NUMMER 18 2E JAARGANG OKTOBER 1982 LOSSE NUMMERS FL 3,95/BF 75

VINYL

PIGBAG/SHRIEKBACK OP Y

VERGETEN JAPAN

GREGORY ISAACS

GRATIS

GRAMMOFOONPLAATJE

MET THE MEKONS

EN GDANSK

RTV

MET JOHN PEEL,

GÖTTERDÄMMERUNG

EN KLANK IN KLEUR

Sinds wij uit de muur dineren, kopen wij 2 elpees per week...

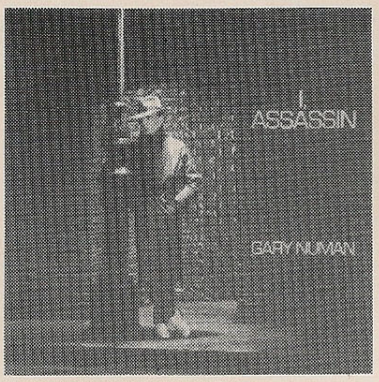

GARY NUMAN
'I, Assassin'

De Engelse meester is weer terug met een opwindende nieuwe plaat. Hoewel Gary zich de laatste tijd vooral bezig scheen te houden met het laten opstijgen en vervolgens neerstorten van vliegtuigen uit zijn eigen luchtvaartmaatschappijtje, is hij toch op tijd neergedaald uit hogere sferen om een elpee op te nemen die klinkt als een klok. Leef mee met Numan's donkere dromen in songs als 'War Songs' of 'I,Assassin'.
LP WEA 58.723

MUSIC, ARTS & DANCE FESTIVAL
- VARIOUS ARTISTS -

Enige maanden geleden vond het Womad openluchtfestival plaats in het Engelse Somerset. De bedoeling van dit gebeuren was westerse en niet-westerse muzikanten samen te laten optreden om een beter begrip tussen deze twee werelden te bewerkstelligen. De hoogtepunten van dit uitzonderlijke festival kun je terug vinden op een dubbelelpee met o.a. David Byrne, XTC, Pete Townshend, Peter Gabriel en voor ons vooralsnog onbekende grootheden als Makebuka, Ek Ome en Prince Nico m'Barga.
LP WEA 68.045

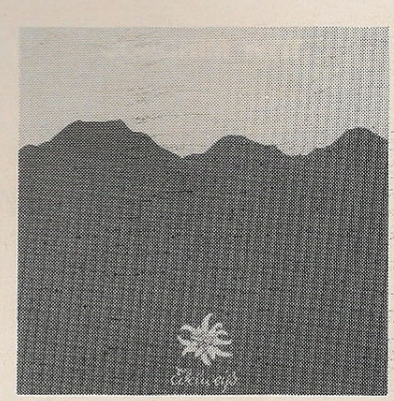

JOACHIM WITT
'Edelweiss'

Onder de noemer 'Neue Deutsche Tanzmusik' heeft Joachim Witt een buitengewoon ritmische lanspeler afgeleverd, waarop het puik marcheren is. Titels als 'Ich bin der Deutsche Neger' en 'Ichfahr nach Afrika' duiden er al op dat onze oosterbuur zich ritmes van de derde wereld eigen gemaakt heeft, om daarmee tot zeer bijzondere muzikale resultaten te komen. Een buitengemeen interessante exponent van de hier al zo populaire 'Welle'.
LP WEA 58.438

BLANKET OF SECRECY
'Ears Have Walls'

Tot op heden is nog niemand er in geslaagd achter de juiste identiteit van de groep 'Blanket Of Secrecy' te komen. Geinig, want het duistere trio heeft een geweldige elpee afgeleverd vol eigenzinnige doch goed in het gehoor liggende rock. Proefstaaltje: de hit 'Say You Will'.
LP WEA 58.720

het geld ligt op straat!

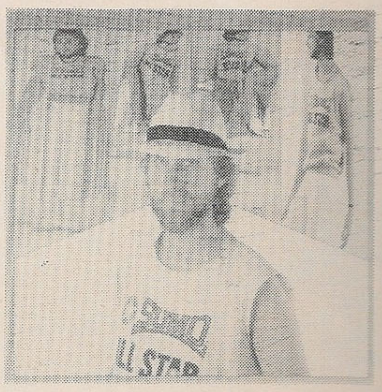

MIKE RUTHERFORD
'Acting very strange'

Genesis bassist Mike Rutherford haalt meedogenloos uit op zijn uitstekende solo-elpee, met krakers als 'Half Way There' en 'Maxine'.
Het geheel staat als een huis, mede dankzij de hulp van topmusici als gitarist Daryl Stuermer en Police drummer Stewart Copeland!
LP WEA 99.249 MC 499.249

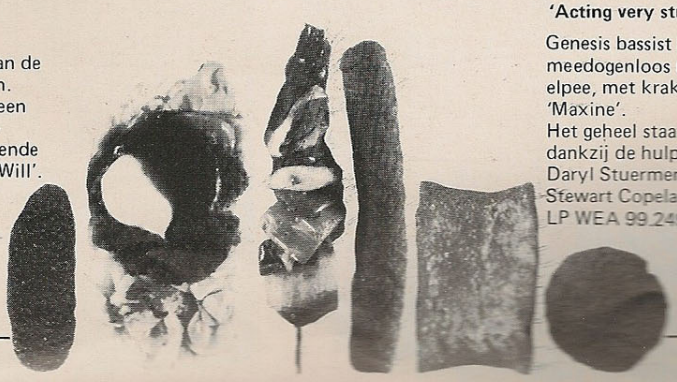

wea
Records

INHOUD

4 GESPOT
8 VAN PIG TOT SHRIEK **Y-RECORDS** PIGBAG EN SHRIEKBACK
11 DE RTV MET:
SPITS ZONDER ELFTAL, **JOHN PEEL** 12
DE BESTE B-KANT, **ARTERY** 13
DE GGD OP HET MATJE, **GÖTTERDÄMMERUNG 2000** 14
VIDEO MUZIEK IN BEELD, **VAN KLANK TOT KLEUR** 18
21 SFEERTEKENINGEN **A BLAZE COLOUR**
22 ONONTBONDEN **THE MEKONS** FLEXIDISC
26 NIET BIJ BROOD ALLEEN **GRONINGEN** GDANSK OP FLEXI
28 VERGETEN MUZIEK **JAPAN**
32 EENZAME MINNAAR **GREGORY ISAACS**
34 OERVIBRATIES **MONOTON**
36 LIJST 18
37 VINALE

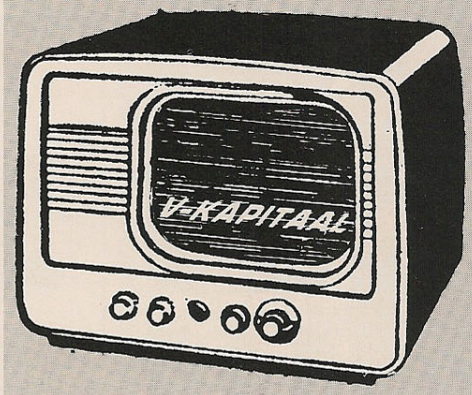

GRONINGEN OP PAGINA 26,
GDANSK MET 'A WORD' OP DE FLEXIDISC.

Vinyl is een muziektijdschrift dat maandelijks verschijnt. De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten.

Een abonnement (12 nummers) gaat in met het volgende nummer en kan worden verkregen door de antwoordcoupon op te sturen, of door een bedrag van ƒ 41,– (Bfr. 780) over te maken op postgiro 4306590, of Rabobankrekening 393686620. Abonnementen worden automatisch verlengd, tenzij één maand voor het verstrijken van de abonnementsperiode schriftelijk wordt opgezegd.

Muzikanten die in aanmerking willen komen voor de ***flexidisc*** kunnen hun materiaal opsturen naar de postbus.

Vinyl is een uitgave van de Stichting Vinyl. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden vermenigvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Nieuw adres: Prinseneiland 50-52, 1013 LR Amsterdam. Postbus 14520, 1001 LA Amsterdam. Tel. 020-249226 (administratie/advertenties), 020-227119 (redactie).

Foreign subscriptions
U.K. £ 14 / U.S. $ 30 / Germany 65 DM / France FF 175.

Backissues
UK £ 1,50; US $ 3,-; BRD 6,50 DM; Fr. 17,50 franc

Please pay on our Dutch bank account: Rabobank nr. 39.36.86.620 or send a cheque to Vinyl P.O. box 14520, 1001 LA Amsterdam, The Netherlands.

Dagelijks bestuur
Arjen Schrama

Eindredactie
Ann Bouwma

Bureauredactie
Oscar Smit
Gerard J. Walhof

Vormgeving
Max Kisman
Ronald Timmermans

Fotografie
Fran van der Hoeven
Vincent Kruijt
Laboratori! Kooos
Roy Tee
Robby Zahler

Medewerkers
Erwin Blom
Han Buhrs
Brian Dommisse
Pim van Galen
Jan Landuydt
Joost Niemöller
Joost Otten
Dick Rijken
Harold Schellinckx
Tony v.d. Veen
Erik Voogel
Sigrid Wissing

Administratie
Rita Jamin
Nico Marinus
Inge Rieval
Hans Schot

Advertenties
Rudolf Kerbosch
tel. 020-249226

Druk/zetwerk
SSP, Amsterdam

Distributie
Betapress BV

Op de cover: fragment Classix Nouveaux/Vidzine 2.

COMPACT

Wat zou het prettig zijn: één keer een flexidisc zonder krassen of bubbels. Afgaande op de tentoonspreiding van technisch vernuft en moderne snufjes waartoe de huidige technologie blijkens de Firato in staat is, kan hij ongeveer volgend jaar zomer worden gepresenteerd: de Vinyl-compact. Vervaardigd van onverslijtbare kunststof, afgetast door een laserstraal, met gegarandeerd een vol uur luistergenot van hoog gehalte en dat voor nog niet eens de dubbele prijs!

Stel je voor: zelfs de meest gestoorde klanken zonder het geringste spoortje van ruis. Sommige modellen van de compact-player zullen dan bovendien voorzien zijn van een speciale articulatie-knop, zodat ook geknauwde teksten over de decadentie van onze wegwerpmaatschappij letterlijk te verstaan zijn.

Insiders hebben echter te verstaan gegeven dat gezien de economische teruggang voor een dergelijk plan eerst de afzetmogelijkheden moeten worden onderzocht en de behoeftes bij de consument gepeild, cq. aangewakkerd middels reclame en bovendien...

Bij nader inzien is het misschien beter over te gaan tot plan B. Rond 1984 verschijnt Vinyl op de beeldplaat, de optimale vorm voor muzikale informatie-overdracht. Deze ruime tijdsmarge is ingecalculeerd om er zeker van te zijn dat de huiskameruitrusting op audio-visueel gebied dan voldoet aan de eisen van de technologie. Wellicht ten overvloede: de flexidisc komt hiermee te vervallen.

Ann Bouwma

GESPOT

PALE FOUNTAINS

De uit Liverpool afkomstige 4-mans formatie Pale Fountains heeft tot nu toe één single gemaakt: 'Something on my mind/Just a girl' die sinds kort met nog twee extra nummers op 12 inch verkrijgbaar is. Ze maken muziek die sterk geïnspireerd is op zestiger-jaren klanken. Zelf noemen ze Burt Bacharach als één van hun grote voorbeelden.

WEEKEND

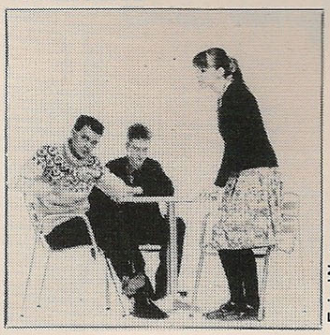

Eric Watson

Van het trio Weekend is Alison Statton bekend als (ex-)zangeres van Young Marble Giants. Weekend maakte tot nog toe twee singles 'The view from her room' en 'Past meets present' waarop duidelijk invloeden uit de jazz en sixties muziek te horen zijn. De groep werkte samen met Simon Jeffes als producer. Live treden ze soms op met een drie-mans blazers-sectie.

POE - FILM

'Jazz, is that where everybody plays a different tune at the same time', overdenkt de saxofonist in de film Subway Riders. John Lurie uit The Lounge Lizards was in eerste instantie voor deze rol aangetrokken. Door plaatopnames kon hij echter de film niet afmaken, zodat de filmer zelf maar de hoofdrol heeft overgenomen. Want wat doet iemand die geen geld (schieters) heeft en toch een film wil maken: hij vraagt vrienden en de rest doet-ie zelf. Als die vrienden dan muzikanten zijn of andere cultuurdeelnemers, dan bepaalt dat ook al gauw de sfeer en de omgeving van de film (in dit geval New York).

Amos Poe is een maffiamuzieklief-hebber want niet alleen in Subway Riders (1980) maar ook in zijn eerste twee zwart/wit films worden onduidelijke intriges met mes en pistool beslecht. Poe zegt zelf steeds een andere film te willen maken, maar er loopt onmiskenbaar een rode draad door deze drie speelfilms: de eenzaamheid, de uitzichtloosheid van een nieuwe generatie en de subversieve moraal van een grote stad.

The Blank Generation (zwart/wit, 1976) is een live-registratie van groepen die in 1976 de punk-golf in New York vertegenwoordigen: Talking Heads, Ramones, Blondie, Heartbreakers, Television, Patti Smith. De muziek loopt echter niet synchroon met de beelden. 'Ik had de benodigde apparatuur niet om het goed op te nemen en bovendien wilde ik de aandacht forceren. Je ziet niet wat je hoort en tegelijkertijd besef je dat de mimiek die je ziet het gevolg is van de stem die je net hoorde'.

Poe meent dat de punk is begonnen in New York met Richard Hell, begin 1975. 'Alleen in Engeland is het veel verder doorgevoerd. Sinds die tijd hing ik veel in clubs rond, er broeide iets. En opeens waren al die groepen er, die nog niks op de plaat hadden uitgebracht. Ze hadden alleen livetapes en demo's. Ik had het gevoel dat ik dat meteen moest vastleggen omdat het misschien na twee weken voorbij zou zijn'.

Amos Poe is een van de New Yorkse filmers die proberen buiten de geijkte kanalen om films te maken. Steeds vaker zijn hun produkten evenwel ook in Europa te zien en genoemde films van Poe rouleren deze maanden door ons vaderlandse filmcircuit.

DATA

Dexy's Midnight Runners: 28 en 29/10. . . (nog onbekend)
Lavvi Ebbel: 1/10 Paard van Troje, Den Haag. 2/10 Drieluyk, Zaandam.
Oeströ 430: 23/10 Melkweg, Amsterdam.
Electric Guitars: 15/10 Paradiso, Amsterdam. 16/10 Pyramide, Emmen. 17/10 Gigant, Apeldoorn.
UK Subs: 8/10 Paradiso, Amsterdam. 9/10 Paard van Troje, Den Haag.
Reality: 1/10 Don Quichot, Sittard. 2/10 Boerderij, Zoetermeer. 3/10 Ons Huis, Venlo. 8/10 Haarhuis, Boxmeer. 9/10 Chi Chi, Winterswijk. 10/10 Otto, Rotterdam. 15/10 Don Quichot, Heemskerk. 16/10 Voorhaak, Br. op Waterland. 17/10 Aquarius, Ursum. 22/10 Dac, Haarlem. 23/10 De Hoop, Waregem (België).
Fashion: 11/10 Paradiso, Amsterdam.
The Jam: 17 en 18/10 Paradiso, Amsterdam.
Target Video: 13/10 Paard van Troje, Den Haag. 16 en 17/10 Hal 4, Rotterdam, op 17/10 met ***Tuxedo Moon.***
Weekend: 28/10 Vera, Groningen. 31/10 Hal 4, Rotterdam.
Japan: 7/10 Stadsgehoorzaal, Leiden. 8/10 Schouwburg, Brussel.
UB40: 1/10 Staargebouw, Maastricht. 2/10 Vredenburg, Utrecht. 3/10 Evenementhal, Groningen. 5/10 Vereeniging, Nijmegen. 6/10 Doelen, Rotterdam.
Skeleton Crew (oa Fred Frith, Tom Cora) + ***V-Effect:*** 19/10 & 20/10 Nog niet bekend. 21/10 Melkweg, Amsterdam.
Five or Six: 28/10 Melkweg, Amsterdam. 29/10 Effenaar, Eindhoven. 30/10 nog niet bekend. 31/10 Vera, Groningen.
Go Go's: 28/10 Paradiso, Amsterdam.
Our Daughters Wedding: 16/10 nog niet bekend. 17/10 Melkweg, Amsterdam (ov).
Nick Toczek & Fuze (dichter): 1/10 Melkweg, Amsterdam.
Flank: 15/10 De Gonz, Gouda.
Niew Hip Stilen: 29/10 De Gonz, Gouda.
Volharding: 5/10 Oosterpoort, Groningen. 6/10 Harmonie, Leeuwarden. 17/10 Vredenburg, Utrecht.
Comsat Angels: 20/10 Tivoli, Utrecht. 21/10 Paradiso, Amsterdam. 22/10 Paard van Troje, Den Haag. 23/10 Stokvishal, Arnhem.

Gun Club: 8/10 Paradiso, Amsterdam. 9/10 Paard van Troje, Den Haag. 10/10 Melkweg, Amsterdam.
Duran Duran: 12/10 Vredenburg, Utrecht.
Peter Hammill: 25/10 Stadsschouwburg, Heerlen. 26/10 Stadsschouwburg, Rotterdam.
Liaisons Dangereuses: 19/10 Doornroosje, Nijmegen. 20/10 Paradiso, Amsterdam, met ***Die Krupps.*** 21/10 Vera, Groningen. 23/10 Paard van Troje, Den Haag. 24/10 Hal 4, Rotterdam.
Tank of Danzig: 23/10 Boerderij, Geleen. 28/10 K81, Den Haag. 29/10 Gigant, Apeldoorn. 30/10 Bolwerk, Sneek. 31/10 Melkweg, Amsterdam. o.v.
The Fall: 8/10 Gigant, Apeldoorn. 9/10 NV Huis, Utrecht. 10/10 Bauplatz, Venlo. 12/10 Doornroosje, Nijmegen. 13/10 Eland, Delft. 15/10 LVC, Leiden. 16/10 Paradiso, Amsterdam, met ***Eton Crop.*** 17/10 Vera, Groningen, met ***Slonz.***
Cabaret Voltaire: 3/10 Beursschouwburg, Brussel, met ***Pale Fountains.*** 6/10 Zaal Lido, Leuven, met ***Pale Fountains*** en ***23 Skidoo.*** 8/10 Zaal Movie, Tielt (België) met ***Antena*** en ***Eddy & Sunshine.***
23 Skidoo: Zaal Albert, Brussel, met ***Antena, Eddy & Sunshine*** en ***video*** met Joy Division 'Here are the young men'.
David Thomas: 16/10 Meervaart, Amsterdam.
Andreas Dorau: 9/10 Gigant, Apeldoorn. 10/10 Vera, Groningen. 11/10 Tivoli, Utrecht met Wirtschaftswunder. 12/10 Lorre, Delft. 13/10 Gent (België). 15/10 Brussel. 16/10 Waregem (België). 22/10 Hal 4, Rotterdam. 23/10 Sneeuwbal, Heemstede.
Wirtschaftswunder: 7/10 Melkweg, Amsterdam. 8/10 Tagrijn, Hilversum. 9/10 Pyramide, Emmen. 10/10 Hal 4, Rotterdam. 11/10 Tivoli, Utrecht met Andreas Dorau.
Palais Schaumburg, Kurtis Blow, Mathilde Santing: 10/10 Doornroosje, Nijmegen. 11/10 Flora, Amsterdam (Presentatie nieuwe lp).
Der Polizei (belgies): 22/10 Melkweg, Amsterdam. 23/10 Don Quichot, Sittard. 24/10 Muziekcafe Otto, Rotterdam.
Eric Random + ***Bedlamites:*** 29/9 Nieuwe Lente, Tilburg. 30/9 Melkweg, Amsterdam. 1/10 LVC, Leiden.

FASHION

De groep Fashion komt uit Birmingham en bestaat al vier jaar. Een jaar geleden zijn ze echter van muzikale richting en samenstelling veranderd. Het viertal (met nog twee originele leden) maakt nu voornamelijk moderne disco, mede door de invloed van de Duitse producer Zeus Held. Een staalkaart van hun kunnen is te horen op Fabrique, de eerste elpee van Fashion nieuwe stijl. In Amsterdam zal de groep met een Fiorucci-modeshow optreden.

MAK

Wie dit jaar laat op vakantie gaat zou nog enige dagen zoek kunnen brengen in Zürich. Onder de titel Musik Ausser Kontrolle (MAK) wordt hier van 7 t/m 10 oktober een internationaal festival gehouden met als uitgangspunt verschillende stromingen binnen de nieuwe muziek te willen presenteren. Tevens willen de organisatoren de traditionele opzet van een festival doorbreken; zo zou er ook ruimte moeten zijn voor spontane aktiviteiten en onaangekondigd de optredens naast het podium. Er staan geen grote publiekstrekkers op het programma. Behalve Europa is ook Amerika flink vertegenwoordigd met V-Effect, Vrtacek en Skeleton Crew (op 9-10). Tickets via Recommended Records, Engelstrasse 62, 8004 Zürich.

WORLD MUSIC

World Music is een nieuw, engelstalig muziekblad. 'Onze doelstelling is het bijelkaar brengen van mensen met verschillende culturen en achtergronden'. In het eerste nummer oa. Don Cherry, Steve Lacy Sextet en Afrikaanse muziek (door de Zuidafrikaanse roots-pianist Abdullah Ibrahim). Het blad verschijnt op A5 formaat en ziet er verzorgd uit. Inlichtingen World Music, Farstorp, 280 20 Fjärnum Zweden.

Andreas van Schagen

Evelyn Dröge

Zowel voor wasmiddelfabrikanten als voor (grote) platenmaatschappijen is 'nieuw' een begeerlijk begrip. En een rekbaar begrip ook – zoals bijvoorbeeld de Amsterdamse groep New Holland ondervond.

'We hadden contact met WEA. Bandje gestuurd. We konden meteen langskomen. Die gast vond het allemaal te gek, onze oude 16 sporen-opnames zouden ze betalen. Op een gegeven moment kwam er niks meer van. Er was steeds geen studio vrij – alles ging voor – en toen kwam na maanden het hoge woord eruit – ze vonden ons niet commerciëel genoeg'.

New Holland (bas, drums, gitaar, synthesizer, zang) maken muziek die ze zelf omschrijven als sfeergevoelig, emotioneel, ingehouden. Zoals bij de meeste muzikanten die niet op een onbewoond eiland in de Stille Zuidzee wonen, zijn er bij New Holland sporen terug te vinden van andere, bekende, groepen zoals Comsat Angels en Joy Division.

'Onbewust word je toch beïnvloed, omdat je het goed vind. We gaan er wel altijd van uit dat we nieuwe dingen proberen, maar op een gegeven moment moet je niet geforceerd iets nieuws gaan doen. In Landsmeer waar we oefenen vinden ze dat we vreemde muziek maken, voor Vinyl zijn we misschien weer te algemeen. Maar wij willen deze sound, we staan er als een blok achter. Het enige dat we misschien met andere groepen gemeen hebben is dat er een soort weemoed in zit'.

Optreden (met o.a. Neon, en in het voorprogramma van The Sound, en Wasted Youth) blijft een kick. Liefst in zalen met een behoorlijke capaciteit, voor een paar honderd man. Toetsenist Marc: 'Er is gewoon geen droog brood te verdienen in de niet-commerciële muziek, maar als het zou kunnen zou ik graag professioneel door willen gaan. En een platencontract natuurlijk'.

Maar niet tot elke prijs. 'WEA stelde voor om dingen te veranderen, een beetje de algemene kant op. Herkenbaar maken. Maar daar beginnen we niet aan. Nooit'.

Moos Jacobs

ALLE INLICHTINGEN:
POSTBUS 5591 1007 AN AMSTERDAM
020/682255 OOK VOOR DE PROFESSIONELE
ACHT SPOREN STUDIO
VOOR DEMO EN
'EIGEN BEHEER'
PRODUKTIES

WIBAUTSTRAAT 212 1091 GS AMSTERDAM

ET VIDEO 19

Na het geslaagde internationale video-festival zal het Kijkhuis in Den Haag de komende maanden van enkele kunstenaars een wat uitgebreider video-programma tonen. Van 19 tot 30 oktober is er een serie video's van de New Yorkse kunstenaar Nam June Paik te zien, waaronder 'My Mix '81' (Olympische Winterspelen op rock 'n roll beelden door de synthesizer) en 'Guadal Canal Requiem'. Kijkhuis, Noordeinde 140, tel. 070-651880.

Van het op muziek georiënteerde Target Video uit San Francisco zijn in oktober in ons land een aantal video's te zien (zie agenda). In een avondvullend programma zijn live-registraties te zien van o.a. Dead Kennedies, Devo en Throbbing Gristle en behalve The Residents ook een interview met Johnny Lydon.

RECORDSHOP
TORENPASSAGE 19A BREDA 076 132569 / KERKSTRAAT 18 EINDHOVEN 040 431756

D.A.F.
„ALLES IST GUT"
„FUR IMMER"
Their last album
„FUR IMMER"
NR. 204.956
„GOLD UND LIEBE" NR. 204.165
CULTURE CLUB
LATESTBEAUTIFUL
OUTRAGEOUSRAGEINLONDON
LATESTBEAUTIFULOUTRAGEOUS
RAGEINLONDON
„KISSING TO BE CLEVER"
Virgin
„KISSING TO BE CLEVER" NR. 204.958

POLYDOR PAKT UIT

Perfect Zebras 'Mixing with wildlife'
'Mixing with wildlife'. Onder produktionele leiding van Barry Andrews brengt de Londense viermansformatie Perfect Zebra's gedurfde futuristische muziek. **2311 157**

The Who 'It's hard' 2311 180
Gloednieuwe elpee van Roger Daltrey, Pete Townsend, John Entwistle en Kenny Jones. Spetterende rock van deze superformatie, met o.a. 'Athena'.

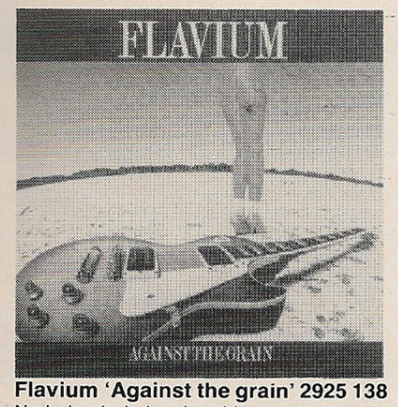

Flavium 'Against the grain' 2925 138
Nederlands bekendste bluesgroep leverde met deze vierde elpee voor Polydor, gestoken in een schitterende hoes, zijn beste elpee tot nu toe af.

Comsat Angels 'Fiction' 2383 645
Zowel live (in oktober weer o.a. in Amsterdam, Utrecht, Arnhem en Den Haag) als op deze derde langspeler brengt dit kwartet uit Sheffield popmuziek van een onaardse pracht. Niet van deze wereld.

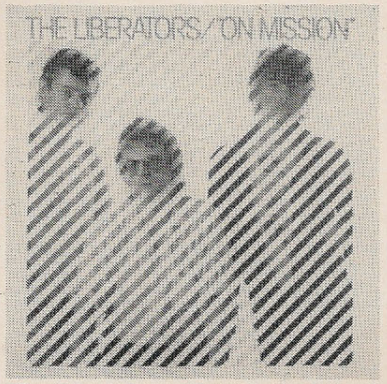

The Liberators 'On mission' 2441 147
Aanstekelijke Nederlandse rock 'n roll op deze prima debuutelpee.

Jimi Hendrix 'Live' 2302 114
De bekendste live-opnames (o.a. van Woodstock, Isle of Wight en Monterey) van deze legendarische gitarist. Met twee nooit eerder uitgebrachte songs 'Gloria' en 'Dolly Dagger'.

Polydor

Y Records is het label van Dick O'Dell, ooit manager van The Popgroup. Een echt onafhankelijk label, met andere woorden, op geen enkele manier gelieerd aan een grote platenmaatschappij. Wel zijn er voor de distributie contacten met Rough Trade. Met de hit van Pigbag, Papa's got a brandnew pigbag, heeft hij een grote slag geslagen, waardoor ruimte ontstond voor minder commerciële produkten. Nieuwe troef is de formatie Shriekback, die onlangs debuteerde met de mini-elpee Tench. Voorts wordt veel verwacht van de negenvrouws groep Pulsallama met de single Ungawa part II. Opvallend is ook de 10 inch van het drietal Mouth, een plaat die op verschillende snelheden afspeelbaar is. De meest originele titel van de laatste tijd is ongetwijfeld Dining at Dzerzhinsky's (hoofdkwartier van de KGB), een single van Christopher Reeves. O'Dell voert een label waarop veel mogelijk is: van de goedverkopende Pigbag tot een elpee als Litanies of Satan van de eigentijdse operazangeres Diamanda Galas. In welke categorie O'Dells toekomstige solo-single (met o.a. Daniel 'Mute' Miller) zal vallen is moeilijk voorspelbaar.

VAN PIG

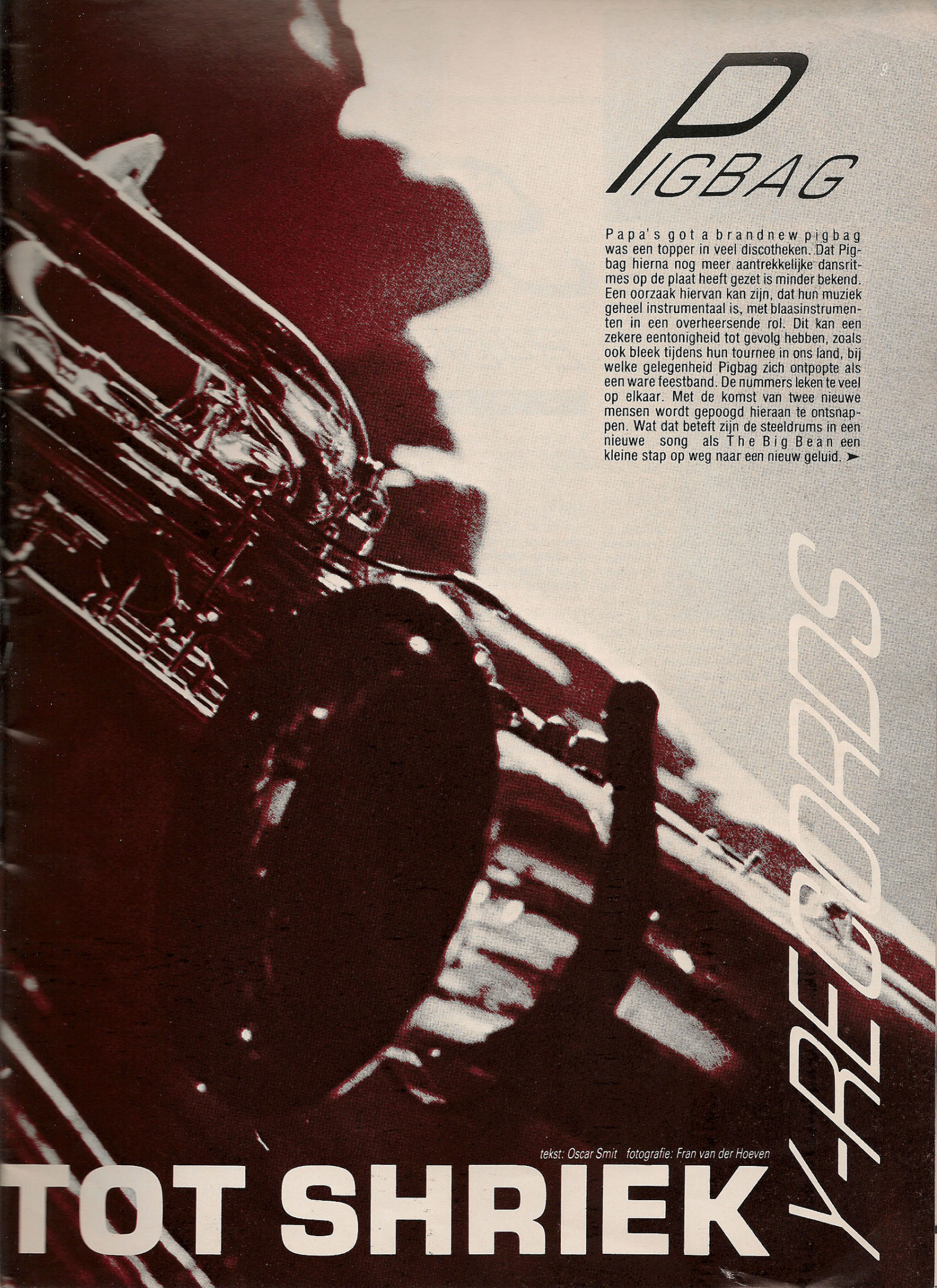

PIGBAG

Papa's got a brandnew pigbag was een topper in veel discotheken. Dat Pigbag hierna nog meer aantrekkelijke dansritmes op de plaat heeft gezet is minder bekend. Een oorzaak hiervan kan zijn, dat hun muziek geheel instrumentaal is, met blaasinstrumenten in een overheersende rol. Dit kan een zekere eentonigheid tot gevolg hebben, zoals ook bleek tijdens hun tournee in ons land, bij welke gelegenheid Pigbag zich ontpopte als een ware feestband. De nummers leken te veel op elkaar. Met de komst van twee nieuwe mensen wordt gepoogd hieraan te ontsnappen. Wat dat beteft zijn de steeldrums in een nieuwe song als The Big Bean een kleine stap op weg naar een nieuw geluid. ➤

Y-RECORDS

tekst: Oscar Smit fotografie: Fran van der Hoeven

TOT SHRIEK

SHRIEK BACK

tekst: Erwin Blom fotografie: Vivienne Kent

Pigbag is nu dus een zevenmans formatie. Van de twee nieuwelingen maakte **Brian Nevill** de overstap vanuit de groep Shriekback, terwijl hij in het verleden een paar maanden bij The Popgroup speelde. **Oscar Verden** is een echte nieuwkomer. Beiden kwamen in de plaats van **Rodger Freeman,** een van de mensen van het eerste uur.

Hoe zat het nu in het begin met Pigbag? Uit het antwoord van **James Johnstone** blijkt, dat pas toen **Simon Underwood** (ex-Popgroup) en **Ollie Moore** bij de groep kwamen Pigbag een feit was. Underwood stond dus niet, zoals velen denken, aan de wieg van de groep.

'Wat ons in het begin bij elkaar bracht was eigenlijk het bezig zijn met jazz. We zijn evenwel geen jazzpuristen, er is ook invloed van andere soorten muziek', aldus James. 'Alles liep in het begin tamelijk gemakkelijk en natuurlijk, er was geen verschil tussen een concert en een repetitie. We waren voortdurend aan het leren. Ten tijde van de eerste single konden we nog nauwelijks met de blaasinstrumenten overweg, daarom is de plaat later ook opnieuw uitgebracht in een andere mix. Nu gaat het allemaal wat anders omdat we betere musici zijn geworden'.

Papa's got... werd pas een tijd nadat hij voor het eerst uitkwam een hit. Pigbag was zelfs tweemaal op Top Of The Pops. James: 'Dat was wel met gemengde gevoelens, voor ons was de plaat namelijk iets dat een jaar geleden al had plaatsgevonden. We spelen dat nummer live ook al lang niet meer. We hoopten echter dat we hierdoor mensen konden aanzetten ook naar onze elpee (Dr. Heckle & Mr. Jive) te luisteren'.

Voor een groep van een klein label is een verschijning op TOTP heel ongebruikelijk. Voor één keer was het monopolie der grote platenmaatschappijen doorbroken.

Hoe ligt de relatie met groepen als Rip Rig & Panic en Maximum Joy? Volgens James is vooral de Engelse pers eraan schuldig dat deze groepen voortdurend in hetzelfde hokje worden geplaatst. Pigbag is alleen met Maximum Joy goed bevriend omdat ze op hetzelfde label zitten. Zo ook zou de pers Bristol afschilderen als een stad met een aparte scene waar al de jazzy-blaasgroepen vandaan komen. Pigbag komt in feite helemaal niet uit Bristol, ze hebben momenteel niet eens een vaste verblijfplaats.

Ruim een jaar geleden stapte bassist **Dave Allen** midden in een Amerikaanse tournee uit de Gang Of Four. Hij zag het niet meer zitten om lange tournees te maken zonder nieuwe nummers te kunnen schrijven. Bovendien werd de druk om verplicht elk jaar een elpee af te leveren hem te groot. Onlangs dook hij echter weer op in de formatie Shriekback, die hij samen met **Carl Marsh** (ex-Out On Blue Six) en **Barry Andrews** (ex-XTC en League Of Gentlemen) formeerde.

De muziek van Shriekback is op funk gebaseerd en klinkt op het eerste gehoor wat glad, maar bij nadere beluistering valt op dat er enorm veel gebeurt en blijkt de groep duidelijk te proberen andere wegen in te slaan. Ook valt op dat de zang niet het sterkste punt is van de drie. Zij proberen dit op te vangen door bijvoorbeeld met een verdraaide stem of via een telefoon te zingen.

Het opmerkelijke aan Shriekback is dat de groep ervoor kiest om niet als een normale band te werken maar dat de drie als vaste kern fungeren en voortdurend met verschillende gastspelers werken. Vooral de steeds wisselende drummers vormen een ongewoon aspect.

Dave: 'Het is goed om steeds met andere mensen te werken omdat ze allemaal verschillend spelen. Dat houdt onze muziek levendig, wat je minder snel hebt als je met een vaste drummer werkt.'

Barry: 'Verder is het zo dat het werken met verschillende mensen ideeën bij ons losmaakt die er niet zouden zijn als we met een vaste groep zouden spelen'. Ze spreken uit ervaring. Dave: 'Bij de Gang Of Four heb ik een tijd in de situatie gespeeld met altijd vier dezelfde mensen en op een gegeven moment droog je dan op.'

Door slechte ervaringen in vorige bands is Shriekback ook bewust afgestapt van het idee om een contract te tekenen bij een grote platenmaatschappij. Bij Y-records voelen ze zich op hun gemak, ook al wordt het er financieel niet beter op.

Barry: 'Het grote verschil is dat wij nu veel meer verantwoordelijkheid over de gang van zaken hebben. Bij een grote platenmaatschappij wordt alles voor je gedaan terwijl wij nu ook veel basisdingen doen zoals het uitwerken van de hoes en organiseren. De sfeer is er ook anders: de enorme organisatie tegenover het kleine vriendelijke kantoortje van Y.'

Dave: 'Voor mij is het belangrijk dat de enorme druk weg is die ik van EMI ken. Je moest daar alles verantwoorden en op tijd platen uitbrengen. Dat hoeven wij nu niet, we hebben wel al veel gedaan maar we zijn niets verplicht. We nemen alleen iets op als we er zelf zin in hebben. Dat is veel relaxter.'

Financieel is het allemaal minder relaxt. Dave: 'Als je bij een grote platenmaatschappij komt krijg je direkt een groot geldvoorschot om van te leven. Dat moet je dan later uit je platenverkoop terugbetalen. Wij krijgen van Y maar weinig geld maar omdat wij de studiokosten laag houden hoeven we ook minder platen te verkopen om de schuld af te lossen. Het probleem is dat we de plaat net hebben uitgebracht zodat we daarvan pas over een paar maanden geld zien. En we spelen nu nog niet live ook, dus die inkomsten missen we. Het geld dat we nu hebben is niet veel om van te leven maar het gaat'.

Als Shriekback in de toekomst ook live gaat optreden zal de groep het wat ruimer krijgen. Maar geld is niet het belangrijkste. De groep is op het moment heel tevreden met de gang van zaken en wil daarvoor best een stapje terug doen.

Barry: 'Het zal je verbazen hoeveel mensen, die in de muziek werken, niet tevreden zijn met wat ze doen. Zij doen het uit gewoonte. Als een groep succes krijgt raken daar veel mensen bij betrokken die ook afhankelijk worden van dat succes. De groep voelt zich dan verplicht om dat hele circus draaiende te houden. Braaf weer een tournee doen, uit verplichting weer een elpee uitbrengen. Als je in die wereld zit lijkt het allemaal heel logisch, maar als je gaat nadenken merk je snel dat het allemaal nergens op slaat.'

Uit alles wat Shriekback doet lijkt het alsof de groep bewust bezig is zich ver te verwijderen van alles wat maar enigszins naar de rock and roll-wereld ruikt: het uitbrengen van een minielpee, met een kern werken van drie mensen in plaats van een vaste band, geen grote tournees doen en kiezen voor een klein label. Volgens Barry Andrews is dit echter niet het geval: 'Het is geen bewuste reactie van: daar willen we niets meer mee te maken hebben. Het is zo dat je het op verschillende manieren kunt doen en dat wij hiervoor kiezen. Het is gewoon de manier waarop wij willen leven.'

VINYL BORE
VOOR RADIO EN TELEVISIE
OKT. 1982
EEN LOS NUMMER

RADIOPROGRA UITGELICH

ZA

20.00 - 23.45 Domino (BRT 2) kanaal 35
Aandacht voor oude (vaak Amerikaanse) muziek tot 22.00 uur, daarna een overzicht van de laatste ontwikkelingen met specials, interviews, achtergrondinformatie. Het vermelden waard zijn ook de studio-experimenten zoals de onlangs uitgezonden improvisatie van het trio Paul Haig, Peter Principle en Richard Jobson. Samenst. en pres.: Luc Janssen.

ZO

14.00 - 16.00 De Grote Kater (VPRO) H3
Radionome vervalt, met de verhuizing naar de zondagmiddag een heel nieuwe opzet. Jan Haasbroek over de opdracht voor dit programma: 'een aanzienlijk groter publiek te interesseren voor een breed scala niet-commerciële muziek-uitingen'. Inhoud: kwartier nieuwe releases, coverversie van de week, eigen top tien, special over groep of label, half uur live-muziek, wereldbeeld met top vijf en Paper Fools (bladen-info). Samenst.: Richard Zeilstra en Sjeng Stokkink. Pres.: Ignit van Kasteren.

16.00 - 17.00 Musica Nova (NOS) H4
Programma over modern klassieke muziek dat al jaren bestaat. Presentator en samensteller Ton Hartsuiker bespreekt de nieuwste ontwikkelingen aan de hand van voorbeelden. Geen vakjargon, een uitstekende kennismaking met deze muziek-soort.

21.00 - 22.00 Demo (KRO) H3
Demo is met een uur ingekort, waarbij het accent meer zal gaan vallen op nieuw onbekend werk en de wat bekendere muziek wordt overgeheveld naar de dagprogrammering (bv. K-Rock op wo.). Informatief programma van Gerard Kramer.

22.00 - 24.00 Walhalla (KRO) H3
Samengevoegd tot twee uur, omschreven als een 'elektronisch-akoustische luistertrip', van Theo Stokkink.

MA T/M DO

23.00 - 01.00 John Peel (BBC)
Zie interview. Zoeken op de middengolf tussen 275 en 285. Met de overgang van zomer- naar wintertijd kan Peel tijdelijk een uur vroeger de ether ingaan.

DI

15.30 - 18.00 Popkrant (VARA) H3
Blijft onveranderd. Gevariëerd programma met opnames Nederlandse groep en bladen-overzicht.

21.00 - 24.00 Moondogs (VARA) H3
Blijft onveranderd. Progressieve muziek met relevante informatie en interviews.

00.00 - 01.00 Elpeetuin (VARA) H1

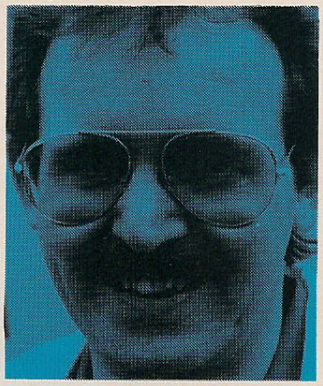
ABI DOBBELAAR

Blijft hetzelfde. Nieuwe elpees en bespreking weekbladen. Programma van Willem van Beusekom.

WO

14.00 - 17.00 Vrij Af (BRT 2) kanaal 35
Gevariëerd programma met nieuwe muziek, culturele informatie en interviews met Belgische groepen. I.v.m. middagprogrammering echter ook hard-rock toptien. Wel kritisch begeleid.

14.30 - 16.30 K-rock (KRO) H3
Programma voor 'betere' popmuziek en die kan blijkens het verleden beginnen bij Earring. Gezien de Demo-halvering (zie zo.) lijkt een progressievereprogrammering op handen. Programma van Vincent van Engelen.

20.00 - 23.00 Funky Town (BRT 2) kanaal 35
Dansmuziek met een zeker kwaliteitsgehalte. Funk, soul, reggae, ook wel disco en sporadisch dansbare new-wave. De nadruk ligt duidelijk op zwarte muziek. Produktie o.a. Wim Mertens (van Soft Verdict).

22.00 - 24.00 Rocktempel Magazine (KRO) H3
Gevariëerd programma, uitgebreid met een uur zodat ook ruimte ontstaat voor interviews en agenda's. Tot mei volgend jaar zullen 36 onbekende Nederlandse groepen (met live-opnames aan bod komen, die in samenwerking met Stichting Popmuziek Nederland zijn geselecteerd. Samenst.: Harry Winter.

JOHN PEEL

John Peel is een van de populairste discjockeys van Engeland en een van de weinigen die moderne muziek een kans geeft op de radio. Voor veel beginnende groepen is Peel een referentiekader. Voetbal is voor hem zoiets als een religie. Is hij niet met muziek bezig dan zoekt hij naarstig alle kanalen op zijn televisie af naar een voetbalwedstrijd, of staat hij langs de lijn bij zijn favoriete club Liverpool.

Het was dus een grote vergissing hem tijdens de halve finale van de WK op te bellen voor een afspraak. 'Realiseer je je wel dat je me tijdens het voetbal stoort', klonk het geïrriteerd aan de andere kant van de lijn.

SPITS ZONDER ELFTAL

John Peel is al drieënveertig en begint aardig kaal te worden. Met zijn rustige stem geeft hij veel informatie en draait een bont geheel aan experimentele muziek, punk, nieuwe lichting funk, oude jazz, oude rock 'n roll en muziek uit niet-westerse culturen. Sommige journalisten zeggen dat Peel niet selectief genoeg zou zijn, als het aan hun zou liggen zou hij alleen het beste van het beste mogen draaien. Onzin. Peel draait zoveel mogelijk nieuw uitgebracht materiaal zodat iedereen dit kan horen en zelf kan bepalen wat hij goed of slecht vindt. Soms kom je in twee uur Peel geen goede plaat tegen, andere keren hoor je weer geen slechte plaat. Smaken verschillen.

CONSERVATIEF

Het is heet in Londen als het interview plaats heeft. John Peel heeft de hele dag doorgebracht met het luisteren naar nieuwe platen en stelt daarom voor om het interview in de open lucht te houden. We strijken neer in een park. 'Zoals wij hippies altijd doen', zegt hij lachend.

Misschien kun je beginnen met iets te vertellen over de formule van je programma.

'Dat is heel gek, mensen vragen daar altijd naar, maar ik heb helemaal geen formule, tenminste niet dat ik weet. Het is ook niet goed om daarover na te denken, omdat je je zou vastpinnen aan die formule. Het is gewoon raar dat niemand anders een programma als het mijne maakt, want in principe is de opzet conservatief, alleen is de rest nog conservatiever'.

Hoe bedoel je?

'Ik zou bijvoorbeeld veel meer verschillende soorten muziek moeten draaien, maar omdat ik maar acht uur per week zendtijd heb moet ik mezelf beperken. Het probleem is dat ik veel platen zelf moet kopen. Die krijg ik van de BBC niet vergoed. Soms kan ik dan ook geen reggae draaien omdat ik geen geld heb. Het is leuk dat mensen mijn programma het beste vinden, maar dat komt niet door wat ik met mijn programma doe maar door wat anderen niet doen'.

Heb je een idee waarom je de enige bent met zo'n programma?

'Veel anderen vinden zichzelf belangrijker dan de muziek die wordt gedraaid. Ik vind dat het om het radiostation moet gaan en niet om de personen die meewerken. Dan zit je gewoon fout. En dan krijg je zoals nu dat ze nie in muziek zijn geinteresseerd en alleen de platen aankondigen die door de producer worden uitgezocht'.

Sommige mensen zeggen dat jij modes creëert. . . .

'Ik geloof niet dat dat zo is, ik noem dan altijd het voorbeeld van The Cravats maar. Ik vind dat een goede band en draai hun platen veel, maar het wordt nooit een succes. En veel critici vinden Toyah slecht en toch is zij immens populair. Nee, ik geloof niet dat ik modes maak. Anderen zeggen zelfs dat ik juist modes volg. Ik draai nu weer veel oude jazz platen omdat die muzieksoort nu weer in de popmuziek doorklinkt. Ik heb zelf vroeger nooit naar jazzplaten geluisterd maar ik volg het nu omdat, en dat is een goed punt van mode, die nieuwe invloeden ervoor hebben gezorgd dat ik weer terug ben gaan kijken in het verleden. Oude jazz uit 1940/1950. Prachtig.

Veel mensen vinden ook dat ik platen moet draaien die zij kennen en goed vinden in plaats van platen waarvan ze nooit hebben gehoord en waarvan ze de titels niet kunnen uitspreken. Ik ben het daar niet mee eens. Ik maak liever een interessant programma dan een populair programma'.

Denk je dat je een eigen manier van presenteren hebt?

'Ik probeer gewoon niet teveel te praten, al lukt dat niet altijd, en informatie over platen te geven'.

GELE SPORTFIETS

Je hebt het in je programma wel vaak over dingen die je hebt meegemaakt, voetbal, je gele sportfiets die is gestolen, etc.

'Ja, dat zou ik misschien ook niet moeten doen. Maar, dit moet op papier haast wel verschrikkelijk overkomen, ik ben vooral iemand die veel op zichzelf is en makkelijker door een microfoon praat dan tegen mensen. Ik praat

tekst: Ervin Blom fotografie: Leonieke Duilder

misschien daardoor via de radio hetzelfde als andere mensen tegen vrienden doen'.

EXCUUS

Jij hebt doordat je drieënveertig bent allerlei muzikale stromingen bewust meegemaakt, denk je dat dat een voordeel is ten opzichte van jongere collega's?
'Het is misschien een excuus maar een van de voordelen van mijn leeftijd is dat ik een teenager was toen mensen als Elvis Presley en Little Richard opkwamen. Bij mij was er niets tot ik een jaar of vijftien was. Alles kwam ineens. Een prachtige ervaring. Nu groeien kinderen van jongsafaan op met dingen als Dollar, Soft Cell en The Human League.
Ik denk dat het een voordeel is dat ik al die stromingen bewust heb meegemaakt. Maar veel van die oude platen vind ik zelf ook niet goed meer. Aan de ene kant is dat jammer, aan de andere kant goed. Ik vergelijk zelf altijd alles maar met voetbal. Hoewel ik blij ben dat Liverpool de League het vorig seizoen heeft gewonnen ben ik nu al benieuwd wat ze volgend seizoen gaan doen. Dat is hetzelfde met platen. Ik ben altijd weer benieuwd wat er op nieuwe platen staat'.
Hoe komt het dat je nog steeds zo enthousiast over muziek kunt zijn?
'Dat komt denk ik doordat ik zelf niets met de muziekwereld te maken heb, niet met de bands en niet met de zakenkant ervan. Ik sluit me daarvan af omdat ik geen behoefte heb aan de feesten en de bekende mensen'.
Doe je dat bewust?
'Ze vragen me nooit, maar ik heb gewoon ook betere dingen te doen. Ik ga liever met vrienden om dan in een of andere trendy tent rond te hangen.'

DEPRESSIEF

Wanneer zal voor jou het moment komen om te stoppen?
'Ik denk dat ik moet stoppen als ik de muziek die uitkomt niet leuk meer vind. Maar ik zal zeker radiowerk blijven doen. Misschien zeg ik dan 'ik ben een museum en ik draai alleen platen uit de periode 1948-1984'. Maar voorlopig vind ik het nog heel leuk'.
Toen de punk op kwam was je al achter in de dertig. Hoe heb je die opkomst ervaren?
'In eerste instantie deed het bij mij hetzelfde als rock and roll bij me deed. Ik werd haast bang van de intensiteit. Die muziek was zo naakt. Het was alsof er een onbekend persoon naakt je slaapkamer inkomt. Je weet dan niet of je het leuk moet vinden of kwaad moet worden. Maar uiteindelijk vond ik het heel goed en binnen een paar maanden klonken mijn programma's totaal anders'.
Wat vind je rotkanten aan je vak?
'Ik vind het vervelend dat ik het gat tussen de showbusiness en de realiteit schijn op te vullen. De mensen uit de showbusiness lijken niets met me te maken te willen hebben omdat ik hun spel niet speel terwijl de luisteraars denken dat ik altijd met sterren rondhang. Ik val in een gat.
Dat maakt me wel depressief. Het is bijna het enige dat me dwars zit. Mensen van mijn leeftijd houden zich met andere dingen dan ik bezig en ik krijg daardoor het idee dat ik steeds ouder word en steeds minder mensen leer kennen. Maar er is niets aan te doen'.◄

DE BESTE B-KANT

Artery? De naam mag dan wat gekunsteld klinken, de muziek is dat allerminst. Artery voelt zich echter niet verwant met de rockmachinerie, reden wellicht waarom ze tot nog toe alleen bekend zijn op hun thuisbasis.

tekst: Harm Jan Kinkhorst fotografie: Pete Hill

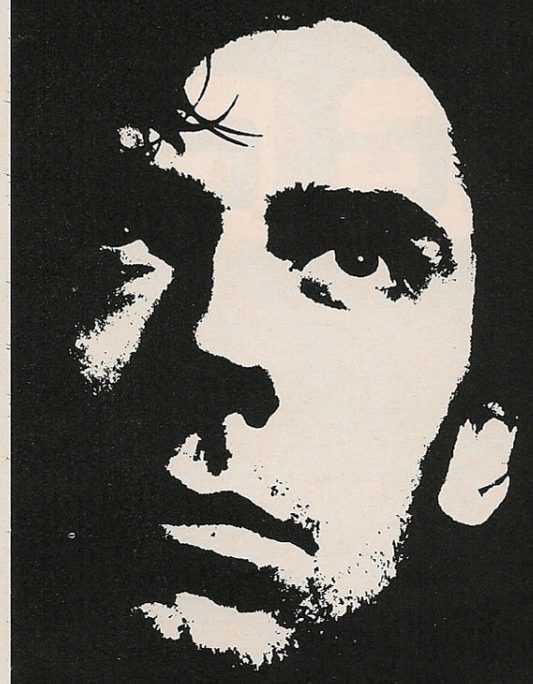

ARTERY

Sheffield, gemarkeerd door industriële lelijkheid, na-oorlogse (wederopbouw) betonmonsters. Regen, mist en grauwe wolken. Een weinig inspirerende omgeving maar desondanks (of juist daarom) koploper van de Noord-Engelse reactie op de Londense leegheid. ABC en The Human League komen er vandaan, maar ook Cabaret Voltaire, Clock DVA en Artery.
Ik ontmoet zanger **Mark Goldthorpe** en de manager van de groep in een galerie in het centrum, de enige plek van rust en schoonheid onder de fabrieksrook.
Mark is als schrijver van teksten over bijvoorbeeld relaties (sex, jaloezie) een centrale figuur in de band, maar zonder de simpele ritmestructuren en de op z'n minst interessante gitaar- en toetsenbijdragen (**Mick Fidler, Garry Wildon, Neil McKenzie** en **Simon Hinkler)** zou Artery niet zijn wat het is.
Tot nu toe hebben ze een single gemaakt Afterwards/Into the garden (Armageddon Records), een mini-elpee Oceans (Red Flame Records) en binnenkort verschijnt hun eerste elpee.
De teksten van Oceans zijn ook gepubliceerd als bundel. Mark: 'Ik heb altijd behoefte aan expressie gevoeld, sinds mijn schooltijd eigenlijk. Soms voel ik me rot maar vreemd genoeg lukt het dan niet om te schrijven. Later, als ik relaxed ben, voel ik me geïnspireerd en gaat het vanzelf'.
'Ik ben erg geïnteresseerd in de tegenstelling tussen fantasie en werkelijkheid en onbedoeld gebruik ik vaak die twee opponenten in mijn teksten. Soms, als ik het later teruglees, denk ik: waar gaat het over? Het komt maar zelden voor dat ik op een direkte manier ergens over schrijf'.
De groep bestaat al enkele jaren maar buiten Sheffield trekken ze praktisch geen publiek, mensen voelen zich vaak van streek gebracht door een optreden.

De vooruitzichten zijn inmiddels wat rooskleuriger, nadat John Peel Into the garden tot de beste b-kant van het jaar uitriep. Mark over de nieuwe elpee: 'Muzikaal gezien zijn we al weer een heel eind verwijderd van Oceans. We zijn van plan meer akoustische piano en gitaar te gebruiken, terwijl tot nu toe alles elektrisch is geweest. Zodoende wordt het geluid minder overvloedig, spaarzamer. De ware zeggingskracht van de nummers komt daardoor beter tot zijn recht. We hopen een grotere eenheid tussen de nummers afzonderlijk te creëren. Op Oceans klonk elk nummer erg op zichzelf staand maar de nieuwe nummers willen we meer in dezelfde sfeer houden'.◄

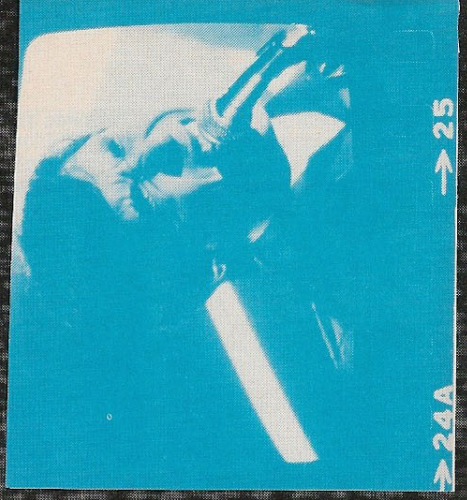

Fran van der Hoeven

tekst: Ann Bouwma

DE GGD OP

Jarenlang is er op de buis geen aandacht besteed aan nieuwe (pop) muziek, maar Götterdämmerung 2000 zou wel eens een aanzet kunnen zijn om hierin verandering te brengen. Vooropgesteld dat het programma ook nieuwe ontwikkelingen blijft volgen.
Eerder hadden ondernemende geesten al wel gepoogd het gat te dichten middels piraterij, ook al levert dat zogenaamd geen professionele beelden op. Bovendien vallen dergelijke bezigheden onder de noemer illegaal en zijn slechts in beperkte kring te ontvangen (maar wel bekeken door gevestigde beeldmakers).

Samensteller Wim van der Linden (Hoepla, Waldolala, Tros Top 50): 'Ik was erop uit een programma te maken met interessante muziek en dat zo scherp en duidelijk mogelijk over te brengen. Met de Tros Top 50 heb ik jaren dat hitparadewerk gedaan en daar raak je zo van afgestompt, dat gaat verschrikkelijk vervelen. Ik dacht dat het mogelijk moest zijn om in zo'n toegankelijke Toppop-vorm ook goede muziek te presenteren. Je merkte aan de bands in de studio, dat ze het zelf ook als een show beschouwden, ze deden erg hun best'.

Groepen die in de NOS-studio's zijn opgenomen: The Associates, Echo and the Bunnymen, The Birthday Pary, The Comsat Angels en Theatre of Hate. Aangekocht zijn Killing Joke (live-opnames uit Parijs van de oude samenstelling) Siouxsie and the Banshees (van Rockpalast) en Joy Division (promo-film uit 1979, van de BBC).
Wim vindt dat het stadium 'zo rottig mogelijk' van programma's als Neon en een enkele piraat al voorbij is. Bovendien heeft hij geen voeling met het punk-uitgangspunt: 'Punk is langs me heen gegaan. Een jaar of drie geleden, in de tijd van The Jam, kreeg ik het opeens. Er was maar heel weinig voor nodig, iets onbenulligs, waardoor ik dacht: er wordt heel veel goede muziek gemaakt'.

BREEKPUNT

Bram van Splunteren (OOR, Moondogs, Noenshow), die voor de produktie van Götterdämmerung was aangetrokken, kwam ook met enkele suggesties voor de inhoud: Judy Nylon (UK), The Honeymoon Killers, Everest the Hardway, Rough Trade en De Div. Groepen waarvan wel studio-opnames zijn gemaakt, die echter niet worden uitgezonden. Volgens Bram omdat deze niet in het concept pasten en sommige beelden achteraf nogal tegenvielen.
Wat is het concept? Wim: 'Nieuwe muziek op de televisie te brengen. Ja, ik heb me helemaal laten leiden door mijn eigen smaak'.
Bram: 'Wim was niet zo onder de indruk van mijn voorstellen. Hij wilde een programma in een bepaalde sfeer, zwaar en somber. Twee jaar geleden had hij al het idee om een dergelijk programma te maken met deze groepen en

Dat Hilversum door kijk- en luistercijfers wordt geregeerd is natuurlijk geen nieuws. Dat de GGD (Grootste Gemene Deler) niet tot verheffende maar eerder tot grauwe middelmaat-beelden leidt, ook niet: daar kijken we immers al jaren naar. Dat in haar jacht naar de b-status nu ook de VPRO zich door dergelijke instincten lijkt te laten leiden komt niet als een verrassing. Götterdämmerung 2000 is een poging oude idealen met nieuwe cijfermatige inzichten te combineren. En wat kunnen we verder op televisie verwachten het komende seizoen? De formule elk-wat-wils van Je Ziet Maar (VARA) is ook al de cijferwet ten top. Hoe langzamerhand ook de meest geharde popmakers bezwijken voor de GGD.

HET MATJE

in die tijd was het natuurlijk beter op z'n plaats geweest. Toen was het nog spannender. Nu zijn het groepen geworden die we beiden leuk vinden, maar het nieuwe aanbod vormt een breekpunt tussen ons'.
Smaken verschillen. Bram: 'Ja, het is natuurlijk mijn programma niet. Als dat zo was geweest, dan was het heel anders geworden, actueler. Maar Wim gokt meer op de uitstraling van bands die al langer bezig zijn en als je een tv-programma maakt doe je dat voor een breder publiek, die deze bands grotendeels nog niet kennen'.
Wim: 'In de eerste drie programma's wilde ik het establishment presenteren, zo sterk mogelijk beginnen, zodat alles wat daarna komt ook in een bepaald kader wordt geplaatst. We hebben heel leuk materiaal, ik denk dat het aardig wordt, na de montage. Het hangt ook af van de reacties. Ja ik weet, dat klinkt een beetje Tros-achtig, die kijkcijfers en zo, maar je zit er wel mee'.
De eerste drie uitzendingen zijn een try-out en als de hoofden VPRO het ook aardig vinden kan het programma een maandelijks vervolg krijgen.
Van der Linden maakt duidelijk dat de wrijving tussen producent en regisseur in dit vervolg geen kans krijgt te escaleren: 'Een producer moet iemand zijn die de hele dag achter dingen aanzit. Iemand die dingen regelt, managers en labels belt om te kijken wat er te krijgen is. Het moet een figuur zijn die flink weet aan te pakken en die je niet de hele dag achter zijn broek aan hoeft te zitten. Bram is daarvoor niet zo geschikt gebleken'.

PLAYBACK

Een dergelijk conflict doet haast banaal aan maar zal wel geen uitzondering zijn. Of het voortspruit uit eigenbelang of wezenlijke interesse in de muziek blijft vaag. Terug naar de inhoud van het programma.
Je kunt nu rustig stellen dat het haast een Engels programma is. . .
Bram: 'De opnames van Fehlfarben waren niet zo goed en zelf had ik wel wat meer Belgische en Duitse band willen hebben'.
Ik hoor geen Nederlandse. . .
'Nee, daar vraag je wat. Ik had De Div voorgesteld en ik vond de opnames wel aardig, maar Wim vond er niks aan'.
Wim: 'Dat kan altijd nog. Ik vind ook niet dat je Nederlandse bands moet nemen omdat ze Nederlands zijn. Het moet wel heel goed zijn, verdiend en zo. Bovendien, al die Nederlandse bands werken in een Engelse traditie. Als je Joy Division kent en je kijkt naar welke Nederlandse band ook, dan weet je het al. We hebben hier geen traditie, behalve de klompendans'.
Bram: 'Het streven van Wim was om in de eerste plaats een programma te maken met een goed geluid, met een verzorgd concept.►

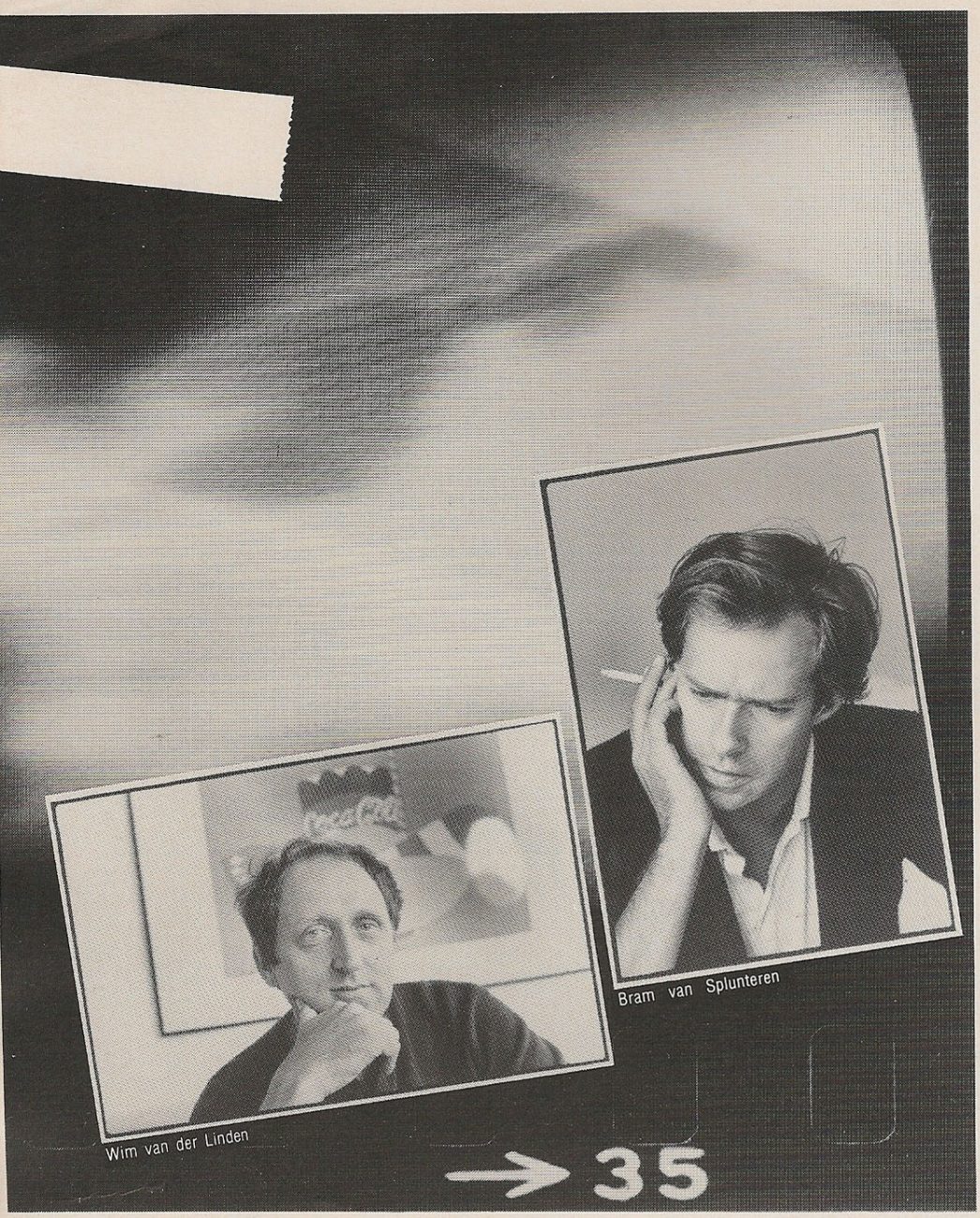
Bram van Splunteren

Wim van der Linden

→ 35

fotografie: Roy Tee

Het kon hem ook niet zo veel schelen of het nou playback was of niet, het ging hem erom dat het goed op de televisie komt. Mooie plaatjes. Mijn belangrijkste bijdrage aan de inhoud vind ik dat bands live zingen. Dat vond ik essentieel, om het toch niet helemaal playback te laten zijn'.
Wim: 'Alleen The Comsat Angels, Birthday Party en Theatre of Hate hebben live gezongen op instrumentale tapes. Kijk, deze groepen maken muziek die zo goed is qua geluid dat het niet na te maken is in de studio. Live in de zaal hebben ze daar de nodige apparatuur voor, maar als je dat overlaat aan de televisiestudiotechniek dan wordt het beton. En dan zeggen de mensen thuis: zie je wel, dat het rommel is! Dat zou ik nog veel erger vinden'.

En zijn die rookbommen niet wat uit de tijd?
Bram: 'Als ik als buitenlander zou horen dat ze bij het nieuwe programma van de VPRO rookbommen gebruiken zou ik ook uitroepen: het is toch niet waar?! Maar het is wel zo, dat in kleine clubs ook altijd een mistige sfeer hangt die wel goed werkt'.
Wim: 'Die rook is expres gebruikt voor het effect, om bepaalde lichtval te versterken. Dan worden de restvormen ook interessant. Anders is het zo clean en ik vond dat het programma mooi moest zijn om naar te kijken'.

Bram: 'Pop op tv heeft in Nederland nooit wat voorgesteld. En deze groepen, het zijn goede muzikanten. Ik denk dat, als het programma een vervolg krijgt, het op den duur ook invloed zal uitoefenen op de H3-programmering overdag. Het probleem van de mensen bij Hilversum drie is dat ze helemaal geen idee hebben van wat er in het clubcircuit aan de gang is. Programmamakers gaan bijvoorbeeld nooit naar concerten. Hooguit als ze een kaartje van de platenmaatschappij krijgen aangeboden voor Roxy Music of Bruce Springsteen, dan zie je in Hilversum een touringcar met alle deejays erin naar Rotterdam vertrekken'.

DEGENERATIE

VARA's Je Ziet Maar is weer een heel ander verhaal. De eerste en tot nog toe enige uitzending vond plaats op 19 augustus. Eigenlijk was alleen de presentatie van Hanneke Kappen (ex-Stampij) leuk: niet zo truttig, maar vlot en zakelijk.
Inhoud: Normaal, Micky Jupp, André Hazes, The Belle Stars, Vandenberg, Het Klein Orkest, Steve Winwood, campings en kapotjes. Regie en samenstelling is in handen van Harry de Winter, die reeds zijn sporen heeft verdiend met live-registraties voor de KRO, Filter Furore, etc.

Het is nog niet zeker of Je Ziet Maar een vervolg krijgt, afhankelijk van de reacties wordt het niet eerder voortgezet dan begin volgend jaar. Want wat wil het geval: de VARA-top kan kiezen tussen twee varianten op het jongeren-thema. Ook het programma De Toekomst Is Aan Ons is in de maak. Uitgangspunt hiervan is een jongeren-dag, die ons op 30 oktober twaalf uur lang te wachten staat. Uitzending vanuit de provincie. Hieruit moet een concept worden gedestilleerd voor een vervolg.
De Winter ziet dit wel als concurrentie. 'Ik vertegenwoordig het beleid van de VARA natuurlijk niet. Maar ik geloof totaal niet in de Toekomst-concept, ze werken vanuit een heel andere benadering'.
Je Ziet Maar is een schrijnend voorbeeld van de GGD. *Wat is het concept?*
De Winter: 'Ik loop al vijf jaar rond met het idee voor zo'n jongerenprogramma en daar ben ik zowat alle omroepen mee afgeweest. Begonnen bij de VARA waar ik dus uiteindelijk weer terecht ben gekomen. Je hebt twee soorten programma's voor jongeren: de Toppops, waar drie miljoen mensen naar kijken en de popconcerten, waar geen hond naar kijkt (gemiddeld zo'n vierhonderdduizend kijkers).

Ik wilde een programma maken dat daar het midden tussen houdt, een soort magazine, met als doelstelling zoveel mogelijke jongeren te bereiken. De peilers van Je Ziet Maar zijn muziek en service, dat laatste een beetje Ombudsman-achtig. Want jongeren zijn niet alleen in muziek geinteresseerd maar ook in duizenden andere dingen. Ja, ik weet het, de kijkcijfers zijn mijn degeneratie, maar dat betekent niet dat ik de andere kant niet meer doe'.
De andere kant, dat is bijvoorbeeld het No Nukes-festival, waarvan een gedeelte wordt uitgezonden op 12 november.
En nieuwe muziek? Harry: 'Ik wilde zeker wel in elk programma ook een new-wave act, maar alle interessante groepjes op dat gebied zaten al in dat nieuwe VPRO programma'. Oh?

LIVE

De KRO heeft voor het komende seizoen helemaal geen muziekprogramma op de planning staan, uitgezonderd enkele live-specials van De Winter over onder meer Pinkpop en Werchter (met The Talking Heads). Bij de persdienst geinformeerd naar de reden: 'Nou, daar weet ik nauwelijks antwoord op. Het ligt waarschijnlijk aan de mensen die je in huis hebt. Een mogelijke reden kan ook zijn dat andere omroepen al veel van dat soort programma's hebben of meer op jongeren zijn georienteerd, zoals Veronica'.
Behalve Countdown is bij laatstgenoemde echter ook niet zoveel te beleven. Of het moet de premiere zijn van een Rockpalast-achtig idee, waarmee we op 8 oktober worden verblijd: van 23.00 tot 04.00 live vanuit Den Bosch met coryfeeën Golden Earring, Normaal, Vitesse en Doe Maar. Of de 'Story of. . .' specials die op 17 oktober van start gaan met The Beatles.

Bij Vinyl concluderen we voorzichtig dat het aanbod van nieuwe groepen die kwaliteit te bieden hebben nog lang niet is 'opgesoupeerd' door één programma. Vooralsnog lijkt Götterdämmerung echter de enige stap voorwaarts en hopelijk is die groot genoeg om niet onderweg door de GGD te worden onderschept. ◄

Rialto
Rialto
KAMIKAZE
50' en 60'er jaren kleding
KALVERSTRAAT 66 KALVERSHOF
TEL. 020 - 26 11 94 AMSTERDAM

MUZIEK IN BEELD

VAN KLANK TOT KLEUR

Filosofen, schrijvers, dansers, beeldend kunstenaars en filmers. Barokke ideeën, romantische idealen en technisch vernuft, gericht op de interactie van oog en oor. Het kleurorgel van Castel, de kaleidoscoop van Brewster, de kleurspots van Fuller, Fantasia van Disney, de archeologie van de kleurenmuziek. Televisiemakers, luisterkrakers? Video — deus ex machina, of machina ex deo? Volgens Harry Mulisch werkt de mens zichzelf, en daarmee zijn God, weg in het vervaardigen van machines, instrumenten en apparatuur. De mens komt losser van God door de vergoddelijking van zijn (hulp-)middelen. Vandaar video? Kruis of munt: God zij met ons op cassette. Vusic, visible music, audiovision. De musicus en zijn camera: bastaard, kruisbestuiving of zondagskind...?

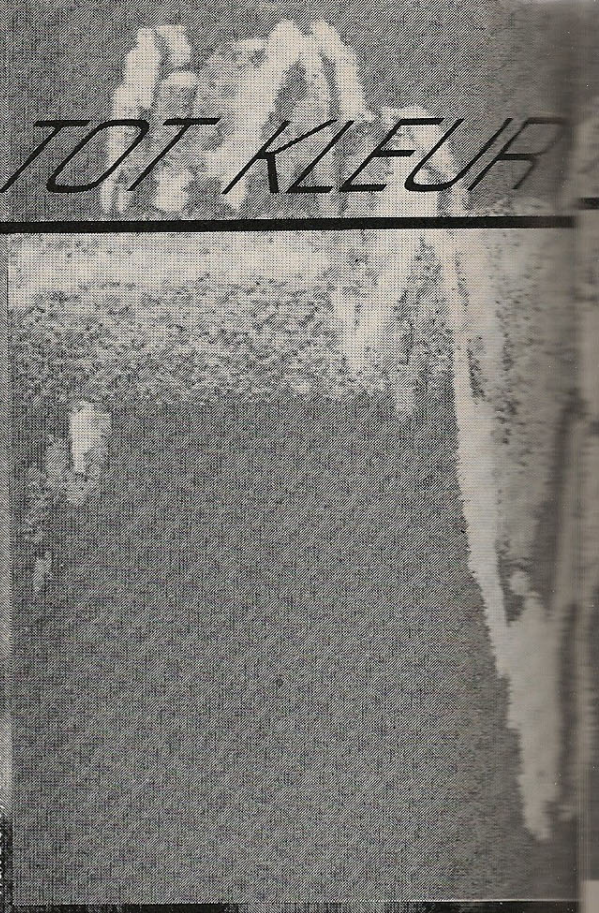

Walt Disney, ouverture Fantasia 1941

Is de combinatie van beeld en geluid een aanwinst voor de muziek? Waar anders dan op televisie zou dit het meest tot uitdrukking moeten komen? Toch kost het niet veel moeite om na te gaan dat Het Medium zijn grensverleggende mogelijkheden nauwelijks eer heeft aangedaan. Om muziek in beeld te brengen moet je op de eerste plaats beschikken over een ontwikkeld oor. Pas dan wordt het registreren van nieuwe geluiden in de samenleving méér dan een cliché.

Bijna veertig jaar televisie in Nederland heeft niet kunnen verhinderen dat er een immense kloof is blijven bestaan tussen de werelden van beeld en geluid. Een voorbeeld: kort geleden leidde een storing in de synchronisatiestudio tot het wegvallen van beide componenten. Daarvoor in de plaats kwamen de gekleurde strepen van het testbeeld, aangevuld door het geluid van Hilversum III. De telefonistes van de NOS kregen rode oren van de verwensingen van het gekwetste E.O.-publiek, dat zich en masse kwam beklagen. Oorzaak: het radioprogramma Popdonder Plus.

Het beeldscherm blijkt breed genoeg voor de verschillende zuilen. Hoogte en diepte, het omroepgebrek? De Velvet Underground, inspiratiebron voor een hele generatie muzikanten, ooit iets van op t.v. gezien? De door hen geïntroduceerde vloeistoffdia's, die de faam van Amsterdam als muzikaal centrum hielp vestigen. Niet op de buis: psychedelica en paradiso, beide niet buis. Alles wat daarna kwam: Reed, Roxy, Bowie, Punk, New Wave, stiefmoederlijk bedeeld. De Nederlandse poppodia trek-

VIDEO

tekst: Frans Evers

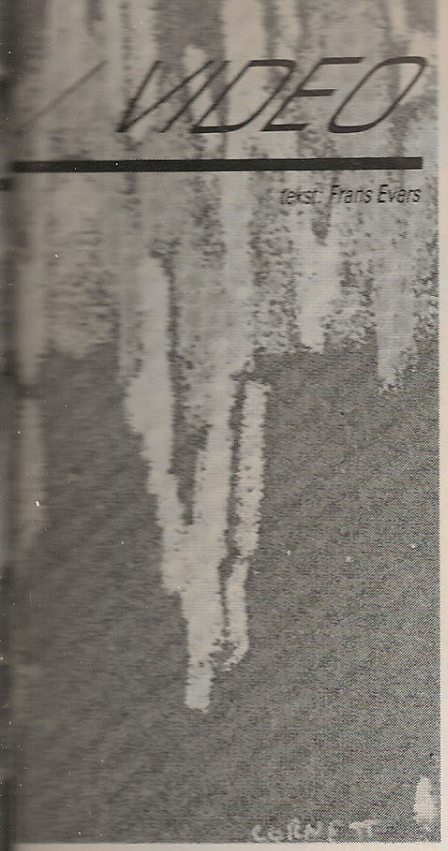

ken wekelijks meer toeschouwers dan de nationale voetbalvelden. Waar staan de camera's? Onder plastic op het veld.
In zo'n situatie is het niet verwonderlijk dat steeds meer groepen de camera zelf ter hand nemen, om hun muziek te voorzien van beelden in kleur. De ambities lijken heel wat verder te gaan dan het registreren van optredens met rookpotten voor het roeseffect. Gaat het promotiefilmpje uitgroeien tot een instrumentele uitbreiding van muzikale ideeën? Cabaret Voltaire meent van wel. De groep behoort dan ook tot de eersten die met een videocassette op de markt zijn gekomen. Veertien nummers in negentig minuten, uitgebracht op hun eigen produktielabel Doublevision.
Het ziet er uit als een alternatief t.v.-programma: filmpjes, informatie, reclame en nieuws, zó gemixed dat je zintuigen schee! gaan staan: de vertekening die optreedt bij een wereld die bonkt, dreunt en scheurt.
Nog verder dan het beeldend verpakken van de muzikale boodschap gaat Maarten Noyons, die na het niet zo succesvol gestarte Vidzine – het video-pop-magazine – nu een Visual Tour wil maken langs clubs en discotheken. Volgens Noyons is het mogelijk muziek middels technische kunstgrepen in beelden te vertalen. De musici moeten maar eens ophouden steeds zelf in beeld te willen, vindt hij. De muziek moet zelfs worden aangepast aan het medium televisie, zodat een nieuwe kunstvorm ontstaat: Vusic, een geheel dat meer is dan de som der delen.
Ook in de modern klassieke hoek waait de wind der visualisering. Nog niet op video, maar met dezelfde pretentie mikt Parapluie, Stichting voor Muziekvisualisatie, op de samensmelting van muziek, dans, decor en fotografische projecties in 'beweeglijke en kleurrijke' muziektheatervoorstellingen. Nu is het visualiseren van een cello middels een groene T.L.-buis wel een vondst, maar of daarmee ook een samensmelting van kunstvormen wordt bereikt, daar moet je toch wel een vraagteken bij plaatsen.
In 'De compositie van de wereld', Harry Mulisch' polygone opus magnum met acoustische illustratie, waarschuwt deze literaire toonzetter ons voor de valse schijn der programmamuziek. Het imiteren van vogelgeluiden zou geen muziek zijn, want muziek betekent niets dan zichzelf en de eigen gevoelens. Visualiseren van absolute muziek is zelfs volstrekt misplaatst – ook al gebeurt dat bij ieder concert door amateuristische luisteraars, en al hebben heel wat dichters en schilders zich er aan bezondigd: dat moet men aan Walt Disney overlaten.
Inderdaad zijn de pastelschetsen in Fantasia van Bach's Taccata en Fuga onovertroffen voorbeelden van verbeelde muziek. Maar als de schrijver zelf een boek publiceert waar je naar moet luisteren om het te kunnen begrijpen, vraag je je af waarom een musicus niet zó mag spelen dat je hem moet hebben gezien om hem te hebben gehoord. Video is een feit, stereotelevisie een uitdaging. Dat muziekvideocassettes een welkome aanvulling kunnen betekenen op het huidige bestand van film- en t.v.cassettes lijdt geen twijfel. Een nieuwe kunstvorm zal het wel niet zo gauw worden, maar de camera in de handen van een muziekminnaar zou wel eens tot een vernieuwing kunnen leiden van de standaard schermbeelden die we van de t.v. gewend zijn.
Bedenk wel dat het beeldverloop op zichzelf een ontwikkeling te zien moet geven, parallel aan het geluid. Daarbij kun je gerust uitgaan van de spontane associaties die de muziek oproept, en die animeren of in bestaande situaties filmen. Super-8 is niet duur, overschrijven op video kan overal, overigens met grote prijs- en kwaliteitsverschillen.
Visualiseren, moduleren of gewoon: monteren, vooralsnog blijft het een kwestie van experimenteren.
Ga eens kijken naar Brian Eno's Mistaken Memories of Medieval New York in het Stedelijk Museum in Amsterdam. De subtiele kleurveranderingen die zijn elektronische klankwisselingen parafraseren brengen je vast wel op een idee. Het ligt er maar aan welke draai je er zelf aan geeft.
Volgende maand: Kleur in klank (slot) ◄

Mistaken Memories of Medieval New York - Brian Eno - Stedelijk Museum Amsterdam

SHARE THE SPIRIT

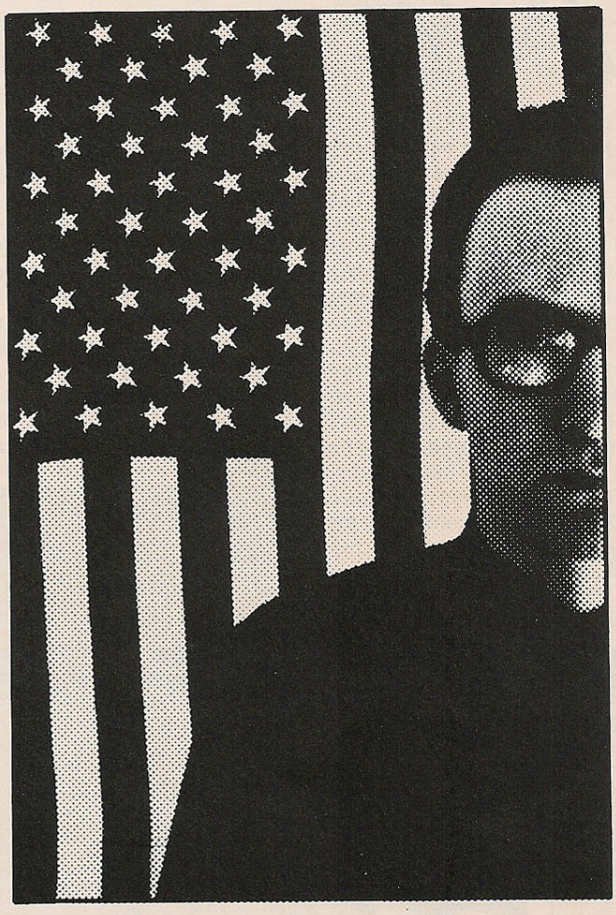

Captain America

Na 'Popcorn' het nieuwe boek van
BART CHABOT.
Met foto's van ANTON CORBIJN.

Gedichten 64 pp f 16,50

DE BEZIGE BIJ

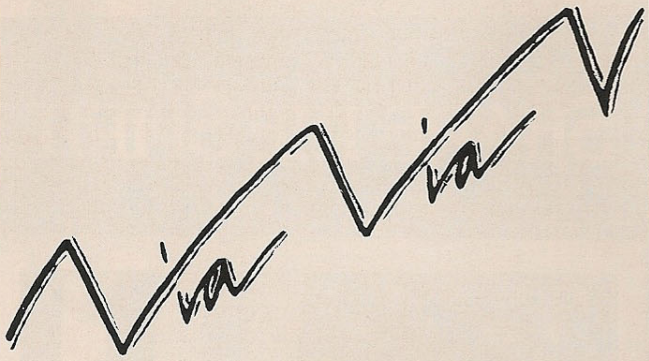

utrechtsedwarsstraat 10 amsterdam 020/220849

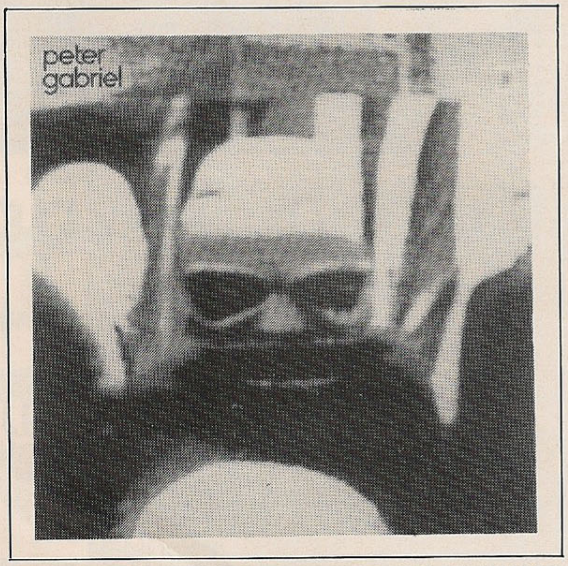

PETER GABRIEL: IV Mercury 6302 201 / 7144 201

Het beluisteren van deze Peter Gabriel LP leert ons dat deze "eigenzinnige" topartiest ons met zijn vierde LP een nieuw meesterwerk levert. Gabriel, overigens een kenner op het gebied van elektronika en de nieuwste technische ontwikkelingen, laat op deze LP geen mogelijkheid onbenut om zijn, toch al zeer speciale, muziekstijl te vernieuwen en te vervolmaken. Hij wordt op deze LP begeleid door een voor de Gabriel-kenners aantal oude bekenden als o.a. Tony Levin (bass), Jerry Marotta, Larry Fast (synthesizer) en niemand minder dan Peter Hammill. Produktie: Peter Gabriel en David Lord.
Ook verkrijgbaar op MC.

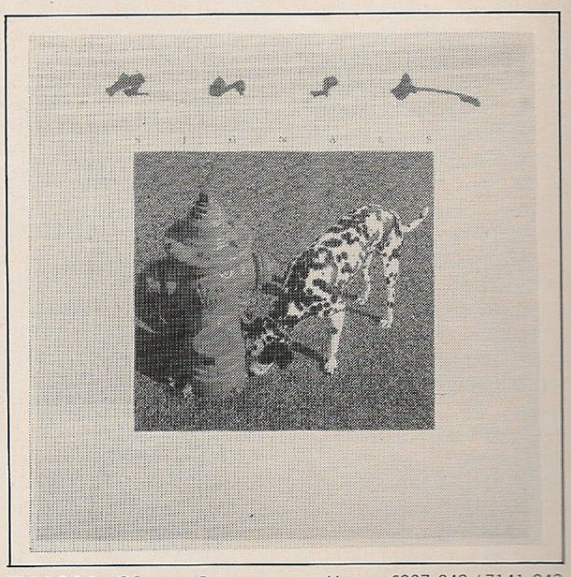

RUSH: Signals Mercury 6337 243 / 7141 243

De Canadese formatie Rush mag tegenwoordig zeker tot 's werelds meest vermaarde symfonische rock acts worden gerekend. De ingrediënten van het succes? Regelmatig releasen ondersteund door 9 maanden per jaar tourneren en, last but not least, excellente elpees. Dit splinternieuwe album "Signals" is een bevestiging van het muzikale talent van dit driemanschap en de perfekte manier waarop Geddy Lee, Alex Lifeson en Neil Peart elkaar in muzikaal en tekstueel opzicht weten aan te vullen!
Ook verkrijgbaar op MC.

uitgebracht door phonogram bv

SFEERTEKENINGEN

In de oefenruimte staat een nog onbeluisterde plaat van Eric Satie tegen één van de synthesizers. Uit nieuwsgierigheid opgediept naar aanleiding van een recensie in NME waarin A Blaze Colour — vrij vertaald — werd omschreven als 'de popgroep van Plurex met de klassieke invloeden'. Een verklaring waarmee de groep in kwestie het oneens is.

tekst: Danny van Tricht fotografie: Vincent Kruijt

A BLAZE COLOUR

Ludo Camberlin (stem, Roland sh 2, enz) en **Bam** (Korg Polysix, Casio, drummachine, enz) hebben na een cassette in eigen beheer, de single Dark trees beyond/An addict of time, de elpee-track Fisk voor de verzamelaar No big Business in betere technische omstandigheden een maxi-single voor Plurex kunnen opnemen.

Wordt het instinctieve aspect van de muziek niet teveel weggedrukt door het technische, geprogrammeerde karakter van de synthesizer, zodat je bepaalde elementen als toeval of muzikale fouten die muziek laten evolueren, uitsluit?

'De recente muzikale evolutie heeft – naar ik hoop – de synthesizer als een volwaardig instrument doen aanvaarden.

Alleen de eerste maand lijkt het technisch, tot je het basisschema doorhebt en weet hoe een klank ge- en vervormd wordt. Daarna gebruik je de synthesizer zoals een andere muzikant een saxofoon gebruikt. Dan kan je 'op je gevoel' spelen, zonder bijgedachten over het gebruik van die filter of die VCO in je achterhoofd.

Uiteindelijk is de klank die uit de luidspreker komt belangrijk en niet de machine met de rare knoppen die je ervoor nodig hebt. Het is niet zo dat we met geen andere instrumenten willen werken; alleen kadert de synthesizer met de andere ritme-apparatuur het beste af wat wij willen overbrengen'.

Hoe staan jullie tegenover de 'moderne' rhythmboxrage?

'Die doorbraak is te wijten, of te danken, aan het plotselinge succes van een groep als The Human League. Ik ben evenwel niet bang dat met het verdwijnen van die mode ook de belangstelling voor onze muziek zou verminderen. Mensen waarderen een song als The New Ones als een 'gevoelsnummer' door de sfeer van het nummer en niet in de eerste plaats door de synthesizer.

Ik heb de indruk dat jullie muziek balanceert tussen twee polen; de eenvoudige 'popgerichte' song als The New Ones tegenover het meer experimentele zoeken van bijvoorbeeld Through with life.

'Bij het schrijven van The New Ones hadden we niet speciaal een popsong voor ogen. Het nummer klonk vroeger veel experimenteler, het was gemaakt met drums op tape. In de studio is het uitgegroeid tot een – in positieve zin – afgewerkter geheel. We maken nooit muziek vanuit een vastomlijnd idee, we werken instinctief-experimenteel. Dat betekent dat we zonder duidelijke afspraken vooraf in de oefenruimte erg veel registreren, op zoek naar klanken, een melodie. . . .

Vanaf het moment dat we door plaatopnamen of optredens onze muziek voor het publiek brengen, valt dit experimenteren weg. In de meeste gevallen mislukt dat immers, met het publiek als slachtoffer.

Wat die eenvoud van melodieën betreft, het is inderdaad zo dat veel popmelodieën eenvoudig klinken. Alleen is het niet zo gemakkelijk deze te componeren. Het thema van de vijfde van Beethove klinkt ook eenvoudig, maar je moet er maar opkomen en het in een context met orchestratie weten te plaatsen'.

Suggereert de verwijzing naar kleuren (bijvoorbeeld in de groepsnaam) het willen overbrengen van bepaalde impressies?

'In veel stukken primeert de sfeerschepping boven andere mogelijke bedoelingen zoals dansen, ook al hebben we enkele dansbare nummers. Die sfeer gaat dikwijls over een zich niet goed voelen. Belangrijk is dat de songs als een geheel, als een combinatie van klanken, tekst en ritme overkomen. De muziekliefhebber isoleert vaak te veel de afzonderlijke elementen'.

We zijn op een punt aangekomen dat we bijna niet meer zonder ons publiek kunnen. Dat gevoel is wederzijds. Je steekt enorm veel energie in optredens, je moet wel idealist zijn om voor drie kwartier spelen twee dagen apparatuur op te bouwen en af te breken. Aan de andere kant is het plezierig om heel doelgericht te werken en je bent ook bijna aan je publiek verplicht regelmatig iets van je te laten horen.' ◄

FLEXIDISC

tekst: Erwin Blom fotografie: Leonieke Daalder

ONTBONDEN

THE MEKONS

'The Mekons zijn beter dan The Beatles, ze zijn zelfs beter dan een combinatie van Budgie en REO Speedwagon. Ze zijn er niet om de platenindustrie dood te wensen, maar juist om ervan te smullen. The Mekons hebben rijke vaders en kunnen daardoor nog steeds platen blijven maken. Ik heb hun elpees nooit gehoord en zal deze ook nooit beluisteren. Ik hou niet van muziek. Ik heb betere dingen te doen, bijvoorbeeld het bemesten van mijn begonia's'.

(Lester Bangs, Am. journalist)

Het is een tijd stil geweest rond The Mekons uit Leeds. Volgens de berichten zou de band uit elkaar zijn en zou als laatste daad de overzichtselpee The Mekonsstory verschijnen. Nu blijkt van dit alles niets waar te zijn. De plaat bevat voornamelijk nieuw materiaal en de groep gaat gewoon door. Een overzichtsverhaal.

Zomer 1977: Engeland bruist, The Sex Pistols zorgen voor beroering en in hun kielzog volgt een hele horde punkbands. Ook in Leeds begint het te rommelen. Een zestal kunstacademie-leerlingen denkt: 'Dat kunnen we ook'. Ze heten **Andy Corrigan, Mary Jenner, Tom Greenhalg, Kevin Lycett, Mark White** en **Jon Langford** en noemen zich The Mekons. Ze hebben nog nooit eerder een instrument aangeraakt, maar dat geeft allemaal niets want The Mekons willen juist laten zien dat iedereen muziek kan maken.

Bob Last van het Fast-label ziet de groep wel zitten en op zijn label verschijnt de single Never Been In A Riot. Rommelige punk met duidelijke aanwijzingen dat er meer van de groep te verwachten is. Die belofte loste de opvolger Where Were You dan ook ruim in. Een klassieke single.

AANMOEDIGING

Het werken aan de eerste elpee kon beginnen en begin 1980 was het zover: The Quality Of Mercy is Not Strnen verscheen op het Virgin-label. De muziek: afwisselend snel en agressief, langzaam en triest. Een goede verhouding tussen agressie, liefde, verveling, teleurstelling en lol. De plaat had het allemaal in zich. Al lag de kracht van de plaat in de afwisseling, The Mekons kwamen het beste uit de bus in langzame nummers als After 6, Rosanne en Lonely And Wet. Krachtige bas, krassende gitaren en nu en dan losjes klinkende pianonoten.

Lonely And Wet staat nu, twee jaar later, nog steeds krachtig overeind en de tekst klinkt nog steeds prachtig: *'You know our love should never end/why doesn't the sun shine when I'm glad/I'm just not happy anymore/why doesn't it rain when I'm sad/I'm not in love anymore'.*

The Mekons waren in die tijd mede zo opmerkelijk goed, omdat zij in tegenstelling tot veel andere bands in hun teksten geen politieke systemen gingen aanpakken, maar zich richtten op relaties, gevoel, liefde.

Veel mensen lopen te schreeuwen om allerlei maatschappelijke veranderingen terwijl bij hun thuis alles nog zo is geregeld als jaren geleden: de vrouw alleen in de keuken. Daar gaan The Mekons over.

Vreemd genoeg hebben de groepsleden de plaat zelf nooit mooi gevonden. Volgens hen waren de nummers goed, maar de opnames slecht.

Kevin: 'Wij kwamen in een dure studio terecht waar we helemaal niet thuis hoorden. Een acht sporen studio was voor ons genoeg geweest. We hebben daar een leuke vakantie gehad en een slechte elpee afgeleverd.' Virgin was het hier mee eens en zette de groep op straat.

Bob Last toen over de groep: 'Zij hebben een ongelooflijk aantal bands aangemoedigd om ook te gaan spelen'. The Mekons zelf: 'De leukste brieven die we ontvangen zijn van mensen die zeggen 'bedankt voor jullie voorbeeld, we zijn zelf ook een band begonnen'.

WERKWIJZE

Na de breuk met Virgin veranderde de muziek van The Mekons ook stevig en na de single Teeth verscheen voor Red Rhino-records de elpee Devils, Rats And Piggies, A Special Message From Godzilla, al is die titel nooit op de hoes verschenen. Op deze plaat werd net als op Teeth ineens met synthesizer, viool en wat al niet meer voor handen was, geëxperimenteerd. De nummers op die plaat verschillen onderling sterk: Snow is een snel en agressief nummer waarop de synthesizer een belangrijke rol speelt, St. Patrick's Day verraadt duidelijke folk invloeden, Another One klinkt als een geheel eigen reggae-interpretatie van The Mekons en The Trimden Grange Explosion klinkt eigenlijk alleen maar vreemd. Tekenend voor de stijl van The Mekons toen en nu, of eigenlijk voor hun manier van werken.

Kevin: 'The Mekons hebben geen stijl maar een manier van werken. We beginnen met een track, ritme of iets anders en gaan van daaruit verder werken. Zo kunnen we overal uitkomen. Als je maar iets op de band krijgt komt de rest vanzelf'.

Al is ook deze tweede elpee moeilijk van de draaitafel af te krijgen, het zijn toch weer de langzame nummers die de grootste indruk achterlaten.

REPUTATIE

Daarna werd het eigenlijk stil rond de groep. Andy Corrigan keerde het gezelschap de rug toe en werd roadmanager van The

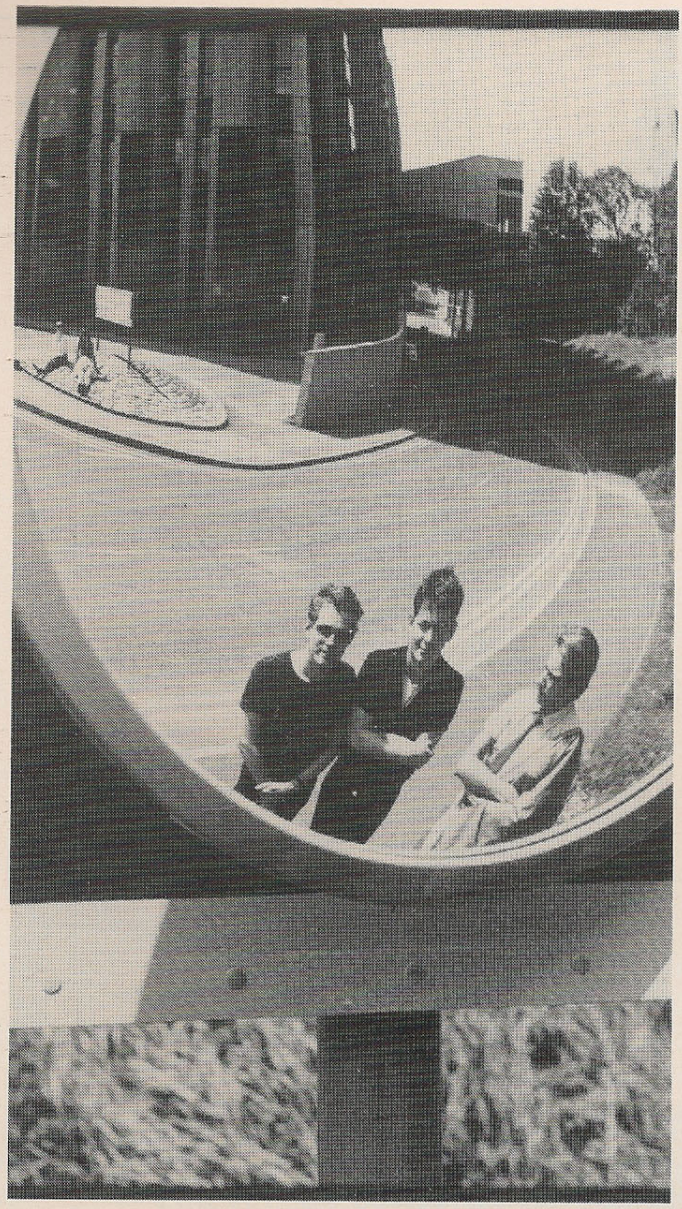

Human League, Mary Jenner vond een baan als tweede violiste in een orkest en de rest deed het even rustiger aan. Het was onduidelijk of de groep nog bestond. Tot op het CNT-label de twaalf inch This Sporting Life verscheen, een plaat die een goede voortzetting betekende van de werkwijze op de tweede elpee. Op de hoes stond echter in spiegelschrift 'The Last Mekons-record' dus mocht worden aangenomen dat de groep was ontbonden.

Daar zijn de overgebleven Mekons Kevin Lycett, Mark White, Jon Langford en Tom Greenhalgh echter op teruggekomen. De vier gingen oorspronkelijk de studio in om oude opnames uit te mixen maar kregen de smaak weer te pakken en hebben uiteindelijk zo'n twintig nieuwe nummers geschreven en opgenomen waarvan er een aantal samen met oud, nog niet eerder uitgebracht materiaal op de elpee The Mekonsstory te horen zijn.
Jon: 'We zitten nu eindelijk weer met een groep echt geïnteresseerden en werken nu veel relaxter in de studio'.
Mark: 'We hebben geen naam hoog te houden, we hebben geen reputatie waaraan we moeten voldoen. Het enige criterium is dat we het zelf goed vinden'.
Bij het beluisteren van enkele proefmixen van de elpee blijkt dat het dankzij de werkwijze van The Mekons weer een zeer gevarieerde plaat wordt. Nummers als The Building (Mark neemt in zijn eentje een groot gedeelte van de acapella zang voor zijn rekening), Byron (met mooie zang van Sally Smitt) en Trouble Down South (Kevin in zijn eentje) beloven veel. En als Mark dan zegt dat de groep geen naam heeft hoog te houden is dat toch valse bescheidenheid. Een groep die elpees als 'The Quality Of Mercy Is Not Strnen' en 'Devils Rats and Piggies' heeft uitgebracht, heeft een hele grote naam hoog te houden. Maar op de beluisterde opnames afgaande is dat bij Mark White, Tom Greenhalg, Kevin Lycett en Jon Langford in goede handen.◄

THE THREE JOHNS

Op de avond dat het in Londen groot feest was omdat Lady Diana haar ja-woord aan Prince Charles gaf, zaten Jon Langford, John Hyatt en John Brennan zich stierlijk te vervelen in het Woodhouse Moore Park in Leeds. Het leek hun wel melig om een band op te richten. De naam was snel gevonden: The Three Johns.
Jon Langford maakte ook in die tijd gewoon deel uit van The Mekons, maar omdat die groep alleen nog in de studio bestond had hij voldoende tijd om in nog een groep te spelen. Het drietal begon te oefenen en onlangs verschenen de eerste resultaten op de plaat. De single English White Boy Engineer op het CNT-label is een sterke voorbode van wat nog meer van de groep is te verwachten: een rauw gitaargeluid, sterke melodielijnen en mooie, soms wat valse, samenzang. Een extra dimensie geeft de onlangs toegetreden tubaspeler John Henry. Het is prachtig om hem met zijn instrument op het podium te zien staan en zijn diepe blaastonen accentueren het geheel goed.
The Three Johns zijn op de eerste plaats een groep die een zaal wil zien dansen. Dat lol-karakter klinkt door in een deel van de teksten maar de groep heeft ook meer te vertellen.

Jon Langford over de single: 'Het nummer gaat over Zuid Afrika en mensen die daar gaan werken. Als ze terugkomen praten ze hun daad goed door te zeggen dat het land wel mee valt, terwijl het er gewoon een troep is met die apartheid'.
Onzin en serieusheid wisselen elkaar af bij The Three Johns. En in hun streven om een zaal aan het dansen te krijgen jatten ze nog wel eens een goed loopje van een andere groep en vormen dat om tot een eigen nummer. En ze zijn niet te beroerd om dat toe te geven ook.◄

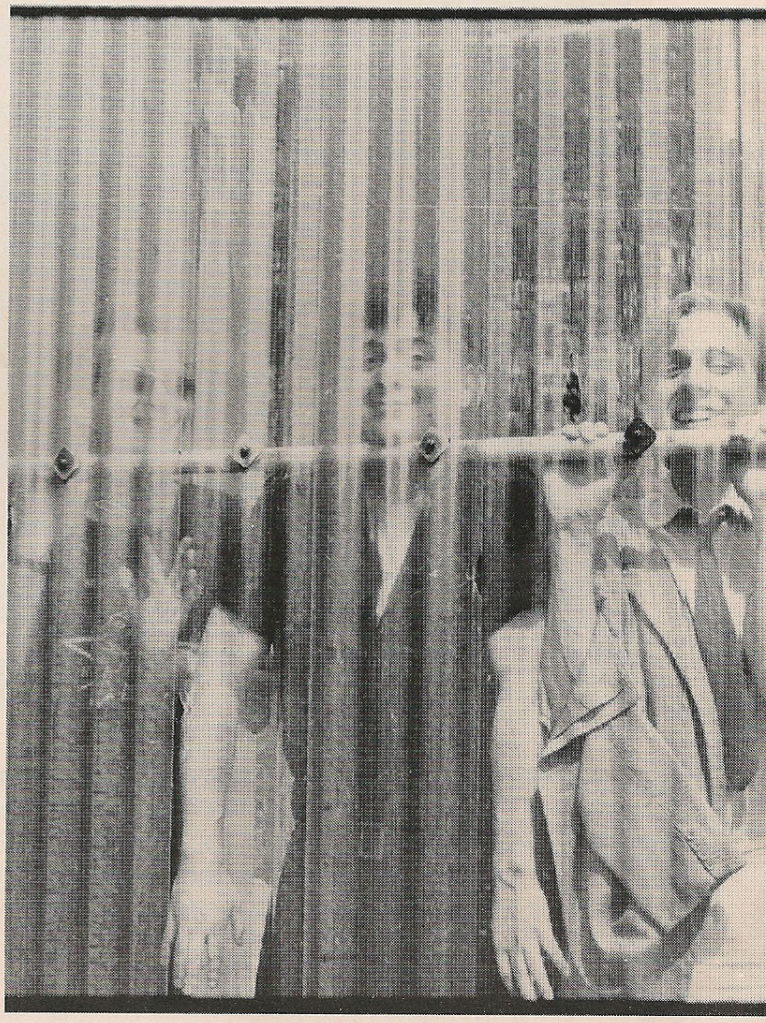

HET NIEUWE PHILIPS HIFI RACK S

Eindelijk heb je 'm gevonden. Het parelgrijze Philips HiFi systeem F 223 in het diepzwarte rack. Langzaam strijkt je vinger langs de spiegelgladde rookglazen bovenklep. De naaldkracht is zichtbaar. Je pink drukt een toets in. Geruisloos zet de draaitafel zich in beweging. Als door een stil commando keert de arm aan het eind van de plaat vanzelf terug. Met één snelle vingerbeweging roep je een van de 47 voorgeprogrammeerde zenders op FM, MG en LG uit het zendergeheugen te voorschijn. Digitaal wordt meteen zichtbaar waarop je via de microprocessor afstemt. Tussen duim en wijsvinger dirigeer je 2 x 35 watt Stereo power langs de eindversterkers, die elektronisch beveiligd zijn tegen overbelasting en kortsluiting. Even draai je het rack op de soepel lopende zwarte zwenkwielen naar opzij. Naast de aansluiting voor onafhankelijk schakelbare Stereo luid-

PHILIPS

SYSTEEM F 223 MET ZENDERGEHEUGEN.

sprekersystemen plug je 'n kabel in voor een extra Compact Disc-speler of voor tape-dubbing met een tweede recorder. Je ogen volgen de flitsende fluorescerende leds op de piekwaardemeters van het cassettedeck. Je drukt de Dolby-B knop in. Geruisloos loopt je Metal-, Chroom- of Ferroband langs de FSX opname/weergavekop. Wat 'n geluid, wat 'n klasse!

Natuurlijk was je oude geluidsinstallatie heel aardig, maar dit Philips rack van rond de f 2.000,– heeft werkelijk alles waar je altijd naar hebt gezocht.

Wil je meer informatie, vraag dan de HiFi brochure aan bij: Philips Nederland, afdeling Audio VB7/23, Antwoordnummer 500, 5600 VB Eindhoven.

PHILIPS

NIET BIJ BROOD ALLEEN

tekst: Fons Dellen fotografie: Laboratori! Kooos

GRONINGEN

165.000 inwoners. Voor de buitenstaander een wat geïsoleerd gelegen stad, ingeklemd ergens tussen de Waddenzee en de voormalige veenkoloniën. Het werkloosheidspercentage is er beduidend hoger dan in de rest van het land, evenals het percentage kroegen overigens. Die twee feiten zijn dan ook altijd aangevoerd als reden voor het 'uitstekende popklimaat' waarover de provinciehoofdstad zou beschikken. Wie op onderzoek uitgaat krijgt echter andere geluiden te horen. 'Als je hier "post-Brood-rock en roll" maakt zit je uitstekend, doe je dat niet dan wordt het moeilijk.' Toch zijn ze er, de trendvermijders, ze dragen namen als Gdansk, No-Song Kutkotz en Slonz...

Een jaar of vier geleden waren de ogen en oren van 'popminnend Nederland' plotseling gericht op Groningen. Herman Brood was onmeetbaar populair en trok in zijn kielzog een groot aantal andere groepjes mee. Groningen was 'popstad nummer één', als je de media mocht geloven tenminste. Het valt ook moeilijk te ontkennen dat de stad in die tijd bruiste van de rock en roll. Vooral de situatie in het Groningse horecawezen werkte dat in de hand. Op voorwaarde dat er live-muziek werd gebracht, mocht iedere kroeg in het weekeinde een paar uur langer openblijven.
Die situatie bestaat nog steeds, maar is de continuïteit van de Groningse muziekscene allerminst ten goede gekomen. Na het floppen van de Brood-maffia betrok de lucht boven de Martini-toren. Overblijvers waren een handvol onopvallende rockbandjes en een reeks doorsnee-punkbands, die respectievelijk mogelijkheden hadden om op te treden in het kroegencircuit en de twee open jongerencentra, die de stad rijk is.
Maar de post-punk vibraties lieten ook Groningen niet ongemoeid. Uit de vrij actieve kraakbeweging ontstonden groepen, de experimentelen lieten van zich horen en veel punkbandjes ontgroeiden het '1 2 3 Go!-stadium'. Alleen het – misschien niet eens zó merkwaardige – fenomeen deed zich voor, dat de Groningse kroeghouders niets van 'dat ongeorganiseerde lawaai' moesten hebben. Het drinkende publiek wilde liever 'een beetje gezellige dansband', vonden de horecaondernemers.

COMPLOT

Zo is de situatie eigenlijk nog steeds. De meer 'traditionele' new wave-bands als **The Beatniks, La Danza Moderna** en **Happy Few?** hebben niet te klagen, maar voor minder conformistische muzikanten zijn de zaken niet zo rooskleurig. De enige podia die voor hen overblijven zijn de jongerencentra Vera en Simplon.

GDANSK OP FLEXIDISC

fotografie: Annemie Stijns

Verder kunnen er incidenteel groepen optreden in het gekraakte Grand Theatre en in het eveneens gekraakte RK-Ziekenhuis. In dat RKZ, waar momenteel zo'n driehonderd mensen wonen, zijn de operatiekamers in de kelders 'gerenoveerd'. Er zijn nu oefenruimtes. Een bewoner: 'In de operatiekamers oefenen zo'n vijftien verschillende bands, die allemaal wel iets met het RKZ te maken hebben. Het is een soort complot eigenlijk. Jammer is wel dat veel groepen een te vroege dood sterven.

Maar dat heeft weer als voordeel dat er steeds nieuwe dingen ontstaan. RKZ-bands die het op het ogenblik leuk lijken te doen zijn **Combo Stamp** (jazz/punk/funk), **Crimes of Nature** (geïnspireerd door het Virgin Prunes-idee) en **Images Immortelles'.**
Jongerencentrum Vera biedt ook veel ruimte aan beginnende en vernieuwende Groningse bands. De zogenaamde Brain Damage-avonden – vergelijkbaar met de Ultra's in het Amsterdamse Oktopus – zijn weliswaar verdwenen, maar het beleid is er nu op gericht om de modernere Groningse bands te spreiden over voorprogramma's van buitenlandse groepen.
Uit gesprekken met ingewijden in het Groningse muziekwereldje komt eigenlijk steeds weer naar voren dat Groningen momenteel geen 'bruisende scene' bezit. De enige drie namen die wél op blíjven duiken zijn die van het duo **Gdansk** (te horen op de flexidisc), de vrouwenband **No-Song Kutkotz** en hometaper **Slonz.**

AAN DE RAND

Gdansk is ontstaan in de herfst van 1980. De broers Dirk en Willem van Weelden hebben dan besloten samen muziek te gaan maken, in eerste instantie om eens uit te zoeken wat de eigen krachten zijn. In een later stadium willen ze er eventueel anderen bij betrekken, maar dat is er nooit van gekomen.

Dirk: 'In het begin traden we af en toe op en werkten zo'n twintig nummers uit. De eerste cassette (Descent Upbeat News uit 1981) geeft goed weer hoe we toen werkten. Nerveus, onervaren, bij vlagen onzeker, maar met vrij heldere eigen ideeën. Ieder nummer had een andere bezetting; we zagen het als aparte werkstukjes.'
De elektrische piano van Willem en de gitaar van Dirk zijn eigenlijk de enige instrumenten, die in elk geval worden gebruikt. Met percussie, zang en blazers wordt steeds opnieuw bekeken wie wat gaat doen. 'Het enige dat óók vastligt', zegt Dirk, 'is dat we onze eigen teksten zingen.' De teksten van Gdansk zijn eigenlijk kleine verhaaltjes, soms lijkt het wel journalistiek. . .
En de muziek. . .Dirk: 'Op het podium heeft onze muziek misschien wel spanning, maar geen power, geen overdonderende basis. En als je het ritmisch zou willen noemen, dan blijft het toch ingeslikt; er missen dingen. Zelf vinden we dat geen probleem, maar de verhouding met het Groningse popwereldje is onder andere daardoor gestoord. We blijven aan de rand staan. We doen geen moeite om als beatband te klinken. We staan bekend als experimenteel, maar missen – als weinig anderen hier – een verband met punk. Dat is een handicap in Groningen.'
De tweede cassette van Gdansk Erskine's Room verscheen in mei van dit jaar, en klinkt volwassener en rustiger dan de eerste. Dirk: 'Die cassette is gemaakt na dagenlange improvisaties, die thema's opleverden waar we op één uitzondering na niets mee deden in de studio. Alles wat er opstaat is dus totaal tijdens de opname tot stand gekomen.' De bij dit nummer van Vinyl gevoegde flexidisc bevat een opname van begin september.
Dirk: 'We zitten nu minder met die obsessie van niet gehoord worden, door een te grote afstand met beat. We gaan meer onze eigen gang. De verschillen tussen Willem en mij worden steeds duidelijker, en dat zal zich ook in de muziek gaan uiten.'

DAMES

Gdansk ligt ver verwijderd van No-Song Kutkotz. Letterlijk en figuurlijk. Door de groepsnaam wordt de band meer in een punkrichting getrokken dan door de muziek. De vijf dames ('ja hoor, wij vinden het prima om dames genoemd te worden') zitten er niet zo mee. Binnenkort verschijnt een eerste cassette van No-Song Kutkotz: Personal Anarchy.
Marieke (drums), Angela (bas), Ineke (zang/gitaar), Jessica (gitaar) en Laura (bas) maken muziek die wel duidelijke banden heeft met punk, al is er wel iets heel eigens uit te voorschijn gekomen. Twee tegen elkaar in priemende bassen, hakkende drums, en een heel grove partij slaggitaar leggen de basis, waarbij de messcherpe riffs (Gang of Four snelt voorbij) en de driftige hoge stem van Ineke de nuances aanbrengen.
No-Song Kutkotz swingt tegendraads en boosaardig, het anti-feminisme is opmerkelijk sterk vertegenwoordigd. Grinnikend verhalen ze van een knokpartij in een vrouwencafé, waar ze een optreden verzorgden. De sfeer is zo'n beetje 'We spelen in een vrouwenband en verder geen gezeur'. Jammer dat zangeres/gitariste Ineke heeft besloten de groep na de opname van de cassette te verlaten. Een opvolgster wordt gezocht.
Ook de cassette-labels zijn in Groningen vertegenwoordigd. Naast AD-tapes – waar Gdansk en No-Song Kutkotz hun produkten opnamen - moet Welvaartsstaat Products worden genoemd (zie ook de cassette-bijlage in Vinyl 13). Dit label bracht onlangs een heel aardige overzichtscassette uit met Groningse muziek, Nieuws uit Nergensoord. Al luisterend kom je tot de conclusie dat er leuke dingen op gang komen in Groningen: de post-punk van **I.C.A.** en het electro-geweld van **Slonz** en **De Twaalf Omgevingen** bijvoorbeeld.
Groningen: het bruist nog niet, maar er pruttelt iets.◄

JAPAN

Veel releases en reclamecampagnes van de laatste tijd suggereren dat er enorm veel spannende pop komt uit Japan. Maar zo heel erg Japans is die muziek vaak niet. Een Oosters aandoend riedeltje bij de intro of op de achtergrond, af en toe een blokje Japanse tekst, daar blijft het bij. Een met name in technologisch opzicht perfecte nabootsing van Westerse pop is dan ook het belangrijkste kenmerk, Koto en Biwa zijn ingeruild voor een synthesizer. Snelheid en efficiëntie zijn de steunpunten van deze massaal (en daarmee dramatische) zelfverloochening van de eeuwenoude Japanse muziekcultuur. Een traditie waarvoor men zich kennelijk is gaan schamen.

tekst: Joost Niemöller fotografie: Roy Tee

De shamisen

Wie eens luistert naar de authentieke Japanse muziek zal zich realiseren hoe tegenstrijdig die reactie van de Japanners is geweest. Want juist vertraging en suggestie van stilte zijn kenmerkend voor dat meer en meer vergeten deel van de Japanse muziekcultuur. Met een minimum aan tonen en een maximum aan toonbeheersing wordt daar een overtuigende poging gedaan de tijd stil te zetten. De meditatieve stijl van veel van de ethnische muziek staat in schril contrast met het gehaaste grotestads karakter van de moderne Japanse pop.

Op dat terrein zijn het afgelopen jaar nogal wat platen uitgebracht die merendeels geproduceerd zijn met Japanse (maar ook Engelse) musici. In veel gevallen blijken de drie kernleden van het Yellow Magic Orchestra (Hosono, Takahashi en Sakomoto) daar een grote hand in te hebben gehad. Kwantitatief is de uitdraai enorm, artistiek gezien blijken vooral de melige discodreun, de elektronische zweepslagen en de bassynthesizer klankkleur bepalend te zijn. Tot vervelens toe. Ook bij groepen als Ippu Do, Masami Tsuchiya, Susan, Sandii en the Sunsetz, The Plastics, Salon Music, Lizard, Akiko Yano, Hikashu en Earthling kun je van de ene in de andere verbazing vallen omdat de imitatie van alles wat in het Westen zo modieus is, razendsnel plaatsvindt.

GEDULD

Werelden liggen er tussen de scherp afgesneden neurose van Technodelic, het laatste YMO-album (overigens 'binnen het soort' beslist geen slechte plaat) en een elpee als Shomyo-Buddhist Ritual from Japan met opnamen van de Dai Hannya ceremonie door de Shington-sekte. ➤

De laatste plaat vormt de geluidsregistratie van een eeuwenoude boeddhistische heiligendienst. Houten blokken en een enkele bel vormen daarbij de enige begeleiding van veel geduld en rust vragende gezangen die enigszins doen denken aan 'onze' Gregoriaanse muziek. Sommige van de gezongen melodieën stammen uit de 12e eeuw en zijn dus van generatie tot generatie overgeleverd. De monniken die het op de plaat zingen schijnen elke notie van tijd te hebben verloren want ze rekken en variëren iedere melodische wending tot in het oneindige.

Japan heeft overigens altijd al meer open gestaan voor het Westen dan andersom. Portugese missionarissen vonden al in de 16e eeuw een gewillig gehoor en in een mum van tijd hadden vele Japanners zich tot het christendom bekeerd. De Westerse (kerk-)muziek bleek een van de belangrijkste aantrekkingskrachten van het Christendom te zijn voor de Japanners; het is opvallend zo snel als men Westerse instrumenten als trompet, viool en orgel leerde bespelen. Ook de christelijke gezangen genoten een grote populariteit. (Later werd overigens door interne machtswisselingen de christelijke invloed weer sterk teruggedrongen). Met veel minder nieuwsgierigheid stonden de Westerlingen tegenover de Japanse muziekcultuur.

Zo kon de Portugese missionaris Frois toendertijd in een vergelijkende studie tussen Japanse en Westerse muziek schrijven: 'Wij zingen in polyfonie. De Japanners zingen allemaal tegelijk met een onnatuurlijk geforceerde hoge stem; dit is de meest afschuwelijke muziek die je je kunt voorstellen'. Het idee dat je naar andere muziek misschien ook wel anders zou moeten luisteren kwam niet in hem op, en wat dat betreft is zijn zelfingenomen houding karakteristiek gebleken voor die van de Westerse muziekwereld.

Pas de laatste twintig jaar schijnt daar verandering te komen. Er verscheen veel literatuur over Japanse muziek, er is nogal wat op plaat hier uitgebracht (zij het dan haast alleen bij de daartoe bestemde 'ethnische series') en Japanse musici maakten succesvolle tournees door Europa en Amerika. De meditatiegolf en de modieuse belangstelling voor Zen in de zestiger jaren zullen daar zeker aan hebben bijgedragen. Een typisch voorbeeld van die rage is de elpee Music For Zen Meditation, die de Amerikaanse Jazzclarinettist Tony Scott maakte in samenwerking met twee Japanse musici.

GECOMPLICEERD

Eigenlijk is het niet juist om te spreken van dè authentieke Japanse muziek. In de loop der eeuwen heeft de Japanse muziek zich natuurlijk ontwikkeld en met name de invoering van het Boeddhisme vanuit China en India heeft heel wat nieuwe instrumenten, nieuwe muziektheorieën en notatiesystemen met zich meegebracht. De situatie werd feitelijk steeds gecompliceerder, enerzijds door de onderlinge beïnvloeding die daaruit ontstond, anderzijds door het feit dat de verschillende muzieksoorten naast elkaar bleven bestaan. Daarnaast is er niet alleen sprake van Japanse volksmuziek, maar ook van Geishamuziek, hofmuziek, tempelmuziek en militaire muziek waartussen (net als in Europa, waar iedere sociale klasse zijn eigen muziektraditie heeft) grote verschillen bestaan. Het enorm rijk geschakeerde karakter van al die verschillende Japanse muzieksoorten kan hier natuurlijk niet behandeld worden. Daarom beperk ik me tot een schets van de belangrijkste muziekinstrumenten.

SHAKUHACHI

De Shakuhachi is het meest populaire blaasinstrument in Japan. Het is een bamboefluit van uiterst simpele constructie, die slechts vijf vingergaten heeft en aan beide uiteinden open is. Niettemin zijn de variatiemogelijkheden enorm. In de loop van meer dan tien eeuwen heeft men de Shakuhachitechniek telkens uitgebreid en geperfectioneerd, waarbij met name de mondstand en de adembeheersing een belangrijke rol speelde.

Een plaat als Shakuhachi, The Japanese Flute geeft goed weer hoe gevarieerd en boeiend het instrument kan worden bespeeld. De indrukwekkend virtuose **Kôhachiro Miyata** speelt op deze plaat zonder begeleiding vijf stukken waarop de speelvariaties van het instrument volledig tot uiting komen. Op het gebied van toonvervorming doet deze simpele bamboefluit niet onder voor een synthesizer. Hoewel de stukken die Miyata speelt soms al eeuwen oud zijn, doen ze bij tijd en wijle denken aan twintigste eeuwse avantgardemuziek; en dat misschien vooral door de onbegrensd lijkende wendbaarheid die tot uiting komt in het spectrum van glijtonen, vibraties, overblaaseffecten, tongtechnieken enz.

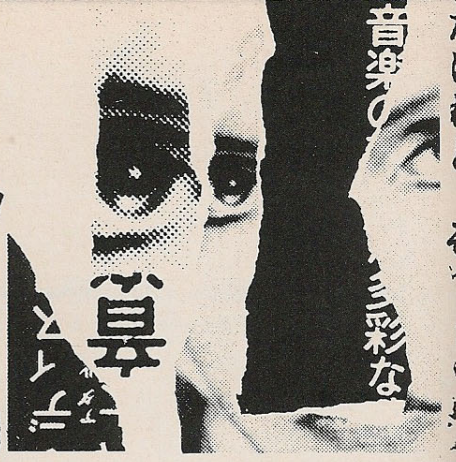

KOTO, BIWA, SHAMISEN.

De Koto geniet hier onder andere enige bekendheid omdat David Bowie dit instrument bespeelt op zijn elpee 'Heroes'. De Koto is qua populariteit en ook wel qua funktie vergelijkbaar met de piano; hoewel er veel solostukken voor geschreven zijn, dient het voornamelijk als een nadrukkelijk aanwezig begeleidingsinstrument bij ensemblespel. De klank ervan is vergelijkbaar met de Westerse concertharp. Het instrument wordt plat liggend bespeeld. Het klassieke model telt dertien snaren die ieder apart door middel van verschuifbare kammetjes kunnen worden gestemd. Dat schuiven geeft aan de aangeslagen toon een zwevend effect; min of meer vergelijkbaar met de steelgitaar. Op de verzamelplaat The Koto Music of Japan zijn, al dan niet samen met andere instrumenten, zes representatieve stijlen van traditionele Kotomuziek te horen. Een van de meest bekende Kotospeelsters is **Keika Nosaka.** Nog deze zomer gaf ze een concert in het Muiderslot. Voor Nosaka ontwierp componist en dirigent Minoru Miki een nieuw model Koto met twintig snaren. De overeenkomst tussen dit moderne model Koto en de concertharp is nog sterker. Een prachtig stuk met razendsnel uiteenwaaierende noten op die twintig-snarige Koto is te horen op het album Kabuki & Other Traditional Music van het broemde **Nipponia** ensemble, waar zowel Miki (dirigent), als Nosaka (Kotospeelster) en Miyata (Shakuhachi-speler) deel van uit maken.

De Biwa is een luit-achtig instrument met de klankkleur van een Sitar. Het wordt vaak gebruikt ter begeleiding van zang. De Biwa heeft, net als de Sitar, een doorlopende 'drone' op één snaar; dit is een continu aangehouden grondtoon die de muziek een hypnotiserend karakter geeft.

De Shamisen tenslotte is een snaarinstrument met een zeer harde klank (vergelijkbaar met de banjo) dat met een zwaar plektrum wordt aangeslagen. De Shamisen leent zich dan ook voor solopartijen en er kan een enorme ritmische virtuositeit op worden ontwikkeld.

Discografie: Japan. Traditional Vocal & Instrumental Music. Soloist of the Ensemble Nipponia. Nonesuch H-72072).
Japan. Kabuki & Other Traditional Music. Ensemble Nipponia. (Nonesuch H. 72084).
The Koto Music of Japan. (Nonesuch HS-72005).
Shakuhachi. The Japanese Flute. Kôhachina Miyata. (Nonesuch H-72076).
Music For Zen Meditation. Tony Scott (Verve. 2352073).
Shomyo-Buddhist Ritual from Japan. Dai Hannya Ceremony-Shington Sect. (Philips. 6586021).◄

BRUTUS

spec. 50&60 jaren kleding

Zwaan Hals 304 Rotterdam 010-675620
Waterlooplein Amsterdam
Shake & Bake Nieuwendijk 17 Amsterdam
Heavy Antique Hohenstaufestrasse 22
1000 Berlin 45 030 2131516

tekst: Henk W. Targowski

GREGORY ISAACS EENZAME MINNAAR

De populariteit van Gregory Isaacs is de afgelopen dertien jaar stukje bij beetje gegroeid. Terwijl hij allang een náám was in Jamaica, bereikte ook zijn internationale faam langzamerhand grote hoogtes. Zijn soepele zangstijl beweegt zich in de traditie van de soul-ballad-zangers die ontzettend geliefd zijn bij de Jamaicanen... een stem die gonst van sensualiteit, waarbij sterke, ontspannen ritmes de juiste achtergrond vormen voor teksten over liefde en sociale rechtvaardigheid.

Gregory Isaacs is 'the Lonely Lover'. Hij zingt over zijn sexuele capaciteiten en belooft 'to brighten up the darkest night'. In zijn filosofie vormt liefde de tegenpool van eenzaamheid. Hoewel hij arm is ('Loving Pauper', 'Financial Endorsement') heeft hij een overvloed aan liefde om met je te delen. Maar vaak loopt dat minder goed af ('Front Door', 'Sad to Know') en moet Gregory zijn boeltje pakken en zijn geluk elders beproeven.

Eenzaamheid is een steeds weer terugkerend thema in al zijn opnames. 'Permanent Lover', een meer recente single, is de enige song waarin hij de mogelijkheid van een iets langduriger relatie noemt.

Gregory Isaacs is óók 'the Cool Ruler'. Hij houdt zich bezig met sociale vraagstukken, Rasta-zaken, ganja, Babylonische achterbaksheid en het beloofde land. Een van mijn grote favorieten in deze categorie is het prachtige 'Mr. Cop', geproduceerd door Lee 'Scratch' Perry: *'Cool down your temper, Mr. Cop/Put away all the frown and that awful screw/We're just sipping a cup and having some fun/And it's better than in the streets passing guns'.* (NB.: 'Sipping' of 'licking a cup' betekent een blow (hashisch) nemen).

Veel van Isaacs' songs gaan over onrechtvaardigheden in rechtspraak en het gevangenissysteem en de behoefte aan 'intelligentie'.

Gregory begon zijn carrière aan het eind van de zestiger jaren. Een van zijn eerste opnames was het nummer 'Each Day' (1970), geproduceerd door Rupie Edwards. In het begin van de jaren zeventig nam Isaacs nog meer singles met deze Edwards op, waaronder 'Lonely Man' en een cover van 'Black and White'.

In 1974 begon Isaacs' samenwerking met producer Alvin Ranglin (G.G. label) en scoorde hij een hit met het nummer 'Innocent People Cry'. In 1975 verscheen zijn eerste elpee In Prison.

Isaacs' tweede elpee All I have is Love (1976) werd geproduceerd door Sydney Crooks. Het titelnummer was een remake van een oudere Phil Pratt produktie en sneed een onderwerp aan dat door de jaren heen steeds bleef terugkomen.

In 1977 kwamen er twee elpees uit: Extra Classic, en een elpee met nieuwe materiaal, wederom geproduceerd door Alvin Ranglin, onder de misleidende titel The Best of Gregory Isaacs. Deze platen verbreidden Gregory's faam bij het publiek buiten Jamaica en vormen de aanleiding tot een stroomversnelling in zijn carrière.

Mr. Isaacs (1978) sloeg op Jamaica in als een bom. De opvolger hiervan was een album met dub-tracks, geproduceerd door Isaacs zelf, Leggo Dub.

Een deal met Virgin's Frontline Label resulteerde in de plaat Cool Ruler. Een dub hiervan, 'Slum Gregory Isaacs in dub', verscheen op het Burning Sounds Label.

In de lente van '79 haalde Isaacs de top van de Jamaicaanse hitparades met 'Soon Forward' en verbleef daar maar liefst twee maanden. Het langzame ritme bracht warmte en sensualiteit over en kan, terugkijkend, beschouwd worden als een belangrijke invloed voor de hedendaagse dancehall-stijl. De enige elpee die in '79 uitkwam was de onopvallende Gregory Isaacs meets Ronnie Davis.

Releases in 1980: Showcase op het Taxi-label, Lonely Lover en Soon Forward, beide op zijn eigen African Museum label. Island Records bracht in 1981 More Gregory uit en Trojan Records sprong in op de Isaacs-hausse door wat stukjes uit hun archief uit te brengen.

Tenslotte verzamelde Alvin Ranglin het overgebleven materiaal van de eerste 'Best of'-sessions en wat singles op het in 1982 uitgebrachte Best of Gregory Isaacs Volume 2, terwijl eind augustus Night Nurse werd uitgebracht, een elpee met nieuw materiaal, geproduceerd door Gregory zelf met hulp van Errol 'Flabba' Holt en the Roots Radics Band. Acht nummers 'new rocksteady groove': succes gegarandeerd.

Bij een concert onlangs in Toronto gingen de dames onverkort uit de bol, de zaal zong en masse mee. Recente triomfen die Gregory Isaacs verzekeren van groeiende faam en een kans op 'international stardom'.◄

SIMPLE MINDS

Back catalogue now on

Virgin

„EMPIRE AND DANCE"

„REAL TO REAL CACOPHONY"

„CELEBRATION"

„SONS AND FASCINATION"

„NEW GOLD DREAM (81/82/83/84)" NR. 204.965

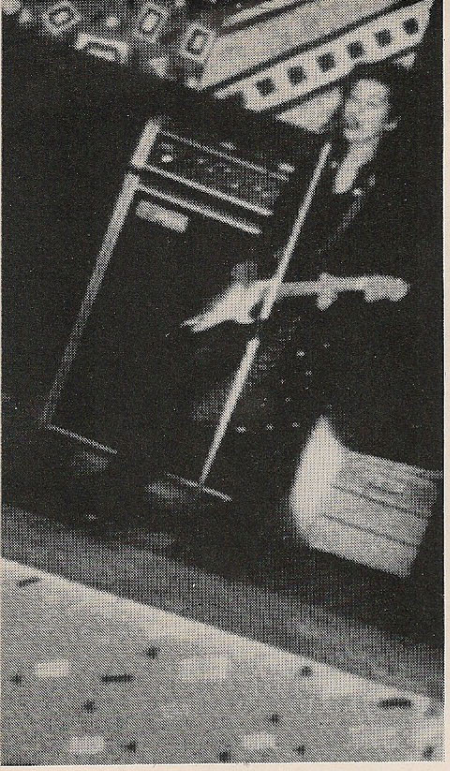

OER MONOTON VIBRATIES

AORTA

Over de relatie tussen punk en de Nieuwe Schilderkunst is het afgelopen jaar veel geschreven. De belangrijkste overeenkomst tussen beide is vooral de mentaliteitsverandering die zij voorstaan: nieuwe voorwaarden scheppen voor een creatief proces. Dat zo'n proces andere dan de gangbare faciliteiten vereist moge duidelijk worden door de 'alternatieve' ruimten die overal worden geschapen. In Amsterdam begon dit twee jaar geleden (Soviet Sex, PKP, Disco Bizarre) en vindt tegenwoordig een vervolg in de galeries Warmoesstraat 139 en Aorta (Spuistraat 189), met een geheel nieuwe aanpak van het medium galerie. Hier vindt integratie plaats van (live-)muziek, schilderen, performances, dans en literatuur, zoals in Aorta de afgelopen drie maanden de manifestatie 'Beeldstroom'. 'Er zijn hier kleine wondertjes gebeurd', aldus Peter Giele, een der initiatiefnemers. Hij hoopt dat anderen de fakkel overnemen want de bedoeling is om steeds weer andere mensen de ruimte en de verantwoordelijkheid te geven om iets nieuws op te zetten.

Monoton is een Weense paraplu waaronder activiteiten van uiteenlopende creatieve aard schuil gaan. 'We gaan ervan uit dat de mens niet in de werkelijkheid bestaat, omdat zijn bewustzijn voortdurend gericht is op het verleden of de toekomst', aldus vangt de uitleg in de folder aan.

Opsteller hiervan is Konrad Becker, die het Monoton-label runt waaronder drie groepen ressorteren: Monoton, Wissenschaftliche Sensation en Çok Sicak. Samen met de van oorsprong Chileense Eugenia Rochas vormt hij de eerste groep sinds begin 1980, maar beiden maken ook deel uit van de twee andere groepen

Wissenschaftliche Sensation is eigenlijk meer een gelegenheidsorkest, de bezetting variëert van acht tot twaalf man, afhankelijk van wie er toevallig zin heeft om te spelen.

Çok Sicak is Turks voor 'erg heet': een combinatie van volksmuziek en elektronica. Monoton gaf onlangs in het hoofdstedelijke Aorta acte de presence middels vlaggen, schilderijen, video en een lawaaierig optreden. Tot zover de feiten.

De muziek van Monoton is inderdaad erg monotoon: lang aangehouden sombere tonen op een repeterend ritme. Dat kan geen toeval zijn. Konrad zegt geïntrigeerd te zijn door de oorsprong van energie en ritme en 'de monotoon is de eerste toon van waaruit de vorm van vibratie ontspringt'.

'Ritme is een natuurlijk onderdeel van je lichaam, neem ademhaling. Je staat er niet bij stil maar het is een rytmisch patroon waarmee we moeten leren omgaan. Het vereist oefening om ons aan bepaalde dagelijkse patronen te kunnen aanpassen'.

'Energie onderhoudt een relatie met ritme. De mooiste lichamelijke ervaring van energie is de zwaartekracht. Ook de afwisseling tussen licht en donker, dag en nacht, heeft een vorm van energie en ritme. Het zijn allemaal dingen die ik ervaar en die ik voor mezelf bewust wil maken. Mensen zitten heel gecompliceerd in elkaar maar ik wil proberen ook de schijnbaar eenvoudige dingen te begrijpen'.

Op muzikaal gebied verdiept hij zich in wiskunde. 'Ik zit nog in het stadium van de beginners. Maar het interesseert me mateloos dat die beginselen in de muziek al honderden jaren worden toegepast. Reeksen en formules transponeren naar de toonladder. Je denkt vaak dat wiskunde zo koud is maar het rare is dat als je er eenmaal mee bezig bent, er hele melodieën in zitten'.

Op die manier werken sluit wel emoties uit. 'Daarom doe ik het ook. Het is heel gemakkelijk om met emoties als haat, liefde, hebzucht of jaloezie je produkt te verkopen, maar dat is van een lagere orde, dat zijn onechte emoties. Mensen worden vaak kwaad om de herrie die ik maak. Maar ik maak het met opzet. Om mezelf en eventueel anderen eraan te herinneren dat we het leven moeten ervaren'.

Eugenia speelt gitaar in Monoton, haar schilderijen vormen het decor: drukke, abstracte werken in felle kleuren, waarbij ze vaak fluorescerende verf heeft gebruikt.

Is er een relatie tussen jouw werk en de muziek van Monoton? 'Ik zou gemakkelijk ja kunnen zeggen, maar er is geen verband. Ik kan ook weinig over mijn werk zeggen, het is iets wat ik doe en wat ik fijn vind om te doen. Weet je, ik heb zo'n hekel aan al dat modieuze gepraat over schilderkunst zus of zo en mensen die zeggen dat ik geen felle kleuren kan gebruiken omdat dat niet bij Monoton zou passen. Muziek maken doe ik enkel voor de ervaring op zich'.

We kijken naar de video's van Konrad, 'probeersels' vindt hij zelf, geschoten op super 8 film. Bewegende rondjes, strepen en bubbels, kleuren wisselend in ritme op tonen van de monotoon.

tekst: Ann Bouwma fotografie: Laboratori! Kooos

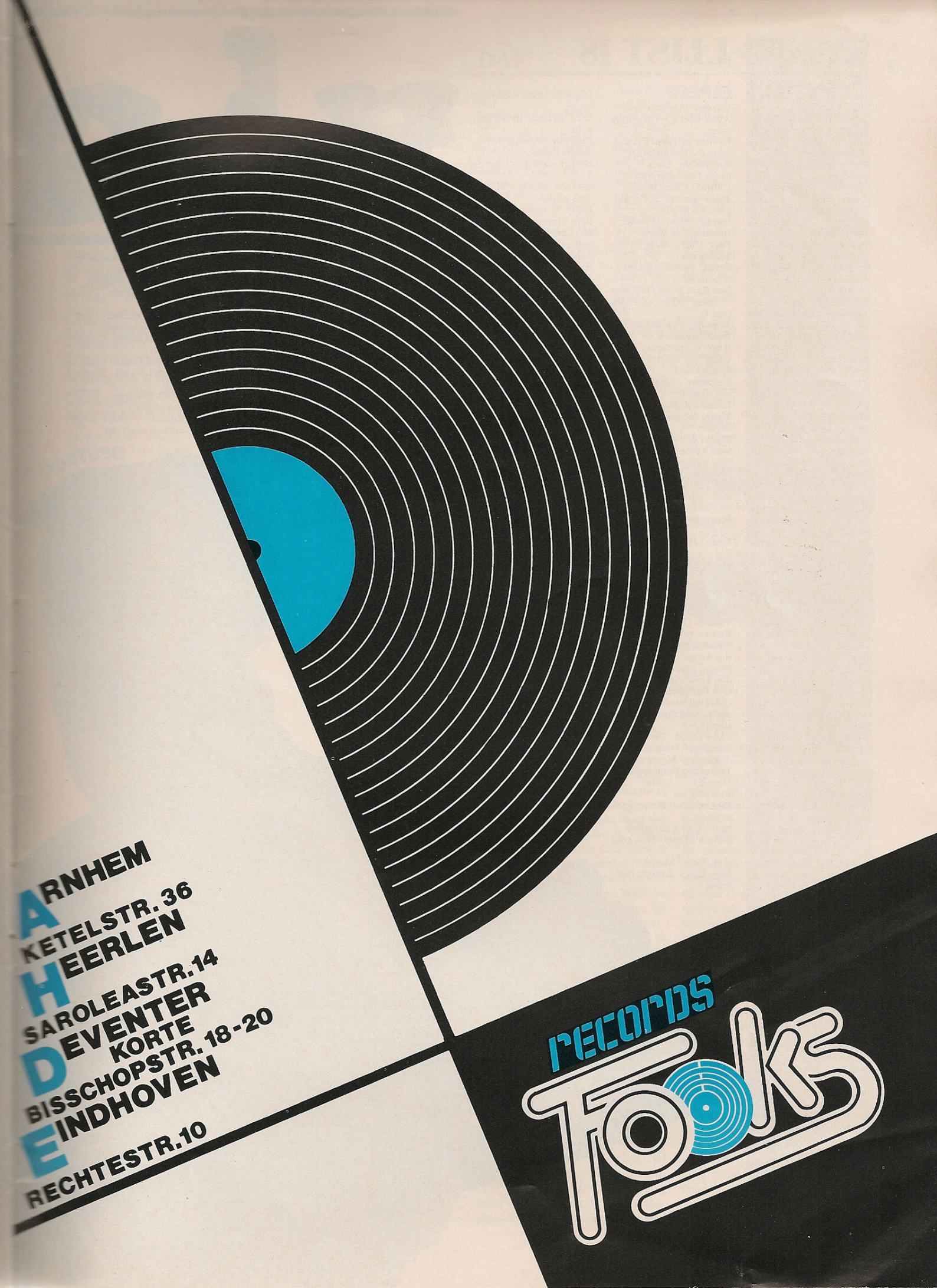
ARNHEM
KETELSTR. 36
HEERLEN
SAROLEASTR. 14
DEVENTER
KORTE
BISSCHOPSTR. 18-20
EINDHOVEN
RECHTESTR. 10
RECORDS
Fooks

Bij het Tilburgse **Eksakt** Records is de verzamelcassette One Hour for Spits uitgekomen. Te horen zijn oa. **Cinema Club** (ex Flux in 3D), **Days of the Cadillacs** (oa ex-Prompt) en **A Live Detail.** De cassette is zeer origineel verpakt in een **douchespons!**
Ook uitzonderlijk van vormgeving is de cassette van **Doxa Sinistra Via del Latte;** en hij is verpakt in een één liter melk-pak, op Trumpett Tapes. (Hiervan stond in Vinyl 15 bij de recensie van Colonial Vipers een verkeerd giro nummer. Het juiste nummer is 5225533 tnv. B. Dommisse, Heiloo).
Rite the Passage en **Necronomicon** zijn te horen op de cassette Sport van het Amsterdamse Fetisj. De C46 cassette is van een uitstekende kwaliteit, mede door de metal uitvoering. (14 oktober is in Paradiso een Fetisjavond).
Een vrij pretentieus project is **Exposed to Control.** Het omvat een geluidstape (cassette), beeldboek en poster in een oplage van 300 exemplaren. Het geheel omvat een verslag van een **wandeling** door Hoog Catharijne (Utrecht). Ook de muziek is hierop gebaseerd. Inlichtingen: Arkelse Onderweg 54, 4206 AH Gorkum.
Minder pretentieus maar wel wat melig is het hoorspel **Avondland of: de teleurgang van dada.** Deze cassette met alleen maar gesproken woord is te bestellen bij Man met K.U.T. Trambrugweg 16, 5705 XZ Helmond.
Nieuw te verwachten releases van Plurex zijn een 12" en 7" van **Nasmak** en een 12" van het Haarlemse **Schmaltz.**
Bij het Duitse Datenverarbeitung (verkrijgbaar oa via Ding Dong Disk) kwam een cassette uit van het Spaanse **Esplendor Geometrico.** Hierop een portie industriële en metalieke muziek.
Iets minder zwaar maar toch lichtelijk industrieel is de muziek van **Die Klopferbande.** Hun cassette (ook bij Datenverarbeitung) heet Die Fliege-ein Soundtrack.
Reachout International Records viert zijn eerste verjaardag. Al een jaar lang geven deze Amerikanen cassettes uit met materiaal dat niet op plaat verkrijgbaar is: zoals oa. opnamen van **New York Dolls, Eight Eyed Spy** en **James Chance.** Een van de laatste uitgaven is die van **Alfonia Tims and his Flying Tigers,** Future Funk/Uncut (een grote favoriet van John Peel). Alfonia Tims stierf vlak voor dat deze cassette uitkwam. Vroeger speelde hij o.a. met James Blood Ulmer en Ornette Coleman.
Van de Belgische groep **Polyphonic Size** kwam in Amerika een 12 inch uit (op Enigma). Mothers little helper en Nagasaki mon amour (twee vroegere singles) zijn de bekendste van de vijf nummers.

LIJST 18

ELPEES

Carmel - live mini lp
Anne Clark - The sitting room
Eyeless in Gaza - Drumming the beating heart
Eyeless in Gaza - Pale hands I loved so well
Liliput - idem (zwits)
Monochrome Set - Eligible bachelors
Nurse with Wound - Homotopy to Marie
Pere Ubu - Song of the bailing man
Scritti Politti - Songs to remember
Sun Ra & Solar Orkestra - Solar myth approach (vol 1)
Johnny Thunder & Heartbreakers - DTK (Live at Speakeasy 1977)
Units - Animals they dream about
Latimore - Singing in the key of love
Ludus - Riding the rag
Music for pleasure - Into the rain
Pinski Zoo - Mini lp
Sad Lovers & Giants - Epic garden music
Danse society - mini lp
Tot Tayler - Play time
Psychedelic Furs - Forever now
Stranglers - Collection 77-82
Ludus - Danger came smiling
Imperial Pompadours - Ersatz
Wasted Youth - live
John Cale - Music for a new society
Yazoo - Upstairs at Eric's
Romeo void - Benefactor
Landscape - Its not my real name
Novo Combo - The animation generation
Our Daughters Wedding - Moving windows
Slow Children - Man about town
Steve Reich - Tenillim
Icehouse - Primitive man
Arkansas - Mod man
Television Personalities - Mummy youre not watching me
Men without Hats - Ryth of youth
Neu - Young bavarians
Simple Minds - New gold dream
Gun Club - Miami
Iggy Pop - Zombie birdhouse
Depeche Mode - A broken frame
Dire Straits - Lover over gold
Captain Sensible - Women & captain first
Holger Czukay - Canaxis 5
Perfect Zebras - Mixing with wildlife
Holly & Italians - Holly Beth Vincent
Orchestral Manoeuvres in the Dark - Radio Waves
Telex - Birds and bess
Nick Garvey - Blue skies
Techno Orchestre - idem
Mark & Mambas - Idem (van Soft Cell)
Blancmange - Be quiet
Clubfoot - Boy of pigs
Modern Pioneers - Big hook up
Polyphonic Size (bel) - Nieuw
Captain Beefheart - Icecream for crow
Gary Numan - I assasin
Artery - The clown
Incredible Casuals - Dancing under streetlights
Kingpins - Hoo hah
Swollen Monkeys - On vacation
Berlin - Pleasure victim
Berliner in Berlin - verzlp oa Tank of Dantzig (duits)
Extrabreit - Ruedikehr der phantastische (duits)
Klaus Krueger - Zwischenmischung (duits)
Lorry - Paperback heroes (duits)
Irmin Schmidt - Filmmusik vol 2 (duits)
Thomas Drethelm - Shaved (duits, prod. I Schmidt)
Alu - Light (duits)
Monoton - tweede (duits)
39 Clocks - (duits)
Party Snäks - verz deutsche welle
Euro wave for Rednecks - Parsley verzlp oa TC Matic, The Chrome
Cleveland Confidential - verzlp
Deutschland - amk verz lp oa Dorau, Der Plan
Brimstone & Treacle - Soundtrack oa Police, Squeeze
Tanz mit dem Herzen - duitse verz lp oa Grauzone
Sulla Spiagga - verzlp oa Ike Yard Paul Haig (Crepuscule Italie)
Duran Duran - Carnival (mini lp)
Bow Wow Wow - 12 original recordings
Bow Wow Wow - I want candy
Rheingold - Fan fan fanatic (Amk pers)
XXOO - How will I know (ex Half Japanese)
James White - Sax maniac
Zaine Griff - Figures
Beat - Special beat service
Fad Gadget - Under the flag
American Youth Report - oa Flesheaters
Method Actors - Rang a tang
Minny Pops - Secret Story (Factory)
Mofungo - El Salvador
Play Dead - Propaganda
Red Lorry, Yellow Dorry - Beating my head
Rapid Dance - Fragments of youth
Send no Flowers - Playing for time
Spizz Energy II - Jungle fever
Split Image - Now that we've parted
Stockholm Monsters - Happy ever after (factory)
Johnny Thunders & Heartbreakers - Chinese rocks
Time in Motion - I wanna be your telephone
Twisted Nerve - Caught in session
Wasted Youth - Reach out
Robert Wyatt - Shipbuilding
ZOO Boutique - Forgive and forget
Zounds - More trouble coming every day

SINGLES *(Indien niets vermeld 7 inch, 12 betekent ook op 12 inch)*

Ahab - Party girl
Aztec Camera - Pillar top post
Balcony - Surprise after surprise
Boys meets girl - Empty bed
Daintees - Rollon summertime
Depeche Mode - Leave in silence (12)

vin

DEUTSCH

Für Immer/elpee/Virgin

Het zit er op voor DAF. 'Für Immer' is de laatste elpee van de groep die in 1979 als vijftal begon. Tijdens de rit stapten in een eerder stadium de creatieve talenten Christiaan Haas (nu Liaisons Dangereuses) en Kurt Dahlke (Pyrolator en Der Plan) uit. Het motorisch deel, Gabi Delgado Lopez en Robert Görl bleef over. De motor is echter langzaam vast gelopen. Wanneer de eerste elpee van dit tweetal uitkomt (Alles is Gut, in het totaal de derde DAF elpee), is iedereen nog enthousiast en wordt de groep met 'Der Mussolini' de vaandeldrager van de Deutsche Welle. Met de tweede elpee consolideren ze deze positie; maar hierna beginnen tekenen van een naderend verval zichtbaar te worden. Het bewijs hiervan vormden o.a. de 20 identieke cassettedecks op het podium. Na het eerste nummer bleek snel dat de ingeblikte klanken te veel op elkaar leken en dat de begeleidende live zang- en drumpartijen weinig indruk maakten. De voorbode van de laatste langspeler, de single 'Ein bisschen Krieg/Verlieb dich in mich', deed nog even hopen op een waardig af-

ale

Artery - Oceans (alleen 12)
By Change - Revenge - (opnieuw alleen 12)
Cravats - Cravats sing Nerminus and other hits (alleen 12)
Faith Global - Coded world (alleen 12)
Hula - Black pop (alleen 12)
Benjamin Lew & Steven Brown - La deuxieme journee (Crammed)
Maximum Joy - In the air (12)
IN2XS - Love will come
Tom Lucy - Paris france
Nightingales - John Peel sessie (alleen 12)
Reja Bumu - alleen 12
Stills - Chorus of blows (alleen 12)
Hector Zazou & Papa Wemba - Zazou wemba (alleen 12, Crammed)
Soft Cell - What (12)
Captain Beefheart - Light reflected (alleen 12)
Gary Numan - White boys & heroes (12)
Fad Gadget - Live in the line
Farmers Boys - Whatever is he like
Farm Life - Susie's party
Patrick Fitzgerald - Personal loss
Culture Club - Do you really wanna hurt me (alleen 12)
DAF - Verlieb dich in mich (12)
Rheingold - Looks good on you (alleen 12) (duits)
Kreuzer - Lieblings farbe (alleen 12, duits)
Die Zimmermänner - Erwin, das tanzende Messer (alleen 12, duits)
Klick - mini lp (duits)
Flying Klassefeind - (alleen 12, duits)
Einsturzende Neubauten/Lydia Lunch - Durstiges Tier (alleen 12)
Fiat Lux - Feels like winter again (Cocteau)
The Fish - Cocks
Big View - August grass
Dorau & Marinas - Kleines Stubemädchen (duits)
Sissys Kinder - neu (duits)
Mania D - Track 4 (duits)
Stiff Little Fingers - Bits of kids (12)
Cynthia Scott - X Boy (12)
Our Daughters Wedding - Auto music (alleen 12)
Howerd Werth - 4-D man (alleen 12)
Dire Straits - Private investigation (12)
Dexies Midnight Runners - Jackie Wilson (12)
The Beat - Jeanette (12)
Bergtraum - idem (alleen 12, duits)
Holger Hiller/Thielsch - Vietnam (alleen 12, duits)
Lost Gringos - Nippon samba (alleen 12, duits)
French Impressionists - Selection of new songs (alleen 12)
The Jam - Bitterest pil
Go Fundamental - Unamerican activities (alleen 12)
Joe Jackson - Breaking us into
Laughin Apple - Participate
Morons/Robert Wyatt - Who killed Bobby Sands
U2 - I will follow (live)
Twelve Cubic Feet - Straight out of the fridge (alleen 10)
Siousxie & Banshees - TBA (12)
Tears for Fears - Mad world (alleen 12)
Clock DVA - High holy disco mass
Body Music Mokili - Body music (oa Jah Wobble, alleen 12)
Mari Wilson - Just what I always wanted (12)
Stills - Chorus of blows (alleen 12)
Nexda - plurex 12 (alleen 12, ned.)
Modern Pioneers - Big hook up (alleen 12)
Pacific Orchestre - Electricity (alleen 12)
Pylon - Beep (alleen 12)
Hystericas - Passio (alleen 12)
Jules Baptiste - Red decade (alleen 12)
Hose - Superfreak (alleen 12, 99 rec)
Chrome Dinette - Robot love (alleen 12)
Nikko Toy - Generation trap (alleen 12)
Send No Flowers - Playing for time
ABC - All of my heart (12)
Paul Haig - Justice
Tröckener Kecks - Niet alle mensen (ned)
New Age - All monkeys aren't in zoo
Iggy Pop - Lust for live (alleen 12)
Walter Stedding - Secret spy
Adam Ant - Friend & foe
Elvis Costello - From head to toe
Flag of Convenience - Linf on tele (ex Buzzcocks)
The The - Uncertain smile
Freshies - Fasten your seatbelts
Die Udo's - Holzhacker
Dasual Affairs - Open windows (ned, alleen 12)

CASSETTES

Nocturnal Emissions - **Einsturzende Neubauten** - Live (7/88-2/82)
Klar & Wahr - verz cas oa Palais Schaumburg, Der Plan (duits)
Fad Gadget - Under the flag
Depeche Mode - A Broken frame
Non - Live
Comsat Angels - Fiction (– 2 extra nummers)
Klopferbande - Die Fliegen (duits)
Esplendor Geometrico - (spaans)
Sport - Fetisj verz cas (ned)
Cybe - Cybernatic (ned)
Hollands Glorie - Stank voor dank (ned)
Kru Blodt - op Studio 12 (ned)
Nexda - Op Studio 12 (ned)
One hour for spits - verz cas Eksakt rec oa Cinema Club (ned)
Onmacht heerst - verz cas oa Brassers, Siglo XX

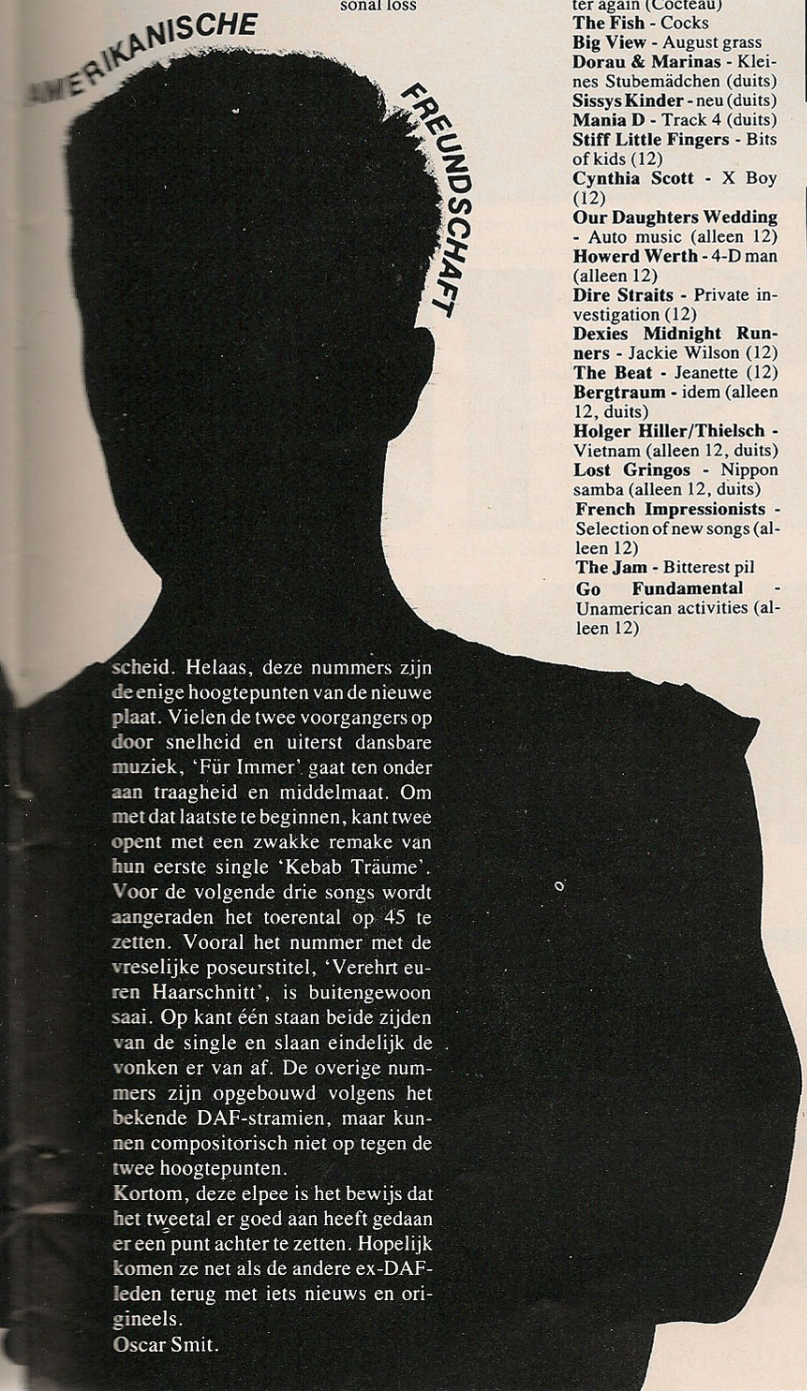

scheid. Helaas, deze nummers zijn de enige hoogtepunten van de nieuwe plaat. Vielen de twee voorgangers op door snelheid en uiterst dansbare muziek, 'Für Immer' gaat ten onder aan traagheid en middelmaat. Om met dat laatste te beginnen, kant twee opent met een zwakke remake van hun eerste single 'Kebab Träume'. Voor de volgende drie songs wordt aangeraden het toerental op 45 te zetten. Vooral het nummer met de vreselijke poseurstitel, 'Verehrt euren Haarschnitt', is buitengewoon saai. Op kant één staan beide zijden van de single en slaan eindelijk de vonken er van af. De overige nummers zijn opgebouwd volgens het bekende DAF-stramien, maar kunnen compositorisch niet op tegen de twee hoogtepunten.
Kortom, deze elpee is het bewijs dat het tweetal er goed aan heeft gedaan er een punt achter te zetten. Hopelijk komen ze net als de andere ex-DAF-leden terug met iets nieuws en origineels.
Oscar Smit.

in Europa ingevoerd en thans een plaag.
Coloratuur, met gamma's, trillers en dergelijke versieringen opgesmukte aria.
Colosseum > Amphitheater.
Comsat Angels, Fiction (Polydor), Elpee.

Precies een jaar na het verschijnen van het bescheiden monument *'Sleep no more'* zijn de Sheffieldse Comsat Angels in dromenland aangekomen. *'Fiction'* moet de derde getuigenis zijn van het talent van de Comsats en als zodanig de grote doorbraak. Maar of het paradijs te wachten staat, valt te bezien. Ook *'Fiction'* bevat tien titels, die alle even hol zijn. *'More'* en *'Now I Know'* zijn woorden die ik alleen gebruik wanneer ik in gesprek met iemand geen behoefte meer heb aan communicatie. Doe ik vervolgens toch nog moeite de teksten te verstaan, dan vang ik slechts flarden op die een lievige glimlach op m'n gezicht laten verschijnen. Maar dat 'the sun will shine again after the rain' (*'After the rain'*) kan me nauwelijks hoopvoller stemmen dan de moderne omarming van het ultra studentenvolkje. Want die lijken het paradijs te bevolken na de doorbraak. Resten tekst (op aanvraag verkrijgbaar) ebben weg in echo en langgerekte tonen. Wat overblijft zijn herinneringen, dromen in een krans van weemoed. Dit maakt niet strijdbaar, dit geeft geen hoop, dit leidt hoogstens tot tranen en drankzucht. En daardoor ontstaan vaak de aardige gesprekken.
De muziek van de Comsats heeft, behalve op hun eerste elpee, nooit uit pakkende popthema's bestaan. Het arrangement gekoppeld aan de produktie (ook nu weer in samenwerking met Peter Wilson) zijn altijd de bepalende factoren geweest. De zwaarte van het geluid, die hier het gevolg van was, is ook op 'Fiction' terug te vinden. Mik Glaishers drumwerk is strak gestructureerd en afwisselend en Kevin Bacons bas loeit als vanouds. De toetsenpartijen van Andy Peake zijn prominent maar niet opdringerig en subtiliteit binnen het arrangement zijn weer het handelsmerk van gitarist Steve Fellows. De zwakte van de vocalen van de laatste worden mede ondervangen door het gebruik van meerstemmige overdubs, naast echo.
Er was een prachtige eenheid binnen dit muzikale concept, maar eenvormigheid lag op de loer. De inhoud en de sfeer van de muziek vormden het tegenwicht. De balans lijkt nu echter door te slaan. De vorm is van een barokke leegheid, en pogingen om dit te doorbreken met een ordinair rocknummer als *'Not a word'* blijven doorzichtig. De inhoud lijkt te zijn teruggebracht tot een banaal sprookje met de erbij behorende, licht moralistische boodschap. En de hoes, bestaand uit in het centrum weggezogen wordend, gekleurd scheurpapier als symbool van de aan de einder glorende dageraad, bevestigt dit.
De Comsats hebben voor mij hun muziek teruggebracht tot behangemoties die in geen enkele moderne kamer mogen ontbreken. Ik wacht voorlopig nog even af om te oordelen over kunst en ambacht. Na mij de zondvloed.

Gerard J. Walhof.

EXCLUSIVE DISTRIBUTION FOR THE BENELUX:
ROUGH TRADE/BOUDISQUE (BENELUX)
Haringpakkersteeg 10-18 1012 LR Amsterdam The Netherlands
Phones: 020-260311 Telex: 12589 BOUDANL

SONGS TO REMEMBER

SCRITTI POLITTI

NEW ALBUM

INCLUDES: THE SWEETEST GIRL · RUTHLESS · ASYLUMS

Daniël. 12 kleine p., nl. (8e eeuw v. C.), Hozea (± 740 v. C.), Joël, Amos (boetprediker, (± 750 v. C.), Obadja (± 590 400 v. C.). Men vindt hun profetieën in het O Testament.

The (Hypothetical) Prophets, Around the world with the prophets (Hypothetical Records), Elpee.

Profielijzer, staafijzer met een andere dan ellips, cirkel of vierkante doorsnede.

Progesteron, vrouwelijk geslachtshormoon.

Prognathie, schedelbouw waarbij het aan-

Langzamerhand begint de dikke mist rond de formatie The Prophets wat op te trekken. We weten nu dat deze bestaat uit twee heren, Joseph Weill (half Pool, half Fransman) en Norman D. Landing (Engelsman). Hun uitvalsbasis schijnt Parijs te zijn. Het is dan ook niet verwonderlijk dat deze langspeler eerst als Franse persing verkrijgbaar zal zijn. De 'wereldreis' begint met iemand die zijn liefde aan Frankrijk betuigt. Via flitsen uit het CBS-news komen we vervolgens in Amerika. *Whitezone* gaat over een vliegveld in New York en *On the Edge* is eigenlijk één grote waarschuwing: *Do not lean over the edge of the station platform.* De struktuur van een Prophets-song, al bekend van hun twee singles, komt hier weer duidelijk naar voren: donkere, koude, vaak sinistere synthesizerklanken met daaroverheen de tekst, die meestal wordt opgezegd of opgedreund (*Person to Person*).

In de muziek is geen plaats voor solistische aktiviteiten, ze kabbelt veelal rustig door (snelle ritmes zijn er niet) en borrelt af en toe tussen de tekst wat naar boven.

Fischermans Friend is het meest opvallende nummer van de plaat. De sfeer is tamelijk celebraal; het is in feite een weerbericht in de vorm van een kerkelijk gezang. Vooral het acapella einde van de psalm is prachtig: *Sailors on the sea, you need the BBC.* Heel werelds en banaal daarentegen is *Fast Food.* Door de lage stem die snel een aantal dingen opnoemt doet het nummer sterk denken aan de single *Tonight-Today* van Dave Dee, Dozy, Beaky, Mick & Tich (uit 1969).

De plaat sluit af met het verhaal van de geheimzinnige verdwijning van de Zweedse diplomaat Wallenberg (zie ook Vinyl 15). Deze versie is anders dan die van de single. Niet alleen leest hier een Fransman het verhaal voor, maar ook de instrumentale mix is anders. Zo is er bijvoorbeeld duidelijk een saxofoon op te horen.

Het 'around the world'-karakter van de plaat valt nogal mee. De reis zal ongetwijfeld nog worden voortgezet en dan zullen we weer iets meer te weten komen over the (hypothetical) Prophets. In ieder geval is deze elpee een goede aanzet tot meer bekendheid.

Oscar Smit

Fechner's Albezielingsleer.

Loubet, E. (1838—1929), Frans staatsman, 1899—1906 president van de republiek.

Loucheur, L. (1872—1931), Frans staatsman, verschillende malen minister.

R. H. Lotze.

Love of Life Orchestra, Casino (Italian Records, Antartica), 12 inch.

Indië: 2) J., * 1866, Ned. diplomaat, 1913—'18

Love of Life Orchestra is een collectief van muzikanten uit de New Yorkse rock-wereld. Vanuit verschillende achtergronden wordt er vakkundig gemusiceerd en het resultaat is dan ook niet onder één noemer te vatten. Voorop staat in ieder geval zorgvuldigheid. Er is hoorbaar veel aandacht besteed aan de productie en afwerking van het geluid. De composities en arrangementen zijn tot in de laatste details doordacht.

Sleutelfiguren in de band zijn toetsenist/saxofonist Peter Gordon en drummer/percussionist David van Tieghem. Hun bijdragen in het geheel zijn bepalend voor het groepsgeluid, dat gekenmerkt wordt door degelijk gefundeerde ritmes met daaroverheen vloeiende melodieën (vaak van sax en/of synthesizer). De werkwijze van de groep laat zich raden. In den beginne is er een instrumentaal thema, waarna een ieder zijn eigen interpretatie daarvan of daarbij aanvult. Als Gordon dan hoort dat het goed is, kan het geheel worden afgerond en gepolijst.

Mijn belangrijkste kritiek op de plaat is echter dat ik het allemaal veel té mooi, té melodieus en té afgewerkt vind. De voorspelbaarheid van de melodieën is soms zo groot dat ze na een paar keer luisteren al flink beginnen te vervelen. Bijvoorbeeld in *Roses on Bond Street,* een nummer dat werkelijk bol staat van harmonie en vloeiende melodieën. Zo honingzoet dat mij verontrustende rillingen over de rug lopen.

Beter zijn *Casino* en *Joeks on Ice* waarin meer wordt geëxperimenteerd met afwisselende geluiden, zodat voorspelbaarheid enigszins plaats maakt voor spanning.

Ik krijg de indruk dat Love of Life Orchestra min of meer op zeker speelt, een uitgangspunt dat spontane creativiteit in hoge mate belemmert en daarom ook niet bepaald prijzenswaardig genoemd kan worden.

Dick Rijken

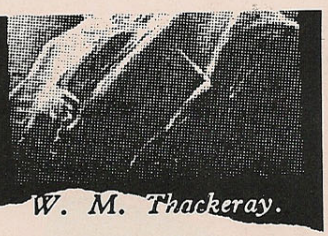

„The Virginians" enz.).

Thaddeüs > Apostelen.

Thadmor > Palmyra.

Thaer, A. D. (1752—1828), Duits botanicus, grondvester der landbouwwetenschap.

W. M. Thackeray.

The Lost Jockey, Idem (Les Disques du Crépuscule), Elplee.

Siam, Opper-Birma en Assam.

Met de nodige slagen om de arm kan gesteld worden dat de minimalmusic bij een nieuwe generatie muzikanten en componisten herleeft. Michael Nyman, Wim Mertens' Soft Verdiet en (hoewel zeer afwijkend) Glenn Branca zijn de voorbeelden van een nog wat magere beweging. De muziek die ze maken is soms bijzonder mooi, maar ik kan me toch niet aan de indruk onttrekken dat er eerder sprake is van variaties op een bestaand concept dan werkelijk vernieuwende ideeën.

Het Engelse kollektief The Lost Jockey past volkomen in die lijn. Andrew Poppy, John Barker en Orlando Cough componeerden vijf lange stukken voor een telkens wisselende bezetting. Zo is er in *Cadenza* sprake van twee acoustische piano's, in *Phrase Book* van marimba, piano, clavinet en elektrische piano, in *Matters of Theory* van zang, synthesizer, basklarinet, marimba, elektrisch orgel, cello en piano, in *Hoovering the Beach* I en II van een volledige orkestbezetting.

Waarin deze stukken zich onderscheiden van die van Steve Reich en Phillip Glass heb ik niet kunnen ontdekken. Het lijkt me toe dat ze het product zijn van conservatoriumstudenten die een diepgaande studie van de minimal music hebben gemaakt, zonder nog toegekomen te zijn aan een verzelfstandiging van de basisideeën.

Dat neemt niet weg dat er prachtige muziek op dit album staat. Met name de sterk ritmische geöriënteerde gedeelten als Phrase Book (waarin heel creatief met instrumentsafwisseling en hard-en-zacht effecten wordt gewerkt) en het swingende Hoovering The Beach II springen er tussenuit. Ook worden er (met name in Cadenza) snelle pianoloopjes ingelast die bewondering oproepen.

De kwaliteit van de plaat is niet zo best. Dat zal wel komen omdat er op elke kant zoveel muziek staat geperst; in totaal meer dan 55 minuten!

Joost Niemöller

Dirk Witte

Speciale prijzen voor gitaren, bijvoorbeeld Gibson Les Paul Cusom ƒ 2250,—; verder vele andere aanbiedingen zoals BOSS DR 55 voor ƒ 375,—

Vijzelstraat 53, Amsterdam, 020-264655.

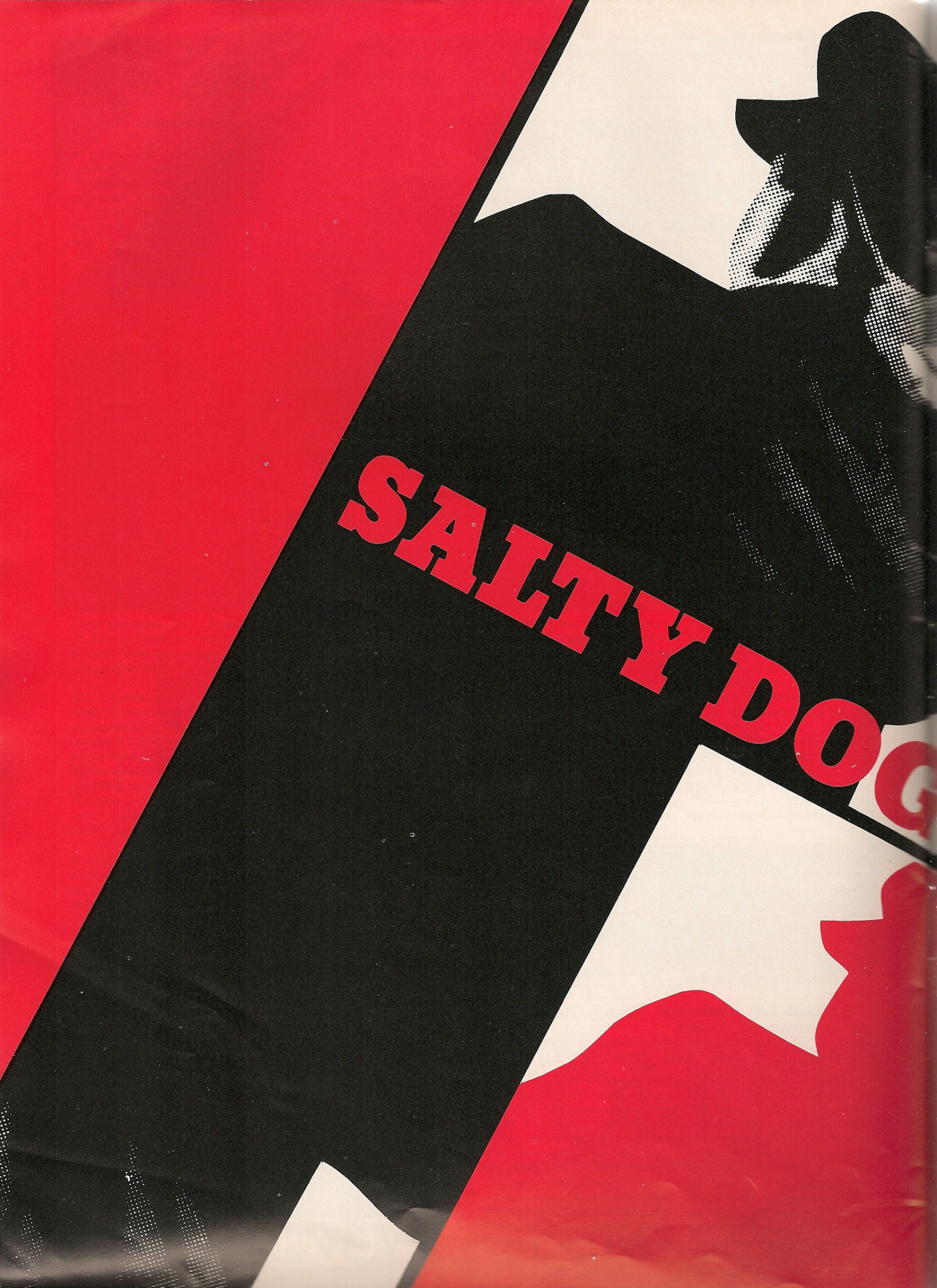
SALTY DOG

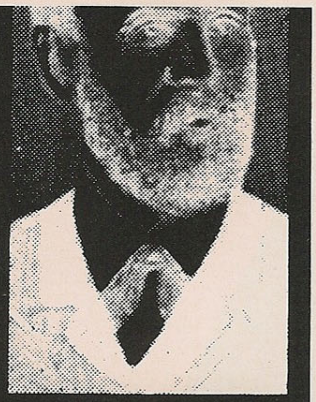

O. von Lilienthal.

een proefneming; 2) G. (1849—1933), broer van 1); deed 1910 belangrijke ontdekkingen voor de motorluchtvaart inzake het profiel der draag- en stuurvlakken; 3) D. E., * 1899, N.-Am. advocaat, 1941—'46 dir. van de Tennessee Valley Authority, had een aandeel in de ontwikkeling van de atoombom in Oak Ridge, 1947—'50 voorzitter van de Commissie voor Atoomenergie der Ver. St.

Lilith, volgens oud volksgeloof eerste vrouw van Adam, bij de Babyloniërs godin van de storm.

Liliput, Idem (Rough Trade), Elpee.

Lille > Rijsel.

Lilliput, fantastisch dwergland uit de sprookjesroman „Gulliver's reizen" van Jonathan Swift. Bewoners: Lilliputters, dwergen.

Na enkele singletjes (aanvankelijk nog onder de naam Kleenex) werd er van de Zwitserse meisjesband Liliput niets meer vernomen. En dan nu opeens, na twee jaar niets, een debuutelpee. In die tijd blijkt Liliput verschillende bezettingswijzigingen te hebben ondergaan, werd nieuw materiaal geschreven en veel geoefend. Astrid Spritt (zang, viool, basgitaar en percussie) is momenteel het nieuwe lid, naast Marlene Marder (gitaar, basgitaar, percussie, 'geluiden') en Klaudia Schiff (basgitaar, drums, zang, gitaar). Een tournee door Duitsland is al gepland en het ziet er dus naar uit dat we in de toekomst meer van Liliput zullen horen.

Afgaande op dit debuut kan dat veel beloven. Met pretentieloze charme en boeiende precisie zijn songs gecomponeerd die stuk voor stuk overtuigen. De invloed van The Slits (met name dan het eerste album) zijn nadrukkelijk, maar nergens irritant. Het zowel freakerige als esoterische karakter van de latere Slits heeft gelukkig nergens doorgewerkt. De nummers van Liliput steken daarbij af door een opluchtende nuchterheid. Eenvoudigweg staaltjes van simpel, maar degelijk vakwerk.

De teksten zijn in het Engels en worden vrijwel accentloos gezongen. Hier en daar is zeer funtioneel een afwijkend instrument toegevoegd, als een dwarsfluit (in het ontroerend mooie *Might is Right*), of een klarinet (in het Arabisch georiënteerde *Ichor*). Maar een gewoon drumstel, een gewone ritmegitaar en een gewone bas blijven nadrukkelijk de grondtoon aangeven.

Liliput moet het dan ook eerder hebben van spontaniteit dan van vernieuwing. En dat juist door die spontaniteit opvallend creatieve momenten kunnen ontstaan bewijst een debuutalbum als dit.

Overigens zijn er niet alleen liedjes te horen. Het percussiestuk *Tong-Tong* (dat is tegelijk de hele tekst) en de opzettelijk schurende vioolsolo die *Birdy* is, bewijst dat speels experiment niet wordt geschuwd. En waarom zou je je ook laten vastpinnen op een streng concept. Liliput lijkt daar in ieder geval weinig behoefte aan te hebben.

Joost Niemöller

Witte rat.

breid; overbrengers van besmettelijke ziekten, pest, ziekte van Weil enz.

Rattenvlooien, 3 soorten vlooien, op ratten levende, waarvan 2 ook op de mens kunnen overgaan en door hun steken bacillen overbrengen, b.v. van pest.

Rational Youth, Cold War Night Life (YUL), elpee.

Rattigan, T. M., * 1911, Eng. toneelschrijver.

Ratzel, F. (1844—1904), Duits geograaf.

Een nieuwe synthesizergroep is opgestaan. Rational Youth uit Canada heeft eerst nauwkeurig de kat uit de boom gekeken, met andere woorden veel naar andere groepen geluisterd als OMID, Ultravox en ook wel Depeche Mode. Vervolgens kocht elk lid van het trio een synthesizer en werd er geoefend. Voor deze 'jeugd' geldt dat je niet moeilijk moet doen op dit soort instrumenten; de drie gaan dan ook inderdaad erg rationeel te werk.

Alles klinkt logisch en erg geprogrammeerd. De produktie en het geluid zijn uitstekend. Hiertoe draagt de Canadese persing ook zeker bij. De synthesizerklanken verworden niet tot een ondoordringbare muur van geluid, maar zijn melodieus en helder, met veel hoge tonen en vol kleine elektronische effekten. *All you heroes here's your chance/ all you have to do is dance*. Deze regel uit *Dancing on the Berlin Wall* gaat voor de meeste nummers op. Vooral kant één, met de sterke opener *Close to Nature*, is puur dansgenot. Het beste nummer van de plaat is echter *City of Light* op kant twee, met een gemakkelijk herkenbaar synthesizerthema. Dit nummer is ook op 12 inch uitgebracht, waarbij het intro prachtig wordt uitgesponnen.

Hoewel Rational Youth niet erg origineel klinkt, heeft de groep toch een uitstekende elpee afgeleverd die temidden van het gros van de Europese synthesizermuziek hoge ogen kan gooien.

Oscar Smit

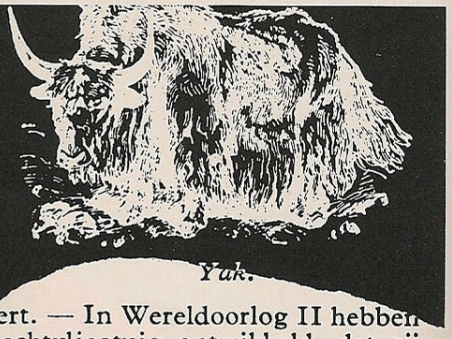

Yak.

het hoogland van Tibet, 4000 tot 6000 m boven de zee, waar het de plaats van huisdier inneemt, getemd en als last- en rijdier wordt gebruikt en melk en vlees levert. — In Wereldoorlog II hebben de Russen een jachtvliegtuig ontwikkeld, dat zij Yak noemden.

Yazoo, Upstairs at Eric's (Mute Records), Elpee.

Yalta, stad op de Krim, waar Churchill, Roosevelt en Stalin 4—12 Febr. 1945 een conferentie hielden waar werd beslist over de bezetting van

Na hits als *Dreaming Of Me, New Life, Just Can't Get Enough* met Depeche Mode en *Don't Go* en *Only You* (ook op deze elpee) met Yazoo (de naam is gepikt van een oud Missisippi-blueslabel) heeft Vince Clark zich als songwriter bewezen. Zijn sterkste troef is het bedenken van een tijdloze melodie, het eenvoudig lijkende, maar in feite zo moeilijke vak waarmee je miljoenen mensen, die je muziek kopen en beluisteren, bereikt.

Yazoo gebruikt daarbij een synthesizer, een drumcomputer, een blueszangeres en een bandrecorder.

De recorder dient vermeld omdat de eindloze band (als in *I before E Except After C*), het omkeren van de bandrichting (de percussie in *Too Pieces*), het inlassen van geluiden (een telefoongesprek in het vermakelijke *Bad Connection*) essentiële elementen zijn voor de producers van deze plaat. Dat zijn: Eric Radcliffe (vandaar de titel), Yazoo en Daniel Miller (de baas van het nog immer kleine Mute-label, zie Vinyl 2).

In *I Before E Except After C* wordt niet alleen geëxperimenteerd met tape-loops maar ook met het vervangen van muziekinstrumenten door stemmen. Naast Clarks vocalen op een loop, hoor je de stemmen van Erics moeder en een lacherige Alf, aangevuld met spaarzame synthesizermotieven. Het stemmenexperiment keert terug tijdens *In My Room*, nu met uitvoeriger instrumentale begeleiding. Een song ook met een opvallende tekst.

De zang van Alf valt wel wat tegen, net als een deel van de teksten. Veelal zijn die teksten emotioneel en zelfs vaak sentimenteel, in feite een traditioneel gegeven.

Niet traditioneel zou je de klankkleur van de muziek van Yazoo kunnen noemen, hoewel in *Goodbye Seventies* het geluid van Kraftwerk opdoemt.

Al met al is de Yazoo-sound herkenbaar voor iedereen, niet alleen door Alf's stemgeluid, de synthesizer en de drumcomputer, maar ook door de manier waarop melodiedraden, motieven, thema's, ritmen en declamaties met elkaar harmoniëren. Zo ontstaat een spinneweb waarin expressieve én muzikale waarde volledig tot hun recht komen.

Erik Voogel

drama's „Wallenstein", „Maria Stuart", „Die Jungfrau von Orleans", „Wilhelm Tell", enz. In 1802 werd hij in de adelstand verheven; 2) H. (1839—1902), Duits historicus en paedagoog; 3) F. C. S. (1864—1937), Eng. pragmatisch filosoof.

Schillings, 1) K. G. (1865—1921), Duits Afrikareiziger en zoöloog; 2) M. von (1868—1933), Duits componist.

J. Chr. F. von Schiller.

Schleimer...K, Idem (Glass Records, Glass 028), 12 inch.

Schimmel, H. J. (1823—1906), Ned. sch...

Vier nieuwe nummers van Schleimer K (zie Vinyl 14) verschenen kort geleden tezamen op een verder naamloze 12 inch, uitgebracht door het obscure Londonse Glass Records. De nummers steunen op ritmebox/toetsenpatronen van Dominique Brethes, waarbinnen Michael Wolfen zwaar en dramatisch zijn mystische teksten ten gehore brengt. Schleimer K trekt de muzikale lijn van haar eerste elpee door, maar laat horen toch weer een stuk verder te zijn. Iets wat bijvoorbeeld in de aandacht die besteed is aan invulling en arrangement positief naar voren komt.

Schleimer's muziek heeft iets verraderlijks, iets geniepigs. Op het eerste gehoor is de verleiding groot om het af te doen als de zoveelste poging tot donker-doem-muziek in de bekende Manchester-traditie. Alle clichés en effecten zitten er dan ook in verwerkt. Maar wat bij vaker luisteren steeds meer gaat opvallen is een bepaalde ironie in het gebruik en de benadering van die clichés, een ironi nie die Schleimer K boven het cliché verheft en iets heel persoonlijks geeft.

Toch lijkt het me nodig, wil Schleimer K interessant blijven, om in de toekomst dat persoonlijke óók meer in de muziek zelf te zoeken. Een nummer als *Third Rate Man* op deze 12 inch is wat dat betreft in ieder geval een stap in de goeie richting.

Harold Schellinckx

Ch. (1856—1941), Frans wiskundige; 5) M., * 1838 Zwitsers arts en filosoof.

Picardië, vroeger Franse prov. (thans depart. Pas de-Calais, Somme, Oise en Aisne).

Picasso, Pablo, eigenlijk Ruiz y P., * 1881, Spaans expressionistisch schilder, werkt sinds 1903 in Frankrijk

Picasso door P. Gargallo.

Piccalilly, in mosterdsaus ingemaakte augurkjes, uitjes en bloemkool, ook mixed pickles genoemd.

Steve Piccolo, Domestic Exile (Materiali Sonori), Elpee.

Is Steve Piccolo de minstreel van de tachtiger jaren? Vast staat in ieder geval dat ik in jaren geen plaat gehoord heb die zo helder uitbeeldt wat er gaande is in onze tijd als Domestic Exile. Ik zeg niet dat we op deze plaat kunnen horen waar het allemaal om draait. Een dergelijke uitspraak is niet te bewijzen, aangezien gevoelens nog steeds slechte argumenten zijn en boven alles zeer persoonlijk.

Op de plaat is muziek voornamelijk een raamwerk ter ondersteuning van de half gesproken/half gezongen teksten. Vaak horen we niet meer dan een iel gitaartje en een dragend orgeltje. Deze zeer minimale begeleiding mist zijn uitwerking echter niet. Piccolo, misschien bekend als bassist van de moderne 'jazz'-groep The Lounge Lizards speelt op deze plaat alle instrumenten, behalve toetsen, zelf. Hij doet dat eenvoudig en functioneel.

Op het eerste gehoor lijkt alles een beetje slapjes en doorzichtig, maar na herhaalde beluistering blijkt dat juist die doorzichtigheid ervoor zorg dat hetgeen werkelijk belangrijk is, ook wordt gehoord en begrepen. De waardering voor de kaalheid en de eenvoud komt dan vanzelf.

De teksten handelen over situaties uit het dagelijks leven. Oorlogsdreiging in *The Bell,* geweld op straat in *Bleecker Street,* het zoeken van een zinvolle levensinvulling in *Young and Ambitious,* waar Piccolo de vraag laat doorschemeren of het zoeken op zich misschien al zinvol genoeg is.

Weinig poëtisch poespas, geen banale popsongteksten met makkelijk in het gehoor liggende refreinen: dit al leidt tot een ondubbelzinnige directheid. Er worden geen oordelen geveld, er worden geen oplossingen aangeboden. Wat overblijft is een nuchtere observatie, met als doelstelling de luisteraar zelf aan het denken te zetten. Maakt immers de definiëring van een probleem de oplossing ervan niet goeddeels overbodig? Al doet Steve Piccolo eigenlijk geen uitspraken, ik voel dat hij gelijk heeft.

Dick Rijken

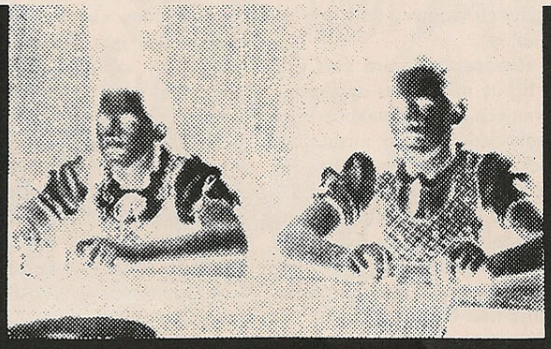

Identieke tweelingen.

op elkaar behoeven te lijken dan tussen broers en zusters gebruikelijk is (twee-eiige t.); hetzij uit spelen een grote rol bij het erfelijkheidsonderzoek; 2) > Dierenrijk.

Two Daughters, Idem (Antony & Paul, A&P 01), Elpee.

Tweeslachtige dieren > Amphibieën.

Tweestromenland, gebruikelijke benaming voor

Verpakt in de zwartste hoes sinds maanden bereikt ons uit Surrey, England, de elpee Two Daughters van het duo Two Daughters, de heren Antony en Paul, uitgebracht op hun eigen Antony & Paul label: zes 'geluids-experimenten' in een periode van drie maanden opgenomen, verdeeld over een *Kiss the Cloth* en een *Gloria*-kant. De middelen waarmee Two Daughters hun ideetjes gestalte geven zijn minimaal: het geluid van hun stemmen, percussie, tapeloops en hier en daar een vervormd instrument, viool bijvoorbeeld.

Aardig is dat A&P in een begeleidend schrijven vrij precies uit de doeken doen hoe alles in mekaar zit. Antony en Paul denken in ieder geval na bij wat ze doen. Jammer genoeg blijven ze in dat denken nog wat oppervlakkig. Ritmische verschuivingen verkregen door twee ritmeloops tegelijk af te spelen maken an sich nog geen interessant stuk muziek. Ook wordt het extreem symmetrisch structureren van 'gebeurtenissen' op een continue ritmebasis op den lange duur vervelend doorzichtig. En dat zijn precies de punten waar de 'experimenten' van Antony en Paul blijven steken: de dreunende loop en symmetrisch rommelen.

Op z'n sterkst resulteert dat in aardige trance-muziek. Op Two Daughters vind je de leukste resultaten op de 'Gloria'-kant. Op die kant doet trouwens ook David Bowie mee. Ik moet me namelijk sterk vergissen als de loop in het eerste nummer niet uit *Golden Years* geknipt is. Zo zie je maar weer hoe je, als je slim bent, allerlei vedetten voor je eigen plaatje kan strikken!

Harold Schellinckx

Schimper, A. F. W. (1856—1901), Duits botanicus.

Schinderhannes, bijnaam van de Duitse rover J. Bückler (1777—1803).

zeeën, in Juli en Augustus op onze N.-zeekusten: gaarne gegeten.

Maks, C. J., * 18-6, Ned. schilder.

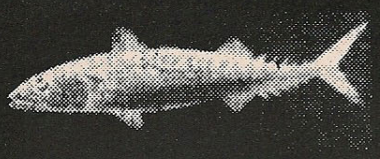

Makreel.

Malabar-kust, Peperkust, Z.W. kust van Voor-Indië, bergachtig met vele lagunes, verbouw van peper. Bewoners: Hindoes.

Malaria, Emotion (Les Disques du Crépuscule), Elpee.

Het lijkt alweer heel lang geleden dat Malaria! een veelbelovende band was. De zware, vierkant gestructureerde songs van deze Berlijnse vrouwengroep maakten bij een van de eerste concerten die ik zag veel indruk. Er werd gespeeld met een militante pathos waar ik toen de humor wel van in kon zien. Maar dat humoristische aspect verdween steeds meer naarmate de groep zich met welgevallen bleek te laten drijven op de golven der modieusiteit (èn Duits èn vrouwen èn Ultra; het kon niet op).

Naar verhouding absurd veel aandacht bij de media was de begeleiding van een groot aantal concerten in Nederland, waarbij totaal geen artistieke ontwikkeling viel te bespeuren. De diverse singles en 12-inch platen bevestigden dat laatste. Door teveel aandacht en mogelijk te vroeg succes (uiteraard enkel binnen het cultgebeuren) was de pathos kennelijk naar binnen geslagen.

Van deze elpee verwachtte ik dan ook niet veel. En misschien wel daarom viel hij honderd procent mee. Het kàn aan de produktie van Martin Culverwell liggen, maar na een paar maal draaien maakte bij mij de irritatie plaats voor bewondering. Met name ritmisch heeft Malaria! zich ontwikkeld. Die slome trage drums van enige tijd geleden hebben plaats gemaakt voor iets dat weliswaar niet echt swingt, maar wel spanning oproept. En in de soms absurde opbouw van de composities is nog steeds iets aanwezig van de speelsheid van vroeger. Daardoor wordt het pathetische karakter van de loodzware (en in loodzwaar Duits gezongen) teksten tegelijk gerelativeerd. Het bekende gebrek aan techniek bij Malaria! onderstreept dat nog extra. Als je kunt spreken van 'het idee Malaria!' dan geeft deze plaat dat tot nu het beste weer: de leegte verheven tot Kunst.

Joost Niemöller

telegrafie uit, deed later nog tal van uitvindingen op dit gebied, verwierf 1909 de Nobelprijs, samen met > Braun.

Marco Polo > Polo.

Marcotteren, het stekken van planten door ombuigen en in de grond steken van een tak, die nog aan de plant vastzit.

G. Marconi.

Albert Marcoeur, This Heat & Mario Boyer Diekuuroh, (Tago Mago 4753), Cassette.

Marcus Aurelius > Antoninus.

Het Franse cassette-label Tago Mago specialiseert zich in het creëren van collectors-items. Inclusief een fraai uitgevoerd informatieboekje krijg je een cassette met daarop nog niet eerder uitgebracht materiaal van de 'serieuzere' popmuziekartiesten. Deze keer betreft het aan de ene kant de Fransman Albert Marcoeur, omgedraaid het Engelse This Heat.

Deze cassette is voor mij de eerste kennismaking met Albert Marcoeur, een 'musicien' (1947), die, volgens de discografie in het boekje, tussen '74 en '79 drie elpees uitbracht. Te beluisteren zijn fragmenten van de muziek die Marcoeur schreef voor de film 'Deux Lions au Soleil' van Claude Faraldo. Sfeervolle, klassiekerige muziek, uitgevoerd door een gezellig musicerend, groot gezelschap. Zeker: Marcoeur is iemand met onmiskenbare kwaliteiten, maar de filmmuziek op de cassette is te onsamenhangend om een gedegen oordeel te kunnen vormen. Een aanleiding dus tot nadere kennismaking met A.M. Of niet.

Op de This Heat-kant vinden we een aantal cassette-opnames uit '77/'78 van Charles, Charles & Gareth met de Ghanese percussionist Mario Boyer Diekuuroh, die in die tijd regelmatig met de groep samenspeelde en (alweer volgens het boekje) een immense invloed had op de muziek van This Heat. Dat dat zo is moeten we maar aannemen. De geïmproviseerde muziekjes op de cassette geven daar, vind ik, weinig uitsluitsel over. Erg spannend zijn ze niet, die improvisaties. Nauwelijks drums, maar toch constant vervallen in patroontjes waar verder niets mee wordt gedaan. Af en toe dwarrelen er wat typische This Heat-geluiden de kamer binnen (wat dat zijn? luister zelf maar!), maar 'het' gebeurt nergens.

Een kijkje achter de schermen. Historie. Voor de verzamelaars, dus.

Harold Schellinckx

NIEUW

KR 006	L.P. Machine Guitars - Remko Scha
KR 007	Kassette Europa's Ladenversuch Der Junge Hund
KR 008	10 z/w prenten van schilderijen van Rik van Iersel
KR 011	L.P. Warte Ketzer - Sprung Aus Den Wolken m.m.v. Einst. Neubauten + Schlaflose N.

NOVEMBER RELEASES

KR 009	Nieuwe/New L.P. Der Junge Hund
KR 010	E.P. Schlaflose Nächte
KR 012	Kassette Schlaflose Nächte

NOG LEVERBAAR

KR 002	Single Af/Uit - Z'ev
KR 004	E.P. They Want Us Away - De Brassers
KR 005	L.P. Februari - April 81 - Plus Instruments

DISTRIBUTIE

NL : Flyin' Disc. Postbus 2814. 2601 CV Delft. 015 - 120330.

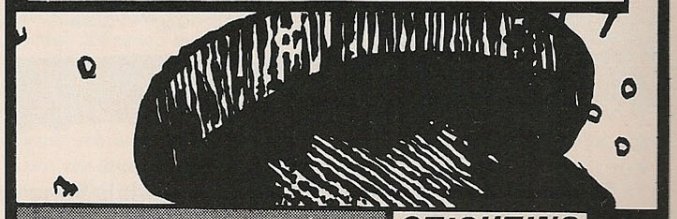

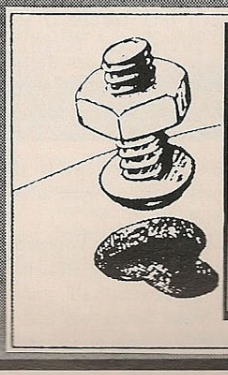

STICHTING
KREMLIN
PRODUCTS
POSTBUS/P.O BOX 2089×
5600CB/EINDHOVEN
040-441234/528214

les petites nouvelles

[redacted]

SOLID SPACE-space museum/cass. lp ++++++++
PORTION CONTROL-mixed emotions/cass. lp ++
FLANK-6 stukken/cass. ep +++++++++++++++++
opnieuw uit BENEDEN DE GRENS/c 46 ++++

VRAAG DE NIEUWE KATALOGUS AAN ++++++++++++

In samenwerking
met WHS radio 99,7,
Get Records, Boudisque,
de meest "Swingende"
Juke Box van Zuid-
West Europa in
Café Pieter (10-14 uur)
St. Pieterspoortsteeg 29, A'dam.

NIEUW ADRES/NEW ADDRESS: RIJNSTRAAT 111, 1079 HA AMSTERDAM, TEL. 020-445706, TELEX 11789 RAFAM NL

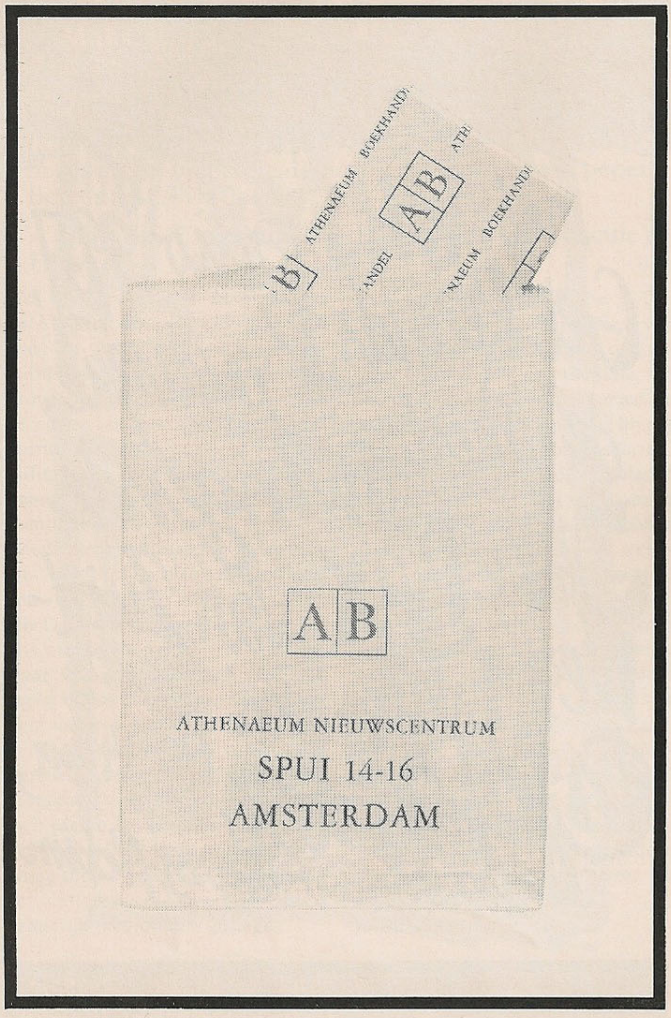
AB
ATHENAEUM NIEUWSCENTRUM
SPUI 14-16
AMSTERDAM

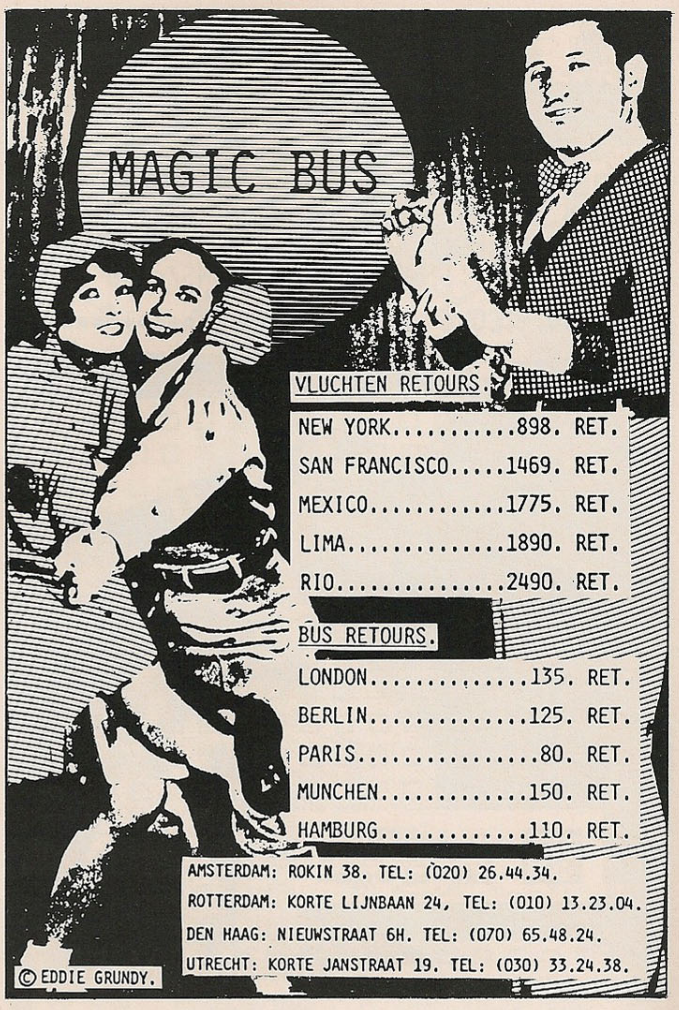
MAGIC BUS
VLUCHTEN RETOURS.
NEW YORK.....898. RET.
SAN FRANCISCO.....1469. RET.
MEXICO.....1775. RET.
LIMA.....1890. RET.
RIO.....2490. RET.
BUS RETOURS.
LONDON.....135. RET.
BERLIN.....125. RET.
PARIS.....80. RET.
MUNCHEN.....150. RET.
HAMBURG.....110. RET.
AMSTERDAM: ROKIN 38. TEL: (020) 26.44.34.
ROTTERDAM: KORTE LIJNBAAN 24, TEL: (010) 13.23.04.
DEN HAAG: NIEUWSTRAAT 6H. TEL: (070) 65.48.24.
UTRECHT: KORTE JANSTRAAT 19. TEL: (030) 33.24.38.
© EDDIE GRUNDY.

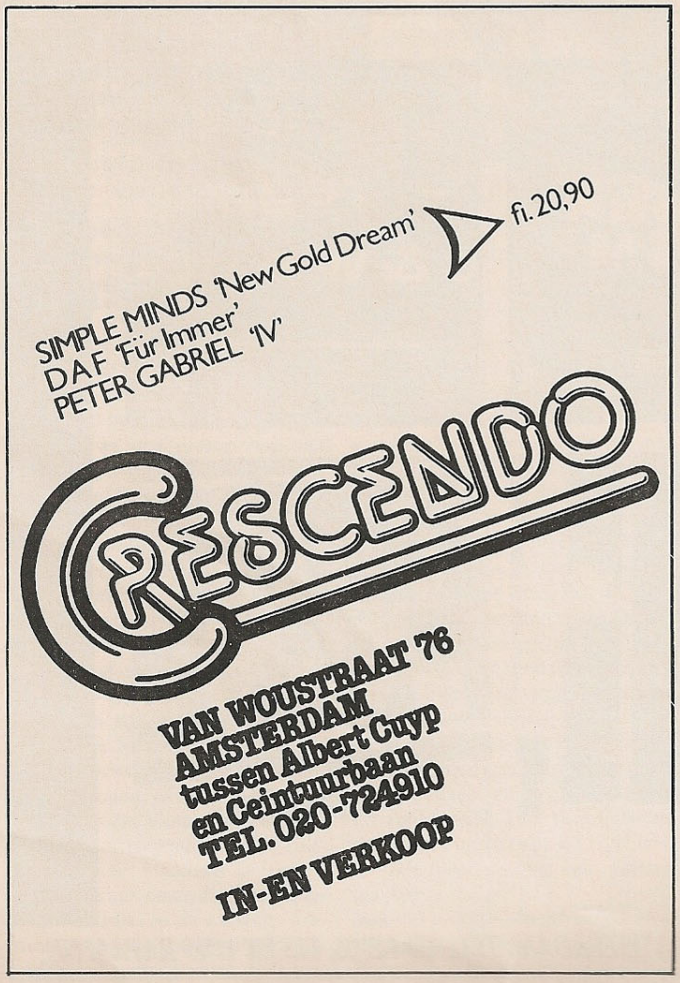
SIMPLE MINDS 'New Gold Dream'
DAF 'Für Immer'
PETER GABRIEL 'IV'
fl. 20,90
CRESCENDO
VAN WOUSTRAAT 76
AMSTERDAM
tussen Albert Cuyp
en Ceintuurbaan
TEL. 020-724910
IN-EN VERKOOP

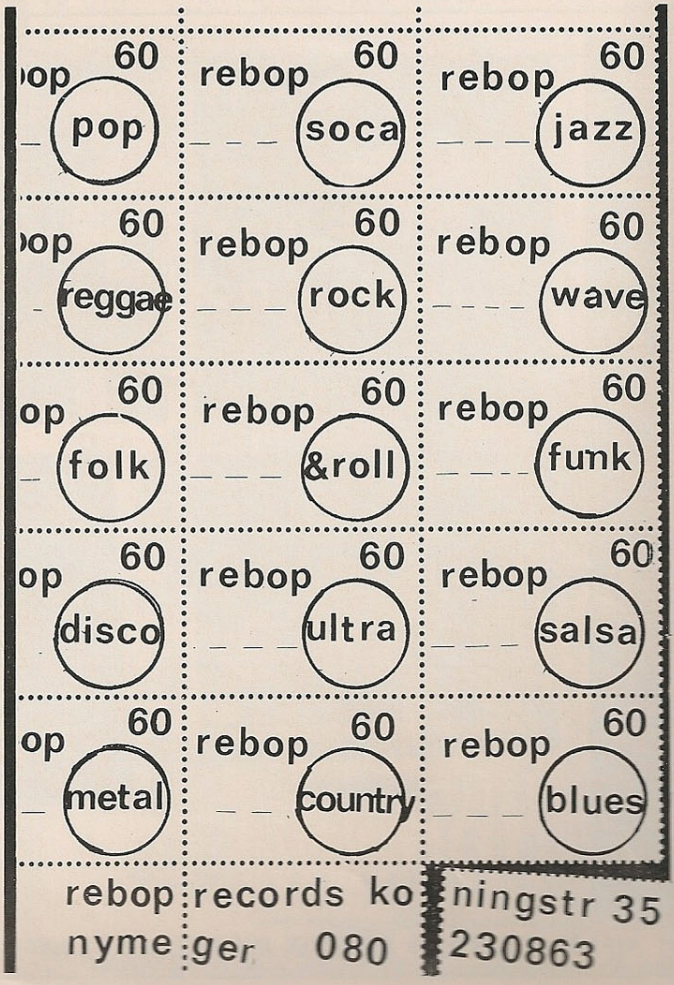
rebop 60 pop
rebop 60 soca
rebop 60 jazz
rebop 60 reggae
rebop 60 rock
rebop 60 wave
rebop 60 folk
rebop 60 &roll
rebop 60 funk
rebop 60 disco
rebop 60 ultra
rebop 60 salsa
rebop 60 metal
rebop 60 country
rebop 60 blues
rebop records koningstr 35
nyme ger 080 230863

kreatieve mode uit eigen ateliers
zeefdrukkerij
voor grafische produkten
platenhoezen & promotieposters

Ateliers HUMANOID, 6811 EM Arnhem
085 | 451698, Weverstraat 23-25.

乞絲路!

トラブル多中さ命ス: 長ケ

起ス反 PLATO き生受ル

反男武ムサ曲女ム差乗糸反

日シ命 ZWOLLE 反生名痛し

(ルの→) 王ケ命君重ヒハ文ハ

APELDOORN 武発 車

LICK DISK

RECORDS
& TAPES

NIEUWESTAD 129 LEEUWARDEN

058-139511

50- EN 60er JAREN KOSTUUMS ƒ 129,—

RECESSION

LAAN 6-8 (CENTRUM T.O. CITY PARKING) 2512 GM DEN HAAG TEL. 070-650734

VERKOOP VAN AMERIKAANSE TWEEDEHANDS KLEDING/EDWIN JEAN'S COLLECTIE/ART DECO GLAS, BEELD- EN SCHILDERWERK
TEVENS GROOTHANDEL IN AMERIKAANSE TWEEDEHANDS KLEDING - UIT VOORRAAD LEVERBAAR

Amsterdam, Oude Doelenstraat 5-9. Rotterdam, Lijnbaan 119. Den Haag, Korte Poten 22. Utrecht, Mariastraat 1. Eindhoven, Vrijstraat 18